

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΣΕΛΙΔΕΣ
52

Η Αχλαδιά

Έκλαμβανον συχνά την μητέρα μου για αδελφήν μου. Τό πρόσωπό της δέν έχει την ελάχιστη ρυτίδα. 'Η επιδερμίδς της και τό χρώμα της θά προεκάλεϊ την ζήλειαν πολλών κοριτσιών. 'Ομολογει, ότι έγινε νεότερα κατά πολλά χρόνια χάρις στην τακτική χρήσι της κρέμας Τοκαλόν τροφή διά επιδερμίδα, χρώματος ρόζ, πού περιέχει τό Bioce! παραγόμενον από νεαρά ζώα. Τό Bioce! έχει την αξιοσημείωτη δύναμι νά εξαναιώνη γηρασμένας και μαραμμένας επιδερμίδας. Κατά τά πειράματα διατροφής της επιδερμίδος διά τοῦ Bioce! υπό τοῦ καθηγητοῦ Dr Stejkal τοῦ Πανεπιστημίου της Βιέννης, αἱ ρυτίδες ἐχάθη-

σαν δόλτελα καί παρητήρηθη, ὅτι οἱ πεσμένοι μὲς τοῦ προσώπου ἐτονώθησαν. 'Η κρέμα Τοκαλόν, τροφή διά τήν ἐπιδερμίδα, χρώματος ρόζ, παρέχει εἰς τήν ἐπιδερμίδα σας πού τήν τρέφει κατά τόν ὕπνο σας τό Bioce! πού τῆς ξαναδίνει τήν νεότητα. Τό πρῶν χρησιμοποιεῖτε τήν κρέμα Τοκαλόν, χρώματος λευκοῦ, (ὄχι λιπαρά), γιά νά λευκαίνετε, φρεσκάρετε καί τονώσετε τήν ἐπιδερμίδα σας, νά ἐξαλειψετε τοὺς διεσταλμένους πόρους καί τίς πανάδες. 'Επιτυχῇ ἀποτελέσματα εἶνε ἡγγυημένα, ἄλλως τά χρήματά σας ἐπιστρέφονται.

Γεν. 'Αντ. Α. Π. Ρεμπουτζάκος, Πραξιτέλους 42, Ἀθήναι.

LAIT DE FRAISE

(ΓΑΛΑ ΤΗΣ ΦΡΑΟΥΛΑΣ)

Τό ιδεώδες καλλυντικό, πού κάνει τήν ἐπιδερμίδα σάν βελούδο. Τονωτικό-ἀντισηπτικό. 'Εξαλείφει σπυράκια, μπιμπικία, σκασίματα καί ἐλαφρές πανάδες. Τό καλύτερο προστατευτικό τοῦ δέρματος κατά τῶν ἐπιδράσεων τοῦ ἡλίου καί τῆς ἀτμοσφαιρας.

Σπείσιαλιτέ (ἀπηλλαγμένον ἐρεθιστικῶν συστατικῶν), τῆς Academie de Beauté Mme Ketty — Πραξιτέλους 11 (Υπουργείου Ναυτικών). — Τηλέφωνον 22-088.

BITAMINES — ORMONES

«ΔΙΤΣ»

ΙΑΜΑΤΙΚΑ ΛΟΥΤΡΑ
ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ ΔΑΜΒΕΡΓΗ

ΔΙΑΗΦΟΥ : Ρευματισμοί, ἀρθρίτις, ἥπατικᾶ.
ΛΟΥΤΡΑΚΙΟΥ : Ψαμμίασις, διαβήτης, χολόλιθοι.
ΥΠΑΤΗΣ : Δερματικά καί σφυλιδικά.
ΜΕΘΑΝΩΝ : Νευραλγία, ἡμικρανία, ισχιαλγία.
ΑΝΘΡΑΚΙΚΟΥ ΟΞΕΩΣ } Νευροτονικά.
ΟΞΥΓΟΝΟΥΧΑ } Καρδιονοτονικά.
ΕΛΛΟΤΑ }
ΡΑΔΙΟΥΧΑ : 30.000 Μ.
ΘΕΙΟΥΧΑ ΑΠΛΑ : Πρὸς χρησιμοποίησιν ἐν συνδυασμῷ μετὰ θαλασσίων λουτρῶν.
Παλυνόνται εἰς τὰ Φαρμακεία καί Ὑδροθεραπευτήρια.
Παρακαταθήρη : Α. Κ. ΔΑΜΒΕΡΓΗ
Πανεπιστήμιον 51 Ἀθῆναι.

ΑΠΟΦΕΥΓΕΤΕ ΤΑΣ ΑΠΟΜΙΜΗΣΕΙΣ «ΔΙΤΣ»

OREODONT

Ἡ ὀδοντόκρεμα αὐτοῦ δύνει ὁδὸν ὡραία δόντια, ἀντιμὴ καὶ ἐν τοῖς καυτοῖς.

Εau Dentifrice
OREODONT
με ὀλίγας σταγόνες ἐν τῷ ὕδατι καὶ ἐπὶ τῶν στοματικῶν ἐσθλαίνει τὴν ἀντιμὴν αὐτοῦ.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΙΚΩΝ ΚΑΙ ΧΗΜΙΚΩΝ ΠΡΟΪΟΝΤΩΝ
Α. Κ. ΔΑΜΒΕΡΓΗΣ - ΑΘΗΝΑΙ

ΔΙΑ ΤΑΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΑΣ ΜΑΣ

PERMANANT

ΔΙΑΡΚΕΙΑΣ 6 ΜΗΝΩΝ ΚΑΙ ΑΝΩ

ΦΑΡΔΕΙΕΣ ΓΛΩΣΣΕΣ ΚΑΙ ΧΟΝΤΡΕΣ ΜΠΟΥΚΛΕΣ

Μ. ΔΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΣ 'Αγ. Κωνσταντίνου 12, τηλ. 26-116.
Σημ. 'Η κομίζουσα τήν παροῦσαν ἀγγελίαν τυγχάνει ἐκπτώσεως ἐπὶ τῆς PERMANANT Δρχ. 50.

Ἡ ἀρχαιότερα καὶ ἀνωτέρα ἐν Βαλκανίοις ΣΧΟΛΗ ΚΟΠΤΙΚΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ, διευθυνομένη παρὰ τοῦ κ. ΑΓΓΕΛΟΥ καὶ ΜΑΝΤΗΣ ΤΣΟΠΑΝΕΛΛΗ. Ἀμετάβρι ἐν Παρισίοις ἐπὶ τριετίαν σκευδάζαντες εἰς τὴν ΑCΑΔΕΜΙΕ ΝΑΤΙΟΝΑΛ ΔΕ CΟUPE ΔΕ ΡΑΡΙΣ καὶ τὴν Σχολὴν ΝΑΡΟΛΙΤΑΙΝΕ.

Τελεῖα ἐκμάθησις ἐντὸς τριακοντα ἡμερῶν.
Διὰ περισσοτέρας πληροφορίας γράψατε εἰς τὰ ἐργαστήρια, ἐνδὲς Βουλῆς καὶ Ἡπύτου ἀριθ. 1, ΑΘΗΝΑΙ.

Κ. ΚΟΛΙΤΣΙΔΑΣ
ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ - ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ
ΑΧΑΡΝΩΝ 182 ΤΗΛ. 80786

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΦΡΟΥΤΑ

(Σκίτσο τοῦ κ. Γ. Γρηγόρη)

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο "ΓΚΑΓΚΣΤΕΡ", ΜΕ ΤΑ ΜΑΥΡΑ ΜΑΛΛΙΑ

Επὶ ἀριστοκρατικὸν χῶλ· τοῦ ξενοδοχείου, ἡ «μίσσας» Κλάρκ ἐνομε πάνω ἀπὸ τὸ τραπέζακι τοῦ σααγιού καὶ εἶπε στὴν κόρη της:

—Ξέρεις τί σοῦ λείπει, Νάνου; "Ενας ἄνδρας! Μά πότε λοιπὸν θά παντρευθῇς;

Ἡ ξανθιά Νάνου δέν εἶπε τίποτα, γιὰτὶ ἐκεῖνη τῇ στιγμῇ πρῶσε κάποιον νέο, πού καθόταν ἀπέναντί της καὶ τῆς ἔριπε ἀπ' ὠρα φλογερὲς ματιές. "Ἦταν ἕνας κομψὸς κι' ἀθλητικὸς νέος, με μαῦρα μαλλιά καὶ με ἡλιοψημένον πρόσωπο.

Ἡ Νάνου σὲ λίγο θυμήθηκε τὰ λόγια τῆς μητέρας της καὶ ὁλοκλήρως τότε νὰ τῆς ἀπαντήσῃ:

—Νά παντρευτῶ; Μά τί λές, μαμά; Ποῖον νά παντρευτῶ; Ὅλοι οἱ ὡμορφιοῖ, πού με κυνηγοῦν, ἐνδιαφέρονται γιά τὴν πρῶκη μου κι' ὄχι γιά μένα.. "Οχι, ὄχι! Εὐχαριστῶ πολύ! Δὲν ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ ἄνδρα. Ἐγὼ θέλω νά διασκεδάσω λιγάκι, καὶ ὅταν βρεθῇ ἄνδρας, νὰ τὸν ἀπορρίψω.

—Ποῦ θὰ πάς; τῇ ρώτησε λιγάκι ἀπογοητευμένη ἡ «μίσσας» Κλάρκ.

—Πηγαίνω ν' ἀλλάξω τουαλέττα κι' εἵπειτα θά κάνω ἕναν περπάτο με τ' αὐτοκίνητο ὡς τὸ "Ασλεῦ.

Ἦμην ἀργήσης, Νάνου! Νά γυρίσης τὴν ὥρα τοῦ φαγητοῦ. Ἐγὼ με καλέσει ἀπόψε τῇ λαίδῃ Ρέντον. Θάναί μαζί με τὸ γιό της, Ξέρεις, με τὸν Ντίκ, πού ἔζησε χρόνια στὴν Ἀργεντινα. Ἐμαθα ὅτι δέν ἔχει πολλὰς μέρες πού ἦρθε ἀπὸ κεῖ.

—Κατάλαβα! ἔκανε ἡ Νάνου, χαμογελώντας. Εἶνε κι' αὐτὸς ἀπὸ τοὺς ὑποψηφίους μνηστήρας μου. Θαυμάσια, μαμά! Θάρθω, γιά νά τὸν στεῖλω κι' αὐτὸν περίπατο.

Ἐπὶ ἀπὸ εἴκοσι λεπτά τῆς ὥρας, ἡ Νάνου κρατοῦσε τὸ τιμόνι τοῦ αὐτοκινήτου της κι' ἔτρεχε με ἡλιγγιώδη ταχύτητα πρὸς τὸν ἐξοχικὸ δρόμο. Ἐξαφνα ὅμως, ἀπὸ ἕνα φράχτη περπάτησε ἕνας ἄνθρωπος καὶ στάθηκε στὴ μέση τοῦ δρόμου, κάποιος νῆμα στ' αὐτοκίνητο νὰ σταματήσῃ.

Ἡ Νάνου ἔκλεισε με λύσσα τὸ φρένο, γιά νά μὴ τὸν κόψῃ καὶ στάθηκε ἀπότομα μπροστὰ του. Μά δέν μπορεῖ νά φαντασθῇ καὶ πόσο ἐξαφνίστηκε, ὅταν εἶδε ὅτι εἶχε πάλι ἀπέναντί της τὸν νέο με τὰ μαῦρα μαλλιά, πού τῆς ἔκανε κόρτε πρὸς χῶλ τοῦ ξενοδοχείου.

Ὁ νέος πῆδηξε ἀμέσως στὸ «μαρασιέ» καὶ κάρφωσε τὰ μάτια του μέσ' στὰ δικά της.

—Τι θέλετε; τὸν ρώτησε ἡ Νάνου ὑπερήφανα.

—Λοιδοῦμαι πολύ, πού σὰς ἐνοχλῶ, μά τί νά γίνῃ; Χρεῖα:

ζομαί τ' αὐτοκίνητό σας! τῆς ἀπάντησε ὁ νέος.

—Πῶς; παραξενεύτηκε ἡ Νάνου.

—Μάλιστα. Ἐχὼ μεγάλη ἀνάγκη ἀπὸ ἕνα αὐτοκίνητο. Θέλω τὸ δικό σας! δῆλωσε καθαρά ὁ νέος με τὰ μαῦρα μαλλιά καὶ σ' ἕνα τόνο ἐπιτακτικὸ, ἀπότομο.

Ἡ Νάνου γούρλωσε τὰ γαλάζια μάτια της.

—Κάντε μου τὴ χάρι, νά κατεθῇτε ἀπὸ τὸ «μαρασιέ», τοῦ εἶπε σοφά. Δέν ἔχω καιρὸ γιά τέτοια ἀστεία. Εἶνε ἀνοστα!

—Μά δέν ἀστετεύομαι! τῆς φώναξε ὁ νέος. Μοῦ χρειάζεται ἕν' αὐτοκίνητο. Πρέπει νά φύγω γρήγορα, με κάθε τρόπο, ἀπ' αὐτὰ τὰ μέρη. Κατάλαβαίνετε λοιπὸν ὅτι μπορῶ νά γίνω ἄφαντος πρὸς γρήγορα μ' ἕνα αὐτοκίνητο, παρὰ με τὰ πόδια! Ἐμπρός! Κάντε μου λίγη θέσι κι' ἀφήστε με νά καθίσω δίπλα σας.

Ἡ ξανθιά Νάνου, στὴν ἀρχή, εἶχε νοιώσει κάποια κρυφὴ γὰρ, ὅταν βρέθηκε ἀξαφνα μπροστὰ σ' ἐκεῖνον τὸν ὡμορφονέο, πού τῆς ἔκανε γλυκὰ μάτια στὸ ξενοδοχεῖο. Τώρα ὅμως εἶχε θυμώσει μαζὺ του.

—Κατεθῇτε γρήγορα! τοῦ φώναξε κι' ἔκανε νά βάλῃ μπροστὰ στὴ μηχανή.

Μά ὁ νέος τὴν πρόλαβε κι' ἄρπασε τὸ χερί της.

—Ἐλάτε, ἀκούστε με τὸ καλὸ! τῇ συμβούλεψε. Ἀλλοῶς θά μ' ἀναγκάσετε νά μεταχειρισθῶ βία. Αὐτὸ βέβαια θά με λυπήσῃ πολύ, μά δέν μπορῶ νά κάνω τίποτ' ἄλλο. Πρέπει νά φύγω! Νά ἐξαφανισθῶ! Ἐπειτα δέν ἔχετε νά φοβηθῇτε τίποτ' ἀπὸ μένα, γιὰτὶ μόλις περάσουμε τὸ "Ασλεῦ, θά σὰς ἀφήσω ἐλεύθερη γιά νά γυρίσετε πίσω.

—Ὁ! ἔκανε ἡ Νάνου με ψευτικὴ ἀπάθεια, γιά νά κρύψῃ τὴν τρομάρα της. Θέλετε λοιπὸν νά με ὀπαγάγετε;

—Μά, φυσικά! τῆς ἀπάντησε ὁ νέος, ξεσπώντας σ' ἕνα ἡχηρὸ γέλιο. Δέν θά θέλατε βέβαια νά σὰς παρατήσω ὀλομόναχη στὴ μέση τοῦ δρόμου.

Καί, σπρώχνοντας λιγάκι τὴ Νάνου, θρονιάστηκε στὴ θέσι της καὶ πῆρε στὰ χερία του τὸ τιμόνι.

Ἡ Νάνου, τώρα περιμένη, με τὴν ἐλπίδα ὅτι κάποιος θά περνοῦσε γιά νά τὴ γλυτώσῃ ἀπὸ ἐκεῖνον τὸν παραξενεὸ ἄνθρωπο.

Ἐπὶ ἀπὸ μισήν ὥραν, ὅταν ἔβλεπε τὸν ἄνθρωπο νὰ περνοῦσε γιά νά τὴ γλυτώσῃ ἀπὸ ἐκεῖνον τὸν παραξενεὸ ἄνθρωπο.

Ἐπὶ ἀπὸ μισήν ὥραν, ὅταν ἔβλεπε τὸν ἄνθρωπο νὰ περνοῦσε γιά νά τὴ γλυτώσῃ ἀπὸ ἐκεῖνον τὸν παραξενεὸ ἄνθρωπο.

Ἐπὶ ἀπὸ μισήν ὥραν, ὅταν ἔβλεπε τὸν ἄνθρωπο νὰ περνοῦσε γιά νά τὴ γλυτώσῃ ἀπὸ ἐκεῖνον τὸν παραξενεὸ ἄνθρωπο.

Ἐπὶ ἀπὸ μισήν ὥραν, ὅταν ἔβλεπε τὸν ἄνθρωπο νὰ περνοῦσε γιά νά τὴ γλυτώσῃ ἀπὸ ἐκεῖνον τὸν παραξενεὸ ἄνθρωπο.

Ἐπὶ ἀπὸ μισήν ὥραν, ὅταν ἔβλεπε τὸν ἄνθρωπο νὰ περνοῦσε γιά νά τὴ γλυτώσῃ ἀπὸ ἐκεῖνον τὸν παραξενεὸ ἄνθρωπο.

Ἐπὶ ἀπὸ μισήν ὥραν, ὅταν ἔβλεπε τὸν ἄνθρωπο νὰ περνοῦσε γιά νά τὴ γλυτώσῃ ἀπὸ ἐκεῖνον τὸν παραξενεὸ ἄνθρωπο.

Ἐπὶ ἀπὸ μισήν ὥραν, ὅταν ἔβλεπε τὸν ἄνθρωπο νὰ περνοῦσε γιά νά τὴ γλυτώσῃ ἀπὸ ἐκεῖνον τὸν παραξενεὸ ἄνθρωπο.

Ἐπὶ ἀπὸ μισήν ὥραν, ὅταν ἔβλεπε τὸν ἄνθρωπο νὰ περνοῦσε γιά νά τὴ γλυτώσῃ ἀπὸ ἐκεῖνον τὸν παραξενεὸ ἄνθρωπο.

Ἐπὶ ἀπὸ μισήν ὥραν, ὅταν ἔβλεπε τὸν ἄνθρωπο νὰ περνοῦσε γιά νά τὴ γλυτώσῃ ἀπὸ ἐκεῖνον τὸν παραξενεὸ ἄνθρωπο.

Ἐπὶ ἀπὸ μισήν ὥραν, ὅταν ἔβλεπε τὸν ἄνθρωπο νὰ περνοῦσε γιά νά τὴ γλυτώσῃ ἀπὸ ἐκεῖνον τὸν παραξενεὸ ἄνθρωπο.

—Πώς ξέρετε τ' όνομά μου; άπόρησε ή Νάνου.
—Τό έμαθα στο ξενοδοχείο. Έκεί μάλιστα άκουσα ότι θά πηγαίνατε στο "Ασλεϋ. Έτρεξα λοιπόν μπροστά και περίμενα να περάσετε με τ' αυτοκίνητο.
—Μά γιατί... φεύγετε; τόν ρώτησε δειλά ή Νάνου.
—Φαντάζομαι ότι δέν σάς έτυχε ποτέ να κλέψετε καμιά Τράπεζα, τής είπε ο νέος μ' ένα προστατευτικό τόνο στη φωνή.
—Η Νάνου τόν κύτταξε δύσπιστη.
—Έχετε κλέψει λοιπόν έσεις μιά Τράπεζα;
—Μά, βέβαια! Κάτι πρέπει να κάνη κανείς..
—Τότε, τί θέλατε στο ξενοδοχείο;
—Γιατί τά μεγάλα ξενοδοχεία είναι οι καλύτεροι κρυψώνες για τούς λωποδύτες. Αυτή τή φορά όμως ή Άστυνομία άνακάλυψε τά ίχνη μου. Νά λοιπόν γιατί σάς περίμενα εκεί, πίσω άπ' το φράχτη, άγαπητή μίς Κλάρκ.

Η Νάνου έσκυψε τό κεφάλι και δέν μίλησε. Ήταν τρομοκρατημένη. Μά συγχρόνως ένιωθε μιά παράξενη χαρά. Θά έλεγε κανείς ότι ήθελε να εύχαριστήση τό νέο με τά μαύρα μαλλιά, πού τήν είχε παρασύρει σε μιά τόσο δραματική περιπέτεια.

Σέ λίγο άρχισε να νυχτώνη. Έστριαν πειά στο πρώτο χωριό, πού βρισκόταν πριν άπό τό "Ασλεϋ, όταν άξαφνα ένας άστυφύλακας τούς έφραξε τό δρόμο. Τήν ίδια στιγμή εφεύτρωσαν κι' άλλοι δυό και στάθηκαν μπροστά σ' αυτοκίνητο.

—Μ' έπιασαν! ψιθύρισε μ' άπογοήτευση ο νέος κι' έκλεισε τό φρένο.

Ο πρώτος άστυφύλακας πήγε τότε κοντά και τούς είπε:

—Έχουμε διαταγή να σταματάμε όλα τ' αυτοκίνητα. Πρέπει να πιάσουμε έναν εγκάγκοτερο, πού έχει λεηλατήσει τίς Τράπεζες. Τό τηλεγράφημα πού λάβαμε, λέει τά εξής: «Νέος, ύψηλόσωμος, με μαύρα μαλλιά και με γκριζά ρούχα. Συνδεύεται άπό μιά δεσποινίδα, πού φοράει ένα κομψό κόκκινο καπέλλο». Έμπρός! Κατεβήτε. Έσας θέλουμε να πιάσουμε.

—Αλήθεια; ρώτησε ο νέος με κάποια ειρωνεία στη φωνή.

Η Νάνου, κατάχλωμη άπό τόν τρόμο της, τού έξηγήσε:

—Κάνετε λάθος. Έγώ είμαι ή μίς Νάνου Κλάρκ, ή κόρη τού μίστερ Χάμερτον Κλάρκ, τού πασίγνωστου βιομηχάνου. Θά έχετε άκούσει βέβαια αυτό τ' όνομα.

—Ναι, τό έχω άκούσει, όμως έξηγήσε ο άστυφύλακας. Μά αυτός ο κύριος, ποιος είναι;

—Ω! φώναξε ή Νάνου, ο κύριος αυτός είναι... είναι ο άφραδωνιστικός μου.

—Θαυμάσια, τής είπε ο άστυφύλακας. Έλάτε λοιπόν να έξηγηθήτε με τόν άστυνόμο. Άν λέτε τήν αλήθεια, σε πέντε λεπτά τής ώρας θά είσαστε και πάλι έλευθερη.

Κι' άνεβαίνοντας στο «μαροπιέ», άνοιξε μονάχος του τήν πόρτα τού αυτοκινήτου.

Τήν ίδια στιγμή ή Νάνου έκανε κάτι άφάνταστο. Ξαφνικά έδωσε μιά δυνατή γροθιά στον άστυφύλακα και τόν πέταξε τ' ανάσκελα στη μέση τού δρόμου. Και πριν οι άλλοι προφτάσουν να τούς πιάσουν, είχαν ξεκινήσει με ίλιγγιώδη ταχύτητα.

Όταν βρέθηκαν πολύ μακριά άπό κείνο τό χωριουδάκι, ο νέος με τά μαύρα μαλλιά γύρισε κι' είπε τής Νάνου:

—Εύχαριστώ. Μ' έσώσατε. Γιατί τό κάνατε αυτό;

—Λέν ξέρω, τού άπάντησε ή Νάνου κι' έγειρε πρós τά πίσω τό κεφάλι.

Ήταν κουρασμένη. Ο δροσερός άέρας τής νύχτας τής χείδευε τό πρόσωπο. Κι' ή Νάνου, σιγά-σιγά, δίχως να τό καταλάβη, έκλεισε τά μάτια κι' άποκοιμήθηκε.

Όταν ξύπνησε, βρισκόταν στο ξενοδοχείο. Ο άγνωστος είχε γίνει άφαντος.

Τό πρωί τής άλλης μέρας ή Νάνου ξύπνησε άπ' τό κοιμόνισμα τού τηλεφώνου.

—Έμπρός... Έκανε ζαλισμένη άπό τόν ύπνο.

—Τι μίς Κλάρκ; ρώτησε μιά φωνή.

—Ω! Έκανε ή Νάνου. Είναι ο άγνωστος... Μάλιστα, είμαι ή μίς Κλάρκ. Τι θέλετε;

—Νά μάθω άν κοιμηθήκατε καλά.

—Εύχαριστώ, τού άπάντησε άπότομα ή Νάνου. Μά για πε-

στε μου: Έσείς πού βρίσκεστε;

—Εδώ, στο ξενοδοχείο. Τετάρτη πόρτα άριστερά, μετά τό δικό σας.

—Τί λέτε; άπόρησε ή Νάνου.

—Μάλιστα, μίς Κλάρκ. Σας τηλεφώνησα, για να σας έμολογηθώ κάτι: Νάνου, δέν έκλεψα ποτέ μου καμιά Τράπεζα.

—Α! Έκανε ή Νάνου, με κάποια άπογοήτευση.

—Ναι, είμαι ένας υπερβολικά τίμιος άνθρωπος, συνέχισε ο άγνωστος. Μά, άκούστε, Νάνου: Σας περιμενα τρία χρόνια τώρα. Έσείς δέν με θυμάστε πειά, μά εγώ δέν σάς έξασα.

Σας γνώρισα σ' ένα φιλικό σπίτι πριν φύγω για τήν Άρμενία.

—Μιά στιγμή! φώναξε ή Νάνου. Ποιος είστε λοιπόν;

—Είμαι ο Ντίκ Ρέντον.

—Ο γιός τής λαίδης Ρέντον; Είσατε κείνος, πού θά γνώριζα χθές τό βράδυ στο τραπέζι;

—Μάλιστα, τής άπάντησε. Έπειδή όμως άκουσα να λέτε στη μαμά σας ότι θέλατε να διασκεδάσετε με μιά περιπέτεια, σόφιστηκα τήν «κλοπή τής Τράπεζας» κι' όλη τήν άλλη ιστορία.

—Κι' οί άστυφύλακες; άπόρησε ή Νάνου.

—Ω! Έγώ τούς είχα στείλει εκείνο τό τηλεγράφημα. Ήθελα να σας διασκεδάσω κι' έλπίζω ότι σας διασκέδασα. Και τώρα; Θέλετε να συναντηθούμε στο πρόγευμα ύστερα άπ' αυτή σή ώρα;

Η Νάνου χαμογέλασε.

—Ναι, Ντίκ, τού άπάντησε με τρυφερότητα. Θά είμαι έτοιμη σε είκοσι λεπτά τής ώρας.

Κι' έτσι ή Νάνου Κλάρκ άρραβωνιάστηκε τό ίδιο βράδυ τόν Ντίκ Ρέντον, γιατί είχε καταλάβει πειά ότι ήταν ο άφραδωνιστής τής ταίριαξας.

ΤΖΩΡΤΖ ΜΠΡΑΟΥΝ

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΒΛΑΚΑΣ ΤΟΥ ΜΑΡΚΟΥ

Κάποτε, ένας άπ' τούς Σουλτάνους τού Μαρκού, διάταξε τόν βεζύρη του να τό γράψη ο' ένα κατάστιχο όλους τούς βλάκες τού βασιλείου του.

Ο βεζύρης εξετέλεσε τή διαταγή και πρώτο-πρώτο έγραψε τό όνομα τού ίδιου τού Σουλτάνου!

—Θά σου κόψω τό κεφάλι! φώναξε εξαγριωμένος ο Σουλτάνος όταν πήρε κι' έβριξε μιά ματιά στον κατάλογο τών θλακών τού βασιλείου του. Γιατί έβαλες τό όνομά μου και πρώτο μάλιστα;

—Νά σου πώ, Πατισάχ μου! είπε άτάραχος ο βεζύρης. Έβασες προχθές σε μερικούς βγαγόντες χίλιες λίρες για να σου φέρουν άπ' τήν Άραβία τά καλύτερα όθλα που θά βρουν.

—Ε; Κι' έπειτα;

—Έπειτα... Αυτοί δέν θά ξαναγυρίσουν πειά.

—Δέν θά ξαναγυρίσουν!... Κι' άν ξαναγυρίσουν;

—Τότε θά σβύσω τ' όνομά σου άπ' τόν κατάλογο και στη θέση του θά γράψω τό δικό μου!

Πέρασαν χρόνια, πολλά χρόνια, μά ο βεζύρης δέν βρέθηκε στην ανάγκη να γράψη τ' όνομά του στον κατάλογο τών βλακών. Γιατί, άπόλυτα σί-σαστα τών Άραβικών όθλων, δέν ξαναγύρισαν ποτέ πίσω, καθ'όλη τήν διάρκεια τής ζωής του.

ΠΡΟΣΟΧΗ Ι.

ΜΟΝΟΝ τό «Μπουκέτο» άγοράζει εις άπολύτως ίκανοποιητικάς τιμάς παντός είδους παλαιά βιβλία και βιβλιοθήκας, δολκλήρους, φυλλάδια διάφορα, άκόμη δέ και σκόρπια φύλλα παλαιών έφημερίδων και περιοδικών, Έμερολόγια, Κατακαιία, μονόφυλλα, φωτογραφίας ιστορικών προσώπων και εικόνες διαφόρους. Άπευθυνθήτε ή γράψατε: Περιοδικόν «Μπουκέτο», Λένα 7, Αθήνας.

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ MONTAIN

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΑΤΕΙΔΩΝ

ΒΙΟΥΤΕΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

A. M.

Άσπείρ τό κουαρτέτο τών κοσμικών κομψών αδελφών και τό όμάρι με τήν ξανθή όμορφιά της. Τήν διακρίνει άφέλεια και συμπαιφήσεις. Αι έμφανίσεις της στίς πλέον έκλεκτές δεξιώσεις, πάντοτε όμορφες. Ίδιαιτερον χαρακτηριστικόν: Παρ' όλο πού συμπληρώνει τήν συνθήκη άρμονικά στο άνωτέρω κουαρτέτο, διαφέρει όχι μόνον άπ' τήν όμορφιά, πού χρησιμεύει για εύχάριστη αντίδραση, αλλά και γούστο, ώστε να έχη διαφορετική κατεύθυνση σε κοσμικές συνεννοήσεις και δεξιώσεις.

Η MONTAIN

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

—Προχθές τό βράδυ γεύμα εις τήν Άγγλικήν πρεσβείαν άπό τόν πρέσβη και τήν κ. Ουάτερλόν, πρós τμήν τών άνωτέρων Άγγλων έπιστάτων τής άρχιεπισκόπου Άγγλικής μοίρας.

—Παρεβήσαν: Ο ύπουργός τών Ναυτικών και ή κ. Χατζηκυριάκ, ο άρχηγός τού Ναυτικού Έπιτελείου κ. Δημιούλης, ο πλοίαρχος και ή κ. Ουανόμου.

—Εμπροστώσε δεξιώσεις εις τήν ώρασητάτην ταράτσαν, ή όποία ήν στολισμένη με μικρά Ένετικά φανάρια, σε χρώματα κόκκινα και κίττα.

—Ήρω-γύρω στα τραπέζια διακρίνομεν: Τόν πρεσβευτήν τής Γαλλίας και τήν κ. Ντε Ρόσι, τόν πρεσβευτήν τής Αιγύπτου και τήν κ. Σερί. Όμάρι, με άσπρη όργανική τουαλέττα, τόν πρεσβευτήν τής Ρουμανίας και τήν κ. Ρασκάνο, με μπλε τουαλέττα, τόν πρεσβευτήν τής Αιτίας και τήν βαρόνην Βίκμερ, τόν πρεσβευτήν τής Ισπανίας κ. Λίτε, τόν πρεσβευτήν τής Βουλγαρίας και τήν κ. Νεϊκωφ, τόν γαμινά της Ισπανικής πρεσβείας κ. Αμιέ, τόν κ. Βιέρσον.

—Ελάσης τόν κ. και τήν κ. Καποδίστρια, τόν κ. και τήν κ. Υψηλάντη, τόν κ. και τήν κ. Γ. Ρωσέτη, τόν κ. Γκρουντζόνε, τόν κ. Μόττα, τόν κ. Φίλιαν, τόν κ. Πιυνέλη, τόν κ. και τήν κ. Άλεξανδρή, κρηνην με μπλε, τόν κ. Κατάνι, τόν κ. Κετσέαν, τόν κ. και τήν κ. Ρίτσαρον, τόν κ. και τήν κ. Νόριαν Ουάιτ.

—Στο χορευτικό τετραίν ή νεολαία έχόρρευσε με έξαιρετικό κέφι, έπειτα ως παρναίο τούς Άγγλους άξιωματικούς, με τίς διακοσμητικές λινές στοίλες τους, υπό τούς ήχους ζωηροτάτης τζάζ.

—Διακρίνομεν τās δεσποινίδας Έμπερίκον με κόκκινα, Είρ. Εύγε-λόν με ροζ, Μ. Κετσέα χαριτωμένη με μπλε-σιέλ, Άνδριτάκη, ή κ. με μπλε και ή Άλλη ροζ, Μ. Αθηνόγινους, Νεϊκωφ, Άργυροπούλου, Μ. Σαπλάου με έμπριμ γκρι-μόδ, Κανταντζόγλου με μπλε.

—Ελάσης διακρίνομεν τās κ. κ. Δουλίνα με έμπριμ μαύρο και κόκκινο, Μπότση με άσπρα και κόκκινη ζώνη, Νέλλη Ήλιάσκον με μπλε και, Μπέτη με μαύρο ταφτά.

—Όρασητά και κρηνηνική ή κ. Μαλαμίδη, με άσπρη όργανική.

—Νοτισμάτα: αι δεσποινίδες Α. Μιχαλοπούλου, Άργυροπούλου και Κόρη με άσπρα, και Φωστηροπούλου με μπλε.

—Εμπροστώσε σινιέ, par petite table.

—Κοκταίλ - πάρτυ τήν παρελθούσαν Πέμπτην παρ' τών κ. και τή κ. Α. Άργυροπούλου.

—Κομψές τουαλέττες, λυγερές σιλνέττες, διακοσμητικές φαντογονιμίες, νεολαία άφθονη, τζαζ υπό τούς ήχους τζάζ. Ή οικοδέσποινα έ-επείσε κομψή, με τουαλέττα ροζ-μόδ.

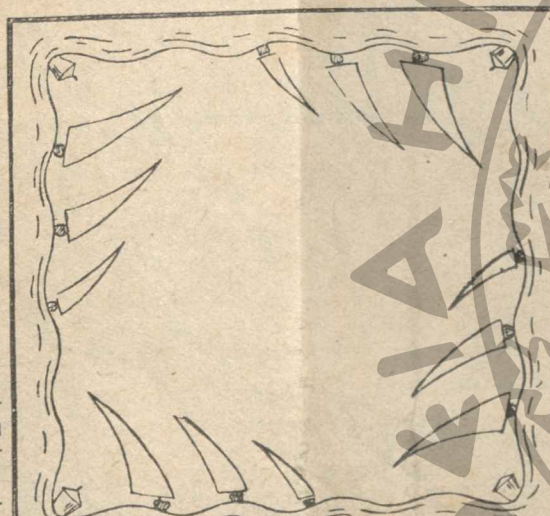
—Στις άνθισμένες βεράντες τραπέζια μπριτζ. Μπαρ τών κομμοτέρων μπριτζιστριών, ή κ. Κλά, πασα, έξ Άλεξανδρείας, με θανιάσιο έμπριμ μωδ και γκρι, ή δις Α. Λικιαδοπούλου με άσπρα, ή κ. Γεωργιάδη επίσης άσπρη κομψή τουαλέττα.

—Ελάσης διακρίνομεν τόν κ. και τήν κ. Ταμπακούλου, τόν κ. και τήν κ. Μακκά με μπλε-σιέλ τουαλέττα, τόν κ. και τήν Λίδα Σκαναβή, κρηνηνική, με κρηνηνική άσπροκόκκινο.

—Εκ τών πλέον ώραίων ή Δις Λένα Νικολαΐδη, με Παριζιάνη τουαλέττα γκρι πλατίνα και καστόρινο καπέλλο μπλε, ή κ. Μπέτη με θανιάσιο έμπριμ, ή Δις Έμπερίκον με άσπρα και, κ.κ.

—Τά κρηνηνικά κοσμικά γεγονότα τής έποχής άποτελείσονται: Τό Γκράντεν - πάρτυ παρ' τών κ. και τή κ. Μπότση, τό κοκταίλ - πάρτυ παρ' τών έπιτετραμμένων τής Αμερικανικής τής Μπενεκεϊόν Άστυλ, στίς 28 τρέ-επείσε, πού θά δοθί, όπως συνήθως, εις τό έπείσε.

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΕΡΓΟΧΕΙΡΑ

—Τά κρηνηνικά κοσμικά γεγονότα τής έποχής άποτελείσονται: Τό Γκράντεν - πάρτυ παρ' τών κ. και τή κ. Μπότση, τό κοκταίλ - πάρτυ παρ' τών έπιτετραμμένων τής Αμερικανικής τής Μπενεκεϊόν Άστυλ, στίς 28 τρέ-επείσε, πού θά δοθί, όπως συνήθως, εις τό έπείσε.

Η MONTAIN

Η ΣΤΗΛΗ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

(Η ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΤΗΣ ΦΙΑΗΣ ΣΑΣ)

Κ. Α. Μ., Πειραιά. Σας συμβουλεύω να άποφεύγετε άπολύτως όλα αυτά τά φάρμακα, πού αβάνουν τήν ζωηρότητα τών ματιών, γιατί μπορείτε σιγά-σιγά να τυφλωθήτε. Για να δώσετε περισσότερη λάμψη στα μά-

τια σας, τό πολύ πού μπορείτε να κάνετε, είναι να στυψετε από έπάνω έλαφρά τή φλύδα ενός λεμονιού.

Δημ. Μαστρογεωργόπουλον, Ένταυθα. — Δυστυχώς, δέν είμαι ή ειδική για τήν περίπτωση σας. Έγώ σάς έξήτασα τό σοι γιατρό, πρέπει να έχετε έμπατισμένη εις αυτός.

Άσπείρ τήν σιμμένην Ντουντοϋ. — Για να συνέλθη τό πρόσωπό σας, πρέπει πρωτίτως να κάνετε υγιεινήν ζώνη, να κοιμάσθε πολύ, να τρώτε έλαφρά φαγητά, χωρίς σάλτσε και μπαχαρικά, και να διατηρήτε άπόλυτον καθαριότητα εις όλόκληρον τό σώμα σας. Ειδικώς για τό πρόσωπο, σάς συνιστώ να τού κάνετε κάθε μέρα κομπρέσες, ένω-λάς ζεστές και κρύες, με νερό, στο όποιο θά έχετε ρίξει λίγο χαμομήλι βρασμένο. Για να έξολοκληθώ οι άνοιχτοί πόροι, σάς συνιστώ να χρησιμεύετε τήν έξης συνταγή:

Alun pulverisé	10 gr.
Ammoniaque	1 »
Acide salicylique	0 » 10
Eau de roses	100 »
Glycerine	50 »
Eau de laurier cerise	10 »
Lilas (Terpeneol)	20 »

Χρησιμοποιήτε τήν κρέμα τήν όποιαν συνέστησα εις τό προηγούμενο φύλλο στην Λίδα Πότην και κάθε βράδυ καθαρίζετε τό πρόσωπό σας πριν κοιμηθήτε από τά κοκκαλάκια και τίς πυλίδες.

Έγχαταλελειμμένην. —Θά προσπαθήσω να σάς άπαντήσω, σ' όσες ερωτήσεις μωρό, άν και εινε κάπως δύσκολο από τή στήλη αυτή να ίκανοποιήσω όλες σας τίς άπορίες. Πρωτίτως, σάς συνιστώ να κάνετε μιά υγιεινή και ξέννοιαστη ζωή. Να μην παίρνετε κα-τάκαρδα, να παρουσιάζεσθε στον άνδρα σας πάντοτε πρόχαρη, καλο-χρησιμεύη και καλοντυμένη, να μη τού φαίνεσθε μελαγχολική, να μην τού παραπονείσθε για τίποτε, να κινιτάτε να τού κάνετε εύχάριστη τήν οικονομικήν ζωή. Αυτά εινε πολύ πού σπουδαία από τήν όμορφιά, π-στέψτε με. Για τό πρόσωπό σας σάς συνιστώ να μεταχειρίζεσθε τήν έ-ξης κρέμα, με τήν όποία θά τό καθαρίζετε κάθε βράδυ:

Eau de roses	50 gr.
Cire blanche	15 »
Suc de bulbe de lys	10 »
Teinture de benjoin	5 »
Sulfate d'ammoniaque	2 » 50

Μ' αυτή τήν κρέμα κάνετε ένα έλαφρό μασάζ στο πρόσωπό σας και κατόπιν ξεπλένεσθε με τήν έξης λοσιόν:

Eau de laurier cerise	20 gr.
Lait d'amandes	300 »

Για να μεγαλώσουν τά ματόκλάδα σας, να τ' αλείφετε με ροσινό-λαδο. Όσο για τά πόδια σας, δέν καταλαβαίνω, πού πού τίνος από-κειται και καλύτερα ν' άποτανήθητε σ' έναν ειδικό γιατρό. Για τό στη-

θος σας σάς συνιστώ να τού κάνετε περιμετρικό μασάζ, με μιά βούρτσά βρεγμένη με κολώνια.

Μόριαν, Ένταυθα. — Για τά μαλλιά σας, τό καλύτερο εινε να πάτε σ' έναν καλό κουρέα να σας τά ξανθίση, γιατί μόνη σας και με τήν καλύτερη συνταγή, δέν μπορείτε να ξανθίνετε τίς ρίζες. Άν θέλετε, δοκιμάστε και τό έξης σαμπουνί:

Λιμονία	1 κουτάλι της σούπας
Σόδα τού φαγιού	1 »
Γλυκερίνη	1 »

Τά διαλύετε αυτά σε τριάντα δόματα νερό και μουσκεύετε τά μαλλιά σας καλά, χωρίς να τά ξεβγάλετε. Η λοσιόν πού σάς συνιστώ δέν χρησιμεύει για ν' άραιώση τήν κόμην, αλλά για να καθαρίση τό πρόσωπο. Να τήν χρησιμοποιήτε λοιπόν μόνο τό βράδυ, κ' αυτό όχι κάθε μέρα, μά και σάς πούσει, βράχοντα ένα μισό μάτι και περνώντας τό πανό άπό τό πρό-

σωπό σας. Προηγούμενος αλείφετε τό πρόσωπό σας με τήν κρέμα πού μου άναφέρατε. Τίς ήμέρες πού δέν καθαρίζετε τό πρόσωπό σας με τήν λοσιόν, βάψετε μόνο τήν κρέμα. Τό πρωί να ρίχνετε στο νερό σόδα, κάτω δέ από τήν πόμδα να βάψετε τό έξης υγρό:

Eau de fleurs d'orange	200 gr.
Glycerine	50 »
Borax	10 »

Η ΦΙΛΗ ΣΑΣ

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΟΤΑΝ ΞΥΠΝΑ ΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ...

ΟΥΣΥ!... Ρέτζ!... φώναξαν οι δυο νέοι συγχρόνως.
—Τι τύχη να συναντηθούμε μετά τόσα χρόνια! είπε ο νέος. Νόμιζα πως δεν θα σ' έβλεπα ποτέ πια!
—Ω! Ρέτζ, δεν φαντάζεσαι πόσο χαρηνά σου σε συνάντησα! Πήγαίνε με πουθενά... Νά, στο Παρίσι, όπως άλλοτε...
Λέγοντας αυτά τα λόγια, η νέα πέρασε το χέρι της κάτω από το μπράτσο του Ρέτζ και χαρούμενοι κ' οι δυο τους, διευδύνθηκαν προς το πάρκο. Ένω προχωρούσαν, ο Ρέτζ κύτταζε τη Λούσυ.
—Ξέρεις πως δεν άλλαξε διόλου σ' αυτό το διάστημα των πέντε χρόνων! Πές μου, Λούσυ, τί έγινες όλον αυτό τον καιρό;

—Οχι! Πές μου εσύ πρώτα, Ρέτζ! Τι έγινες; Τι έκανες;
—Ο νέος δίστασε μιά στιγμή και κατόπιν απάντησε:
—Όταν μ' απαρνήθηκαν, Λούσυ, νόμιζα πως θα πεθάνω, τόσο πολύ μου κότισε αυτό... Ώστόσο εξακολούθησα να πηγαίνω στο «Ατελιέ» μαζί με την παρέα μας. Οι σύντροφοί μου καταλάβαιναν τον πόνο μου—μήπως κι' αυτούς δεν τους είχα αποκρούσει έναν-έναν; Έκαναν ό,τι μπόρεσαν για να με κάνουν να ξεχάσω!...

—Ναί, ο Ντέρικ, ο «Άρθουρ, ο Ράνουφ κι' ο Δάβιντ, μουρμούρισε η νέα. «Ω! Ρέτζ, για θυμήσου, τί ώραία που ήταν τα νειάτα μας!

—Κι' ο Πότζερ, τον ξέχασες τον Πότζερ; 'Αλλά μ' αυτόν ποτέ δεν τα πήγαίνες καλά. Ήταν πάντα αλλόκοτος, τον θυμάσαι;
—Δεν ήταν κακός, είπε η Λούσυ σκεπτική.

—Δεν τον ξαναείδαμε πια! Ούτε τον Δάβιντ, ούτε τον Ντέρικ. Ο κόσμος είχε τόσο μεγάλος, θάλασσες! Ο Ράνουφ κι' ο «Άρθουρ παντρεύτηκαν...
—Και σύ, Ρέτζ;
—Ω! Εγώ, δεν πρόκοψα ως ζωγράφος, κανείς δεν αγόραζε τα έργα μου. Γι' αυτό κάνω τώρα σχέδια για ταπεταρίες, εργάζομαι για ένα έργοστάσιο και ζω όπως μπορώ. Μένω πάντοτε στο ίδιο, το παλιό μας «Ατελιέ». Τίποτε δεν άλλαξε εκεί μέσα...

—Πόσο θά ήθελα να το έβλεπα πάλι! Θυμάσαι, Ρέτζ, τί κέρφια που είχαμε τότε που είμαστε νέοι και φτωγοί!...

Ο νέος γύρισε και την κύτταζε. Παρατήρησε το κομψό φόρεμά της με τις ωμορφες γούνες, το χαριτωμένο στραβοθαλαμένο καπελάκι άπ'άνω στις ξανθές μπούλες των μαλλιών της και το αδαμαντοκόλλητο ρολόι που φορούσε στο χέρι της.

—Εσύ ήσουν πάντοτε σαν την πριγκίπισσα του παραμυθιού! είπε ο Ρέτζ. Πάντοτε γελαστή, πάντοτε καλοθαλαμένη σαν να κέρδιζε άφθονα χρήματα, ενώ ξέραμε καλά πως ούτε εσύ δεν κατόρθωνες να πουλάς τους πίνακές σου. Πώς τα κατάφερνες, Λούσυ;

—Ήταν προσποιήσις! Μ' άρεσε να νομίζω πως ήμουν πλούσια και ευτυχισμένη και καμιά φορά κατόρθωνα και γελοῦσα τὸν εαυτό μου! 'Αλλά πόσες φορές τη νύχτα έβραχα τὸ μαξιλάρι μου με τὰ δάκρυά μου... τις θραδαίες μάλιστα που δεν ήξερα ποῖν ἀπ' ὧλους σας ν' αποφασίσω νὰ πάρω γιὰ σύζυγο... Γιατί θάλεπε, Ρέτζ, σὰς ἀγαπούσα ὧλους!...

—Εκτός ἀπὸ τὸν Πότζερ, ἔ; Τὸν καὶ μὲν τὸν Πότζερ!

—...Κατόπιν ἔπαψα πεινὰ νὰ ζωγραφίζω. Πήγα σ' ἕνα κινηματογραφικὸ στούντιο. Στὴν ἀρχὴ δὲν τὰ κατάφερα τόσο καλά. Κοπιάζα πολύ, νευρίαζα... Τέλος, μιά μέρα, σκέφθηκα νὰ παίξω κωμικούς ρόλους. Εἶχα μεγάλη ἐπιτυχία, κι' ἀπὸ τότε κέρδιζα ὅσα χρήματα ήθελα κι' ἐργαζόμουν μὲ τὸ κέφι μου... Τί παράξενη πὺ εἶνε ἡ ζωὴ! 'Αξίζα λιγώτερο ἀπ' ὧλους σας κι' ὧως εἶμαι ἡ μόνη πὺ πρόκοιπε ἀπὸ τὴν παρέα μας...

—Κι' ο Πότζερ! Κληρονόμησε κάποιον μακρινὸ ἐξάδελφό του. Φαίνεται πως εἶνε πὺ πλούσιος τώρα! Φυσικά δὲν καταδέχθηκε νὰ ρθὴ ποτὲ νὰ μὰς ἐπισκεφθῇ. Τὸ χρέμα κάνει τὸν ἄνθρωπο ἐγωιστὴ καὶ φανατισμένο!... «Ω! Λούσυ—εἶπε ὁ νέος παρακλητικά. 'Ελα νὰ πάρομε μαζί ἕνα τσάι στὸ «Ατελιέ» μας, ὡπως ἄλλοτε... Θὰ μὺ ἔκανε τὴν εὐχάριστῃς αὐτὸ...
—Ἡ Λούσυ γέλασε χαρούμενη καὶ εἶπε:
—Κι' ἐμένα θὰ μ' εὐχαριστοῦσε πὺ, Ρέτζ! Γιὰ μιά ὥρα μόνον, μιά μικρὴ ὥρα πὺ θὰ κλέψουμε ἀπὸ τὸ παρελθόν...

—Ναί, ἀγαπημένη μου, νὰ ζήσουμε μιά ὥρα ἀπὸ τὰ περ-

σμένα νειάτα μας. Μονάχα μιά ὥρα...

—'Αλλά, Ρέτζ... δὲν θὰ...

—Οχι, Λούσυ, εἶπε ὁ νέος σοβαρά. Τὸ ὄνειρό μου ἐσθλαί! Μέσα στὸ σούρουπο, πὺ ἡ οὐχὶ τὸ ἔκανε πὺ θάρρ, δὲν ὡς ἕνα θλιμμένο, μελαγχολικὸ τὸνο στὰ δένδρα τοῦ πάρκου, καὶ πῆραν τὸ λεωφορεῖο γιὰ τὸ Τσέλσι.

—Θυμάσαι, εἶπε ὁ Ρέτζ, ὅταν κατέβηκαν ἀπὸ τὸ λεωφορεῖο, ἐδῶ, σ' αὐτὴ τὴ θέσι, μὺ εἶπες ἕνα θράδρ πὺς δεχόσουν νὰ γίνῃς γυναίκα μου; 'Ημουν τόσο εὐτυχῆς, τόσο χαρούμενος ὡς ὅτε ἔχασα τὸ δρόμο μου καὶ δὲν εὗρισκα τὸ σπίτι μου...

—Ενῶ ἀνέβαιναν τὰ πέτρινα σκαλοπάτια τοῦ σπιτοῦ, ἡ Λούσυ παρατήρησε:

—Σὰν πὺ καθαρά μὺ φαίνεται ἡ σκάλα, ἀπὸ ἄλλοτε.

—'Ας μείνουμε λοιπὸν στὸ μισοσκόταδο, ὡς τὴ ἀπατηλὴν τύπωσις νὰ ἐξακολουθήσῃ!

—Ω! φώναξε ἡ νέα, ὅτν μπῆκε στὸ «Ατελιέ». 'Ὅλα εἶνε ὅπως ἦσαν καὶ τότε, μονάχα τὶς κουρτίνες θάλεω πὺς τὶς ἄλλαξε, Ρέτζ. Εἶνε πὺ καλὲς αὐτές, ἀλλὰ προτιμοῦσα τὶς παλιές. Σκάλισε λίγο τὴ φατνὰ στὸ τζάκι γιὰ νὰ δυναμώσῃ τὸ ψῆμα φρυγανιῶν, θάλει; Σκέψου πὺς θριασκόμεστε πέντε χρόνια πίσω, Ρέτζ... 'Εγὼ εἶμαι εἰκοσι δύο χρόνων κι' εὺ εἶσαι τεσσαρὸν, εἰμαστε δύο ἀμέριμνοι καὶ ἐπιπόλοιοι νέοι καί...

—...Καὶ ἀγαπιόμαστε! πρόσθεσε ὁ Ρέτζ ἐνῶ ἔθραξε ἀπ' ἕνα ντουλαπάκι δύο παλιὰ, ραγιαμένα φλυτζάνια καὶ μιά τσαγιέρα τῆς ὅποιος ἡ μὴτὴ ἦταν σπασμένη. Βλέπεις, πρόσθεσε, ἔχω πάντοτε τὰ δύο φλυτζάνια μας καὶ τὴν τσαγιέρα μας!

—Απαράλλακτα σὰν τὸν παλιὸ καιρό! εἶπε ἡ νέα καὶ γέλασε.

—Ναί, ἀπαράλλακτα! Μόνον πὺ δὲν εἶνε πειὰ τὸ ἴδιο.

Ο Ρέτζ κάθησε στὸ ντιβάνι κ' ἀπὸ κεῖ παρακολούθησε τὴν Λούσυ ἡ ὅποια γονατισμένη μπροστὰ στὸ τζάκι ἔτοιμαζε τὶς φρυγανιὲς σὲ μιά ἀκρὴ ἀπάνω στὴ χῶσθη. Ἡ φλόγες φωτίζαν τὸ πρόσωπό της κ' ἔκασαν τὰ μαλλιά της νὰ λάμπουν σὰν χρυσάφι.

Κατόπιν κάθησαν οἱ δύο τους στὸ ντιβάνι καὶ κουβεντιάσαντες ἐπῆσαν τὸ τσάι τους...

Ξαφνικά ἡ Λούσυ κύτταξε τὸ ρολόι της στὸ φῶς τοῦ τζακιού.

—Εἶνε ὥρα πειὰ νὰ φύγω! μούρμυρισε.

—Ναί, Λούσυ, εἶνε ὥρα νὰ φύγῃς, εἶπε ὁ νέος νοιώθοντας ἕνα κόμπο στὸ λαϊμό του. 'Αλλὰ προστὸ φύγῃς πρὲς τὴν ὥρα σου πῶς... 'Όταν ἐκείνη τὴν ἡμέρα μὺ εἶπες πὺς δὲν μποροῦσες νὰ με παντρευθῇς, νόμιζα πὺς ἔπαιζες τὸν ἄνδρα...

—Όταν διδάσκει ἡ πεθερὰ τοῦ Περουβιανὸ τοῦ ἀπάντησι τῆς κόρης της, λίγο ἔλειψε νὰ σκάσῃ ἀπ' τὸ κακό της. Στὴν ἀρχὴ τῆς ἀποκτονήσις, μὰ γρήγορα τὸ μετάνιωσεν. Μιά ἀλλοτρίνη τὴν κράτησε στὴ ζωὴ, ἡ σκέψις τῆς ἐκδικήσεως! Κι' ἡ κόρη της ἦταν πρωτότυπη ὥς καὶ ἀπαίσιος καὶ φρικτὴ.

—Εἶπα τὸ μάτι της! Ναί, ἔθραξε τὸ μάτι της μόνη της μ' ἕνα πρῶτον μπροστὰ στὸν καθρέφτη. Μετὰ τὸ πῆγε σ' ἕνα κρύσταλλο, ὁ ὅποιος τῆς τὸ ἔκλεισε μέσα σ' ἕνα χρυσόχο, ὁ ὅποιος τῆς τὸ κρύσταλλο καὶ τὸ πῆγε σ' ἕνα χρυσόχο, ὁ ὅποιος τῆς τὸ κρύσταλλο καὶ τὸ πῆγε σ' ἕνα χρυσόχο, ὁ ὅποιος τῆς τὸ κρύσταλλο καὶ τὸ πῆγε σ' ἕνα χρυσόχο...

—Όταν διδάσκει ἡ πεθερὰ τοῦ Περουβιανὸ τοῦ ἀπάντησι τῆς κόρης της, λίγο ἔλειψε νὰ σκάσῃ ἀπ' τὸ κακό της. Στὴν ἀρχὴ τῆς ἀποκτονήσις, μὰ γρήγορα τὸ μετάνιωσεν. Μιά ἀλλοτρίνη τὴν κράτησε στὴ ζωὴ, ἡ σκέψις τῆς ἐκδικήσεως! Κι' ἡ κόρη της ἦταν πρωτότυπη ὥς καὶ ἀπαίσιος καὶ φρικτὴ.

—Εἶπα τὸ μάτι της! Ναί, ἔθραξε τὸ μάτι της μόνη της μ' ἕνα πρῶτον μπροστὰ στὸν καθρέφτη. Μετὰ τὸ πῆγε σ' ἕνα κρύσταλλο, ὁ ὅποιος τῆς τὸ ἔκλεισε μέσα σ' ἕνα χρυσόχο, ὁ ὅποιος τῆς τὸ κρύσταλλο καὶ τὸ πῆγε σ' ἕνα χρυσόχο, ὁ ὅποιος τῆς τὸ κρύσταλλο καὶ τὸ πῆγε σ' ἕνα χρυσόχο...

—Όταν διδάσκει ἡ πεθερὰ τοῦ Περουβιανὸ τοῦ ἀπάντησι τῆς κόρης της, λίγο ἔλειψε νὰ σκάσῃ ἀπ' τὸ κακό της. Στὴν ἀρχὴ τῆς ἀποκτονήσις, μὰ γρήγορα τὸ μετάνιωσεν. Μιά ἀλλοτρίνη τὴν κράτησε στὴ ζωὴ, ἡ σκέψις τῆς ἐκδικήσεως! Κι' ἡ κόρη της ἦταν πρωτότυπη ὥς καὶ ἀπαίσιος καὶ φρικτὴ.

—Εἶπα τὸ μάτι της! Ναί, ἔθραξε τὸ μάτι της μόνη της μ' ἕνα πρῶτον μπροστὰ στὸν καθρέφτη. Μετὰ τὸ πῆγε σ' ἕνα κρύσταλλο, ὁ ὅποιος τῆς τὸ ἔκλεισε μέσα σ' ἕνα χρυσόχο, ὁ ὅποιος τῆς τὸ κρύσταλλο καὶ τὸ πῆγε σ' ἕνα χρυσόχο, ὁ ὅποιος τῆς τὸ κρύσταλλο καὶ τὸ πῆγε σ' ἕνα χρυσόχο...

—Όταν διδάσκει ἡ πεθερὰ τοῦ Περουβιανὸ τοῦ ἀπάντησι τῆς κόρης της, λίγο ἔλειψε νὰ σκάσῃ ἀπ' τὸ κακό της. Στὴν ἀρχὴ τῆς ἀποκτονήσις, μὰ γρήγορα τὸ μετάνιωσεν. Μιά ἀλλοτρίνη τὴν κράτησε στὴ ζωὴ, ἡ σκέψις τῆς ἐκδικήσεως! Κι' ἡ κόρη της ἦταν πρωτότυπη ὥς καὶ ἀπαίσιος καὶ φρικτὴ.

—Εἶπα τὸ μάτι της! Ναί, ἔθραξε τὸ μάτι της μόνη της μ' ἕνα πρῶτον μπροστὰ στὸν καθρέφτη. Μετὰ τὸ πῆγε σ' ἕνα κρύσταλλο, ὁ ὅποιος τῆς τὸ ἔκλεισε μέσα σ' ἕνα χρυσόχο, ὁ ὅποιος τῆς τὸ κρύσταλλο καὶ τὸ πῆγε σ' ἕνα χρυσόχο, ὁ ὅποιος τῆς τὸ κρύσταλλο καὶ τὸ πῆγε σ' ἕνα χρυσόχο...

—Όταν διδάσκει ἡ πεθερὰ τοῦ Περουβιανὸ τοῦ ἀπάντησι τῆς κόρης της, λίγο ἔλειψε νὰ σκάσῃ ἀπ' τὸ κακό της. Στὴν ἀρχὴ τῆς ἀποκτονήσις, μὰ γρήγορα τὸ μετάνιωσεν. Μιά ἀλλοτρίνη τὴν κράτησε στὴ ζωὴ, ἡ σκέψις τῆς ἐκδικήσεως! Κι' ἡ κόρη της ἦταν πρωτότυπη ὥς καὶ ἀπαίσιος καὶ φρικτὴ.

—Εἶπα τὸ μάτι της! Ναί, ἔθραξε τὸ μάτι της μόνη της μ' ἕνα πρῶτον μπροστὰ στὸν καθρέφτη. Μετὰ τὸ πῆγε σ' ἕνα κρύσταλλο, ὁ ὅποιος τῆς τὸ ἔκλεισε μέσα σ' ἕνα χρυσόχο, ὁ ὅποιος τῆς τὸ κρύσταλλο καὶ τὸ πῆγε σ' ἕνα χρυσόχο, ὁ ὅποιος τῆς τὸ κρύσταλλο καὶ τὸ πῆγε σ' ἕνα χρυσόχο...

—Όταν διδάσκει ἡ πεθερὰ τοῦ Περουβιανὸ τοῦ ἀπάντησι τῆς κόρης της, λίγο ἔλειψε νὰ σκάσῃ ἀπ' τὸ κακό της. Στὴν ἀρχὴ τῆς ἀποκτονήσις, μὰ γρήγορα τὸ μετάνιωσεν. Μιά ἀλλοτρίνη τὴν κράτησε στὴ ζωὴ, ἡ σκέψις τῆς ἐκδικήσεως! Κι' ἡ κόρη της ἦταν πρωτότυπη ὥς καὶ ἀπαίσιος καὶ φρικτὴ.

—Εἶπα τὸ μάτι της! Ναί, ἔθραξε τὸ μάτι της μόνη της μ' ἕνα πρῶτον μπροστὰ στὸν καθρέφτη. Μετὰ τὸ πῆγε σ' ἕνα κρύσταλλο, ὁ ὅποιος τῆς τὸ ἔκλεισε μέσα σ' ἕνα χρυσόχο, ὁ ὅποιος τῆς τὸ κρύσταλλο καὶ τὸ πῆγε σ' ἕνα χρυσόχο, ὁ ὅποιος τῆς τὸ κρύσταλλο καὶ τὸ πῆγε σ' ἕνα χρυσόχο...

—Όταν διδάσκει ἡ πεθερὰ τοῦ Περουβιανὸ τοῦ ἀπάντησι τῆς κόρης της, λίγο ἔλειψε νὰ σκάσῃ ἀπ' τὸ κακό της. Στὴν ἀρχὴ τῆς ἀποκτονήσις, μὰ γρήγορα τὸ μετάνιωσεν. Μιά ἀλλοτρίνη τὴν κράτησε στὴ ζωὴ, ἡ σκέψις τῆς ἐκδικήσεως! Κι' ἡ κόρη της ἦταν πρωτότυπη ὥς καὶ ἀπαίσιος καὶ φρικτὴ.

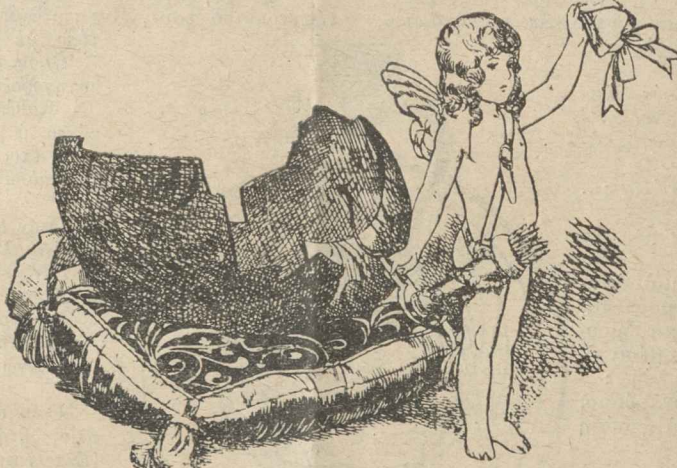
—Εἶπα τὸ μάτι της! Ναί, ἔθραξε τὸ μάτι της μόνη της μ' ἕνα πρῶτον μπροστὰ στὸν καθρέφτη. Μετὰ τὸ πῆγε σ' ἕνα κρύσταλλο, ὁ ὅποιος τῆς τὸ ἔκλεισε μέσα σ' ἕνα χρυσόχο, ὁ ὅποιος τῆς τὸ κρύσταλλο καὶ τὸ πῆγε σ' ἕνα χρυσόχο, ὁ ὅποιος τῆς τὸ κρύσταλλο καὶ τὸ πῆγε σ' ἕνα χρυσόχο...

—Όταν διδάσκει ἡ πεθερὰ τοῦ Περουβιανὸ τοῦ ἀπάντησι τῆς κόρης της, λίγο ἔλειψε νὰ σκάσῃ ἀπ' τὸ κακό της. Στὴν ἀρχὴ τῆς ἀποκτονήσις, μὰ γρήγορα τὸ μετάνιωσεν. Μιά ἀλλοτρίνη τὴν κράτησε στὴ ζωὴ, ἡ σκέψις τῆς ἐκδικήσεως! Κι' ἡ κόρη της ἦταν πρωτότυπη ὥς καὶ ἀπαίσιος καὶ φρικτὴ.

—Εἶπα τὸ μάτι της! Ναί, ἔθραξε τὸ μάτι της μόνη της μ' ἕνα πρῶτον μπροστὰ στὸν καθρέφτη. Μετὰ τὸ πῆγε σ' ἕνα κρύσταλλο, ὁ ὅποιος τῆς τὸ ἔκλεισε μέσα σ' ἕνα χρυσόχο, ὁ ὅποιος τῆς τὸ κρύσταλλο καὶ τὸ πῆγε σ' ἕνα χρυσόχο, ὁ ὅποιος τῆς τὸ κρύσταλλο καὶ τὸ πῆγε σ' ἕνα χρυσόχο...

—Όταν διδάσκει ἡ πεθερὰ τοῦ Περουβιανὸ τοῦ ἀπάντησι τῆς κόρης της, λίγο ἔλειψε νὰ σκάσῃ ἀπ' τὸ κακό της. Στὴν ἀρχὴ τῆς ἀποκτονήσις, μὰ γρήγορα τὸ μετάνιωσεν. Μιά ἀλλοτρίνη τὴν κράτησε στὴ ζωὴ, ἡ σκέψις τῆς ἐκδικήσεως! Κι' ἡ κόρη της ἦταν πρωτότυπη ὥς καὶ ἀπαίσιος καὶ φρικτὴ.

ΤΟΥ JOHN TRASER

πὺς θὰ τρελλαθῶ, Λούσυ... Θὰ ήθελα νὰ πῆβαιν ἀπ' ἕνα ντιβάν...

—'Επειτα σκέφθηκα πὺς φρόνιμα! Εἶδα πὺς εἶχες δὲν...

—Όταν διδάσκει ἡ πεθερὰ τοῦ Περουβιανὸ τοῦ ἀπάντησι τῆς κόρης της, λίγο ἔλειψε νὰ σκάσῃ ἀπ' τὸ κακό της. Στὴν ἀρχὴ τῆς ἀποκτονήσις, μὰ γρήγορα τὸ μετάνιωσεν. Μιά ἀλλοτρίνη τὴν κράτησε στὴ ζωὴ, ἡ σκέψις τῆς ἐκδικήσεως! Κι' ἡ κόρη της ἦταν πρωτότυπη ὥς καὶ ἀπαίσιος καὶ φρικτὴ.

—Εἶπα τὸ μάτι της! Ναί, ἔθραξε τὸ μάτι της μόνη της μ' ἕνα πρῶτον μπροστὰ στὸν καθρέφτη. Μετὰ τὸ πῆγε σ' ἕνα κρύσταλλο, ὁ ὅποιος τῆς τὸ ἔκλεισε μέσα σ' ἕνα χρυσόχο, ὁ ὅποιος τῆς τὸ κρύσταλλο καὶ τὸ πῆγε σ' ἕνα χρυσόχο...

—Όταν διδάσκει ἡ πεθερὰ τοῦ Περουβιανὸ τοῦ ἀπάντησι τῆς κόρης της, λίγο ἔλειψε νὰ σκάσῃ ἀπ' τὸ κακό της. Στὴν ἀρχὴ τῆς ἀποκτονήσις, μὰ γρήγορα τὸ μετάνιωσεν. Μιά ἀλλοτρίνη τὴν κράτησε στὴ ζωὴ, ἡ σκέψις τῆς ἐκδικήσεως! Κι' ἡ κόρη της ἦταν πρωτότυπη ὥς καὶ ἀπαίσιος καὶ φρικτὴ.

—Εἶπα τὸ μάτι της! Ναί, ἔθραξε τὸ μάτι της μόνη της μ' ἕνα πρῶτον μπροστὰ στὸν καθρέφτη. Μετὰ τὸ πῆγε σ' ἕνα κρύσταλλο, ὁ ὅποιος τῆς τὸ ἔκλεισε μέσα σ' ἕνα χρυσόχο, ὁ ὅποιος τῆς τὸ κρύσταλλο καὶ τὸ πῆγε σ' ἕνα χρυσόχο...

—Όταν διδάσκει ἡ πεθερὰ τοῦ Περουβιανὸ τοῦ ἀπάντησι τῆς κόρης της, λίγο ἔλειψε νὰ σκάσῃ ἀπ' τὸ κακό της. Στὴν ἀρχὴ τῆς ἀποκτονήσις, μὰ γρήγορα τὸ μετάνιωσεν. Μιά ἀλλοτρίνη τὴν κράτησε στὴ ζωὴ, ἡ σκέψις τῆς ἐκδικήσεως! Κι' ἡ κόρη της ἦταν πρωτότυπη ὥς καὶ ἀπαίσιος καὶ φρικτὴ.

—Εἶπα τὸ μάτι της! Ναί, ἔθραξε τὸ μάτι της μόνη της μ' ἕνα πρῶτον μπροστὰ στὸν καθρέφτη. Μετὰ τὸ πῆγε σ' ἕνα κρύσταλλο, ὁ ὅποιος τῆς τὸ ἔκλεισε μέσα σ' ἕνα χρυσόχο, ὁ ὅποιος τῆς τὸ κρύσταλλο καὶ τὸ πῆγε σ' ἕνα χρυσόχο...

—Όταν διδάσκει ἡ πεθερὰ τοῦ Περουβιανὸ τοῦ ἀπάντησι τῆς κόρης της, λίγο ἔλειψε νὰ σκάσῃ ἀπ' τὸ κακό της. Στὴν ἀρχὴ τῆς ἀποκτονήσις, μὰ γρήγορα τὸ μετάνιωσεν. Μιά ἀλλοτρίνη τὴν κράτησε στὴ ζωὴ, ἡ σκέψις τῆς ἐκδικήσεως! Κι' ἡ κόρη της ἦταν πρωτότυπη ὥς καὶ ἀπαίσιος καὶ φρικτὴ.

—Εἶπα τὸ μάτι της! Ναί, ἔθραξε τὸ μάτι της μόνη της μ' ἕνα πρῶτον μπροστὰ στὸν καθρέφτη. Μετὰ τὸ πῆγε σ' ἕνα κρύσταλλο, ὁ ὅποιος τῆς τὸ ἔκλεισε μέσα σ' ἕνα χρυσόχο, ὁ ὅποιος τῆς τὸ κρύσταλλο καὶ τὸ πῆγε σ' ἕνα χρυσόχο...

—Όταν διδάσκει ἡ πεθερὰ τοῦ Περουβιανὸ τοῦ ἀπάντησι τῆς κόρης της, λίγο ἔλειψε νὰ σκάσῃ ἀπ' τὸ κακό της. Στὴν ἀρχὴ τῆς ἀποκτονήσις, μὰ γρήγορα τὸ μετάνιωσεν. Μιά ἀλλοτρίνη τὴν κράτησε στὴ ζωὴ, ἡ σκέψις τῆς ἐκδικήσεως! Κι' ἡ κόρη της ἦταν πρωτότυπη ὥς καὶ ἀπαίσιος καὶ φρικτὴ.

—Εἶπα τὸ μάτι της! Ναί, ἔθραξε τὸ μάτι της μόνη της μ' ἕνα πρῶτον μπροστὰ στὸν καθρέφτη. Μετὰ τὸ πῆγε σ' ἕνα κρύσταλλο, ὁ ὅποιος τῆς τὸ ἔκλεισε μέσα σ' ἕνα χρυσόχο, ὁ ὅποιος τῆς τὸ κρύσταλλο καὶ τὸ πῆγε σ' ἕνα χρυσόχο...

—Όταν διδάσκει ἡ πεθερὰ τοῦ Περουβιανὸ τοῦ ἀπάντησι τῆς κόρης της, λίγο ἔλειψε νὰ σκάσῃ ἀπ' τὸ κακό της. Στὴν ἀρχὴ τῆς ἀποκτονήσις, μὰ γρήγορα τὸ μετάνιωσεν. Μιά ἀλλοτρίνη τὴν κράτησε στὴ ζωὴ, ἡ σκέψις τῆς ἐκδικήσεως! Κι' ἡ κόρη της ἦταν πρωτότυπη ὥς καὶ ἀπαίσιος καὶ φρικτὴ.

—Εἶπα τὸ μάτι της! Ναί, ἔθραξε τὸ μάτι της μόνη της μ' ἕνα πρῶτον μπροστὰ στὸν καθρέφτη. Μετὰ τὸ πῆγε σ' ἕνα κρύσταλλο, ὁ ὅποιος τῆς τὸ ἔκλεισε μέσα σ' ἕνα χρυσόχο, ὁ ὅποιος τῆς τὸ κρύσταλλο καὶ τὸ πῆγε σ' ἕνα χρυσόχο...

—Όταν διδάσκει ἡ πεθερὰ τοῦ Περουβιανὸ τοῦ ἀπάντησι τῆς κόρης της, λίγο ἔλειψε νὰ σκάσῃ ἀπ' τὸ κακό της. Στὴν ἀρχὴ τῆς ἀποκτονήσις, μὰ γρήγορα τὸ μετάνιωσεν. Μιά ἀλλοτρίνη τὴν κράτησε στὴ ζωὴ, ἡ σκέψις τῆς ἐκδικήσεως! Κι' ἡ κόρη της ἦταν πρωτότυπη ὥς καὶ ἀπαίσιος καὶ φρικτὴ.

—Εἶπα τὸ μάτι της! Ναί, ἔθραξε τὸ μάτι της μόνη της μ' ἕνα πρῶτον μπροστὰ στὸν καθρέφτη. Μετὰ τὸ πῆγε σ' ἕνα κρύσταλλο, ὁ ὅποιος τῆς τὸ ἔκλεισε μέσα σ' ἕνα χρυσόχο, ὁ ὅποιος τῆς τὸ κρύσταλλο καὶ τὸ πῆγε σ' ἕνα χρυσόχο...

—Όταν διδάσκει ἡ πεθερὰ τοῦ Περουβιανὸ τοῦ ἀπάντησι τῆς κόρης της, λίγο ἔλειψε νὰ σκάσῃ ἀπ' τὸ κακό της. Στὴν ἀρχὴ τῆς ἀποκτονήσις, μὰ γρήγορα τὸ μετάνιωσεν. Μιά ἀλλοτρίνη τὴν κράτησε στὴ ζωὴ, ἡ σκέψις τῆς ἐκδικήσεως! Κι' ἡ κόρη της ἦταν πρωτότυπη ὥς καὶ ἀπαίσιος καὶ φρικτὴ.

ΣΚΕΨΕΙΣ, ΓΝΩΜΕΣ, ΑΞΙΩΜΑΤΑ

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Πολὺ ἀργὰ κατάλαβα ὅτι ὁ ἔρωτας, ὅταν δὲν εἶνε τὸ πρῶτον πὺς ἀγαθότης, εἶνε τὸ μεγαλειότερο βάσανο γιὰ τοὺς ἀνθρώπους.

Βολταίρος

Τὸ ἐρωτικὸ πάθος, ὅσο πιέζεται, τόσο καὶ πὺ δυνατό γίνεται. Σ' αὐτὸ μοιάζει ἀκριβῶς μὲ τὸν ἀτμὸ!...

Β. Οὐγκώ

Εἶνε πολὺ βαρεὰ ἡ λατρεία τοῦ θεοῦ ἔρωτος. Σίγουρα ἀπὸ κάποιας λείανας μαστὸ ἐθῆλασε ὁ μικρὸς αὐτὸς θεὸς καὶ σ' ἄγιες ζούγκλες θὰ τὸν ἀνέθρεψε ἡ μητέρα του...

Θεόκριτος

Ὁ ἔρωτας εἶνε ἕ

ΤΟΥ Κ. ΧΑΡΗ ΣΤΑΜ.

ΦΛΩΡΑ ΜΠΙΡΙΑΛΑΝΤΗ

(ΛΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ)

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

"Ήξερε άραγε πώς θα μ' εύρισκε στο σπίτι ή φανταζόταν πώς κατέφυγα στο πατρικό μου σπίτι; Αυτό δεν το γνωρίζω...

Ωστόσο, μόλις έφτασε στο σπίτι ο Άρτέμης, η πρώτη του δουλειά ήταν να ρωτήσει την υπηρέτρια, σαν κάτι να υποψιαζόταν:

—Μέ ζήτησε κανείς;
—Όχι, κύριε, του άπάντησε η υπηρέτρια.
—Κανείς, κανείς;
—Όχι.

—Δεν ήρθε κανείς;
—Κανείς... έκτός του γιατρού.

Ο Άρτέμης εξαφνιάστηκε.
—Του γιατρού! Για ποιόν γιατρό μιλάς;

—Για το γιατρό που φερε ο κ. Λέανδρος.
—Δεν ο καταλαβαίνω. Τι θες να πής; Ποιόν γιατρό έφερατε και γιατί, για ποιόν;

Ο Άρτέμης μιλούσε τώρα άπότομα, θυμωμένα.
Η υπηρέτρια που τον φοβόταν, τον έτρεμε, του είπε σασιμένη:

—Μιλά για το γιατρό που ήρθε και είδε την κυρία.
Ο Άρτέμης έσφιξε τις γροθιές του.

Η υπηρέτρια τον κύτταξε έντρομη.
Φοβόταν μήπως τη χτυπήσει, πράγμα που και άλλη φορά είχε συμβεί ευτυχώς. Πάνω στην όργή του ο Άρτέμης γινόταν θηρία κι έπλωνε το χέρι του ακόμα και στις δυστυχισμένες υπηρέτριές του.

Γιατί να μη συμβή το ίδιο και τώρα;
Μά-πράγμα παράξενο-ο βάνουσος, αυτός άνθρωπος συγγραφέας. Γιατί; Ίσως φοβήθηκε. Ήθελε να εξακριβώσει τις προηγούμενες τι ακριβώς συνέβαινε. Ήμουν άρρωστη πραγματικώς ή του έπαιξα κανένα άσχημο παιχνίδι, συνεννοημένη με το Λέανδρο;

Η σκέψις αυτές συγκρατήσανε τον Άρτέμη.
Τι είχε να χάσει άλλωστε;

Θ' άνεβαινε άμέσως άπάνω και θα έλεπε τί γίνεται, με τα ίδια του τα μάτια.

—Ποιός είνε τώρα σπίτι; ρώτησε την υπηρέτρια.

—Ο κ. Λέανδρος, άπάντησε η υπηρέτρια.

Καλά.

Και σπρώχνοντας άπότομα την υπηρέτρια, άνέθηκε άπάνω.

Τη στιγμή αυτή, εγώ καιγόμεν απ' τον πυρετό και παραμιλούσα.

Ο Λέανδρος, που καθόταν πλάι μου, βουδός και λυπημένος, ακούγοντας τον πατέρα του, σηκώθηκε και τοιμάστηκε να φύγει απ' το δωμάτιό μου. Δεν ήθελε να βρεθώ μαζί του αντιμετώπος, όπως μου ξήγησε άργότερα. Έδινε τόπο στην όργή, στη δικαία του όργή, έχοντας ύπ' όψιν του τη σοβαρή κατάσταση, στην όποια βρισκόμουν.

Πριν φύγει, έν τούτοις, έσκυψε άπό πάνω μου και μου μίλησε σιγά:

—Μαμά!

Άλλά δεν τον άκουσα.

Δέν αισθανόμουν πειά που βρίσκομαι.

Συγχρόνως άντήχησαν στη σκάλα τα βαρειά βήματα του Άρτέμη. Την ίδια στιγμή, στην πόρτα της κάμαράς μου πρόβαλε η κυρά Μάρθα.

—Έρχεται! ψιθύρισε στο Λέανδρο.

"Εμειναν κλεισμένοι εκεί, ώπου ο Άρτέμης έφυγε...

Και τούγνεψε να φύγει.

Ο Λέανδρος δεν έφερε καμιά αντίρρηση. Αυτός άλλωστε ήταν κι' έ σκοπός του.

—Έχε το νου σου στη μαμά! είπε στην κυρά Μάρθα. Και βγαίνοντας απ' το δωμάτιό μου, τράβηξε ίσια στην κρεβάτοκάμαρά του. Μπήκε μέσα κι' έκλεισε την πόρτα.

Την ίδια αυτή στιγμή, άκούστηκε στο διάδρομο το γρήγορο βήμα του Άρτέμη, ό όποιος έρχόταν ίσια στην κρεβάτοκάμαρά μου.

Κοντά μου είχε μείνει η κυρά Μάρθα.
Ο Άρτέμης έσπρωξε άπότομα τη μισόκλειστη πόρτα και μπήκε μέσα άγριος, κατσοφιασμένος.

Η πρώτη του ματιά έπεσε στο κρεβάτι, στο όποιο ήμουν ξαπλωμένη. Με κύτταξε καλά-καλά και στάθηκε άμίλητος. Έγώ άνέπνεα βαρειά και δύσκολα. Λόγια άσυνάρτητα έξεφυγάν άπό τα χείλη μου:

—Έρχεται!... Σώστε με!... Δεν θέλω... Δεν πρέπει...
Η κατάσταση μου αυτή έκαμε έντύπως στον Άρτέμη.

Όστε δεν παίξαμε κανένα παιχνίδι εις βάρος του. Δέν έπρόκειτο περί κωμωδίας. Ήμουν σοβαρά άρρωστη. Έπρεπε συνεπώς ν' αλλάξει τακτική, να συγκρατηθώ, να φυλάξω το θυμό και τη λύσσα του γι' άργότερα, να πιεί, προς το παρόν, τον πόθο της έκδικήσεως. Καλμαρισμένος κάπως, γύρισε προς την κυρά Μάρθα και τη ρώτησε:

—Τι συμβαίνει εδώ;
—Μιλάτε σιγώτερα, κύριε, του είπε η καλόκαρδη γερόντισσα. Η κυρία είνε άσχημα.

—Δέν σου ζήτησα να με συμβουλευής. Ρωτάω τί γίνεται εδώ.
—Η κυρία είν' άρρωστη, κύριε. Δέν τη βλέπετε;

—Τι έχει;
—Δέν ξέρω άκριβώς. Ο γιατρός μίλησε ιδιαίτερος με τον κ. Λέανδρο. Θέλετε να καλέσω τον κ. Λέανδρο;

—Πού είνε αυτός;
—Στο δωμάτιό του, θαρρώ.

Και η κυρά Μάρθα, τράβηξε για το δωμάτιο του Λέανδρου. Μά ό Άρτέμης την σταμάτησε άπότομα:

—Πού πής;
—Στο κ. Λεάνδρου.

—Κάθου εκεί που βρίσκεσαι. Σου άπαγορεύω να κάνης δουλιές του κεφαλιού σου.

—Όπως θέλει ο κύριος.
—Αυτό θέλω.

—Άκουσε... της είπε κατσοφιασμένος πάντα. Θά λείψω ίσως λίγες ημέρες. Θά μείνω στην έπαυλι... στο ξενοδοχείο... Όπου μ' άρέσει τέλος πάντων. Κατάλαβες;

—Μάλιστα, κύριε.
—Τίποτε άλλο. Πήγαινε.

Η κυρά Μάρθα έφυγε καταρομένη.

"Ήξερε καλά πόσο επίνδυνον ήσαν οι θυμοί αυτοί του κυρίου της και πόσο άγρια έξεσπαν.

Μετά πέντε λεπτά ό Άρτέμης κατέθηκε άπό το σπίτι κι' έφυγε, χωρίς να πη λέξι πειά σέ κανένα.

Σ' όλο αυτό το διάστημα ό Λέανδρος βρισκόταν στο δωμάτιό του. Μά δεν ήταν μόνος. Ήταν μαζί του και μια εξαδέλφη μου, πουχε περάσει άπό το σπίτι, έντελώς τυχαία, για να δει τι γίνουμαι.

Η εξαδέλφη μου ήρθε τη στιγμή που ό Άρτέμης έβρισκόταν στην κρεβάτοκάμαρά μου. Η υπηρέτρια που της άνοιξε όμως, είχε την πρόνοια να μην

τη ρίπτε απ' όσα συνέθεσαν και να την οδηγήση στο δωμάτιό μου. Έτσι, έμειναν κι' οι δυο κλεισμένοι εκεί που ό Άρτέμης έφυγε.

Όλη αυτή η ταραχή και η άναστατάσις εξαφνίασαν την εξαδέλφη μου.

Ο Λέανδρος φρόντισε να την καθουχάσει, χωρίς να της πη όλο την αλήθεια.

—Η μαμά είνε άρρωστη, της έξήγησε. Τώρα σέ λίγο θα περπάταμε στο δωμάτιό της. Είνε μέσα ό μπαμπάς και... δέν θέλει να τον δώ. Έχει τα νεύρα του σήμερα...

Παράται, μόλις ό Άρτέμης έφυγε, ό Λέανδρος ώδήγησε την εξαδέλφη μου στην κρεβάτοκάμαρά μου. Ότε κατάλαβα πως την άφίει της. Έξακολουθούσα να παραμιλάω, ζητώντας να πω νερό... νερό!

Η εξαδέλφη μου άνηούχισε, τρόμαξε, βλέποντάς με με τέτοιο γάλο.

—Πρέπει να ειδοποιήσω τη θεία, είπε στο Λέανδρο, έτοιμη να πάει και να πάει να δει τη μαμά μου.

Μά ό Λέανδρος την έμπόδιζε.

—Όχι, όχι, σάς παρακαλώ, της έειπε. Δέν πρέπει ν' άνησυχήσει η κυ. Μπιρλιάντη. Είνε κι' εκείνη άρρωστη, όπως ξέρετε. Δέν πρέπει να την τρωμάξετε. Άν παραστή τέτοια άνάγκη, να πάω να την ειδοποιήσω εγώ. Θά πάω να της το πώ, με ήρεμο.

Η εξαδέλφη μου δέν έπέμεινε. Κατάλαβε πώς ό Λέανδρος ήθελε να την καθουχάσει. Κάθισε άρκετη ώρα στο σπίτι και κατόπιν έφυγε. Έξαπαρνούσε το άπόγευμα για να δει πώς είμαι.

Μόλις η εξαδέλφη μου έφυγε, ό Άλέξανδρος ρώτησε την κυρά Μάρθα τί συνέβη με τον πατέρα του.

—Ήταν καταφορμισμένος, του έειπε η γρηά καμαριέρα. Ποτέ μου ήμουν άρρωστη, του έειπε η γρηά καμαριέρα. Ποτέ μου ήμουν άρρωστη, του έειπε η γρηά καμαριέρα. Ποτέ μου ήμουν άρρωστη, του έειπε η γρηά καμαριέρα.

—Είπατε πολλά καλά να μην παρσάτε τις μπροστά του. Έρχεται άποφασισμένος να στήση

πλάι μου, να με καθουχάσει. Δέν έμεινε άπότομα. Δέν έμεινε άπότομα. Δέν έμεινε άπότομα.

—Είπατε πολλά καλά να μην παρσάτε τις μπροστά του. Έρχεται άποφασισμένος να στήση

πλάι μου, να με καθουχάσει. Δέν έμεινε άπότομα. Δέν έμεινε άπότομα. Δέν έμεινε άπότομα.

—Είπατε πολλά καλά να μην παρσάτε τις μπροστά του. Έρχεται άποφασισμένος να στήση

πλάι μου, να με καθουχάσει. Δέν έμεινε άπότομα. Δέν έμεινε άπότομα. Δέν έμεινε άπότομα.

—Είπατε πολλά καλά να μην παρσάτε τις μπροστά του. Έρχεται άποφασισμένος να στήση

πλάι μου, να με καθουχάσει. Δέν έμεινε άπότομα. Δέν έμεινε άπότομα. Δέν έμεινε άπότομα.

—Είπατε πολλά καλά να μην παρσάτε τις μπροστά του. Έρχεται άποφασισμένος να στήση

πλάι μου, να με καθουχάσει. Δέν έμεινε άπότομα. Δέν έμεινε άπότομα. Δέν έμεινε άπότομα.

—Είπατε πολλά καλά να μην παρσάτε τις μπροστά του. Έρχεται άποφασισμένος να στήση

πλάι μου, να με καθουχάσει. Δέν έμεινε άπότομα. Δέν έμεινε άπότομα. Δέν έμεινε άπότομα.

—Είπατε πολλά καλά να μην παρσάτε τις μπροστά του. Έρχεται άποφασισμένος να στήση

πλάι μου, να με καθουχάσει. Δέν έμεινε άπότομα. Δέν έμεινε άπότομα. Δέν έμεινε άπότομα.

—Είπατε πολλά καλά να μην παρσάτε τις μπροστά του. Έρχεται άποφασισμένος να στήση

πλάι μου, να με καθουχάσει. Δέν έμεινε άπότομα. Δέν έμεινε άπότομα. Δέν έμεινε άπότομα.

—Είπατε πολλά καλά να μην παρσάτε τις μπροστά του. Έρχεται άποφασισμένος να στήση

πλάι μου, να με καθουχάσει. Δέν έμεινε άπότομα. Δέν έμεινε άπότομα. Δέν έμεινε άπότομα.

—Είπατε πολλά καλά να μην παρσάτε τις μπροστά του. Έρχεται άποφασισμένος να στήση

πλάι μου, να με καθουχάσει. Δέν έμεινε άπότομα. Δέν έμεινε άπότομα. Δέν έμεινε άπότομα.

—Είπατε πολλά καλά να μην παρσάτε τις μπροστά του. Έρχεται άποφασισμένος να στήση

πλάι μου, να με καθουχάσει. Δέν έμεινε άπότομα. Δέν έμεινε άπότομα. Δέν έμεινε άπότομα.

—Είπατε πολλά καλά να μην παρσάτε τις μπροστά του. Έρχεται άποφασισμένος να στήση

πλάι μου, να με καθουχάσει. Δέν έμεινε άπότομα. Δέν έμεινε άπότομα. Δέν έμεινε άπότομα.

—Είπατε πολλά καλά να μην παρσάτε τις μπροστά του. Έρχεται άποφασισμένος να στήση

πλάι μου, να με καθουχάσει. Δέν έμεινε άπότομα. Δέν έμεινε άπότομα. Δέν έμεινε άπότομα.

—Είπατε πολλά καλά να μην παρσάτε τις μπροστά του. Έρχεται άποφασισμένος να στήση

πλάι μου, να με καθουχάσει. Δέν έμεινε άπότομα. Δέν έμεινε άπότομα. Δέν έμεινε άπότομα.

Η άγαθή γερόντισσα άνηούχισε. Τί ήταν αυτό πάλι; Γιατί την καλούσε κάτω ό κύριός της; Ωστόσο κατέθηκε. Χαϊρέτησε τον Άρτέμη, μά αυτός δέν της άνταπέδωσε τό χαιρετισμό.

Την ρώτησε μόνον άποτόμως τό στερεότυπο:

—Μέ ζήτησε κανείς;
—Όχι, κύριε, του άπάντησε η γρηά καμαριέρα.

—Τί γίνεται άπάνω;
—Τίποτε, κύριε.

—Πώς τίποτε; Σέ ρωτώ, τί γίνεται στο σπίτι μου;
—Τίποτε νεώτερο, κύριε.

—Κι' ή άρρωστη;
—Λέτε για την κυρία;

—Έστω, λέω για την κυρία.
—Είνε χειρότερα, κύριε, πολύ χειρότερα.

—Τι θες να πής;
—Ο πυρετός μεγάλωσε και δέν της πέφτει καθόλου. Δέν τρώει τίποτε, δέν πίνει τίποτε, έχει μείνει ή μισή.

Ο Άρτέμης κατσοφίασε.
—Εμεινε για λίγο σκεπτικός, δάγκωσε τό χέιλι του και τέλος ρώτησε στενοχωρημένα:

—Κι' ό γιατρός; Έρχεται ό γιατρός;
—Μάλιστα, κύριε.

—Και τί λέει;
—Φαίνεται στενοχωρημένος, πολύ-πολύ στενοχωρημένος, κύριε.

—Δέν ρωτώ πώς φαίνεται, αλλά τί λέει.
—Δέν ξέρω... Δέν μίλησε μαζί μου. Μόνον με τον κ. Λέανδρο μιλάει.

—Εγινε και πάλι σιωπή.
Ο Άρτέμης φαινόταν πολύ στενοχωρημένος.

—Εστέκε με τό κεφάλι κάτω, διατακτικός, χωρίς να μιλά.
Τότε ή κυρά Μάρθα τόλμησε να τον ρωτήσει:

—Δέν θ' άνεβήτε έπάνω, κύριε;
Ο Άρτέμης την κύτταξε εξαφνισμένος, σαν να έμπνουςε άπό κάποιο όνειρο.

—Τί είπατε; τη ρώτησε.
—Δέν θ' άνεβήτε έπάνω; Ξανάπε ή κυρά Μάρθα.

Η έρώτησις αυτή τον θύμωσε.
—Έκαμε μια άπότομη κίνησι και άπάντησε ξερά:

—Όχι.
—Όπως θέλετε, ψιθύρισε ή κυρά Μάρθα.

—Έχω δουλειά... Είμαι βιαστικός, συνέχισε ό Άρτέμης, κάπως στενοχωρημένος τώρα.

—Χωρίς να προσθέσει λέξι, χωρίς να χαιρετήσει, έστριψε κι' έφυγε.

Η γρηά καμαριέρα έμεινε σαν σασιμένη στην έξωπορτα.
Ήταν αλήθεια όλ' αυτά ή έβλεπε όνειρο; Ήρθε ό κύριός της;

Κι' έφυγε άμέσως, χωρίς ν' άνέβη στο σπίτι;
Συντριμμένη, σασιμένη, μόλις συγκρατώντας τη λύπη της, έκλεισε την πόρτα κι' άνέθηκε πάλιν έπάνω.

Ο Λέανδρος ήταν στο δωμάτιό μου τη στιγμή αυτή. Άνησυχος δέ για την κατάσταση μου, δέν είχε καταλάβει τίποτε, δέν είχε αντίληψη τον έρχομό του πατέρα του.

Η κυρά Μάρθα τον έκάλεσε ιδιαίτερος:
—Τι συμβαίνει; τη ρώτησε ό Λέανδρος άνήσυχος.

—Ήρθε ό κύριος, του έειπε με λυπημένη φωνή.
Ο Λέανδρος ταραχτηκε.

—Ο κύριος! μουρμούρισε.
—Ναι, ό πατέρας σας.

—Πού είνε; Πού είνε;
—Έφυγε, παιδί μου, άποκρίθηκε ή κυρά Μάρθα άναστενάζοντας.

—Ήρθε... Έφυγε... Τι θα πουν όλ' αυτά;
—Είνε όπως σου τό είπα, παιδί μου. Ήρθε και στάθηκε κάτω στην πόρτα.

—Δέν άνέθηκε άπάνω;
—Όχι, Μ' έκάλεσε κάτω.

—Και τί σου έειπε;
—Μέ ρώτησε τί γίνεται στο σπίτι.

—Τι του άπάντησες;
—Εκείνο που έπρεπε να του άπαντήσω. Του είπα πώς ή κυρία είνε άσχημα, πολύ άσχημα...

—Λοιπόν;
—Η κυρά Μάρθα διάσασε.

—Λοιπόν, πές μου τα όλα. Γιατί διάσας; Του είπες πώς ή μαμά είν' άρρωστη κι' άδιαφόρησε;

—Ναι.
—Κι' έφυγε;

—Ναι.

—Ανέθηκε και ειδοποίησε την κυρά Μάρθα.

—Ανέθηκε και ειδοποίησε την κυρά Μάρθα.

—Ανέθηκε και ειδοποίησε την κυρά Μάρθα.

—Ανέθηκε και ειδοποίησε την κυρά Μάρθα.

—Ανέθηκε και ειδοποίησε την κυρά Μάρθα.

(Ακολουθεί)

ΜΙΚΡΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

Ο ΚΑΘΡΕΦΤΗΣ

ΤΑΝ κάποτε ένα βασίλειο, στο οποίο δεν υπήρχαν καθόλου καθρέφτες. Ο λους τους καθρέφτες, κι' αυτούς ακόμα που κρατούν στο χέρι, κι' αυτούς που βάζουν στις τσέπες, τους είχαν κάνει θορυφάλα, γιατί έτσι είχε διατάξει η βασίλισσα! 'Αλλοίμονο σ' αυτόν που θα τοίμιζε να κρύψει μέσα στο σπύτι του έτσι κι' ένα μικρό καθρεφτάκι... 'Αν τον ανακάλυπταν, θα τον βασάνιζαν και θα τον θανάτωναν, μαζί με όλη τον τήν οικογένειά του.

Αν θέλετε να μάθετε την ατία της παραέσης όσο και τρομερής αυτής διαταγής της βασίλισσας, είμαι πρόθυμος να σας την πω.

Άσχημη, σε βαθμό που και τα χειρότερα τέρατα θα φανόντουσαν άμορφα μπροστά της, η βασίλισσα δεν ήθελε να βλέπει στους καθρέφτες τη μορφή της, ή ό-ποια από μέρα σε μέρα γινόταν πιο άπαισία. Συγγρό-νος όμως δεν ήθελε να κοιτάζονται κι' η άλλες γυναί-κες στους καθρέφτες και να χαίρονται την όμορφή τους. Για να ναι μάλιστα σίγουρη η άσχημη και μοχηρή αυτή βασίλισσα πως η όμορφος του βασιλείου της δεν θα ένοιωθαν πο-τέ τη χαρά να γνωρίσουν τις χάρες της και τα θέλητά τους, σκέ-πασε με ανιδία όλα τα ποτάμια και τις λίμνες και διέταξε τα πηγά-δια ν' ανοίγαντα πολύ βαθιά, τόσο, που να φαίνεται σκοτεινή η επι-φάνεια του νερού και να βγάζουν νερό απ' αυτά με μικρά πηλίνα άγ-γεία, στα οποία δεν μπορούσε να δει κανείς τη μορφή του.

Φαντασθήτε, λοιπόν, την άπειρία των κοριτσιών του βασιλείου της και μόρφης και κακότητας αυτής βασίλισσας...

II

Σ' ένα χωριό του βασιλείου αυτού ζούσε μια νέα, που την λέγανε 'Υακίνθη. Η κοπέλλα αυτή ήταν η λιγότερο λυπημένη από τις άλλες κοπέλλες του χω-ριού για την έλλειψη των καθρεφτών, γιατί είχε άρ-αβωνιαστή έναν νέο, που την αγαπούσε. Ναι, δεν είχε ανάγκη από καθρέφτη η 'Υακίνθη, αφού είχε τον άραβωνιαστικό της, ο οποίος δεν έκανε τίποτε άλλο, παρά να της λέει πόσο όμορφη ήταν.

— Αλήθεια... Πώς είναι τα μάτια μου, αγαπημένε μου; τόν ρωτούσε η 'Υακίνθη.

Κι' ο άραβωνιαστικός της της απαντούσε:

— Μοιάζουν με δυο αστέρια! Τόσο λαμπερά είναι...

— Όσο για το χρώμα τους, είναι γαλάζια σαν τον άσ-γνέριστο ουρανό!...

— Και το μέτωπό μου; Τά μάγουλά μου; Τά χεί-λη μου;...

— Ω! το μέτωπό σου είναι πιο καθαρό και πιο λευ-κό απ' το χιόνι... Τά μάγουλά σου είναι σαν ντροπαλά τριαντάφυλλα και τα χείλη σου μοιάζουν με κεράσι ω-ραιο, που σκάζει από το λιποτάμι του μεσημεριού!...

— Άχ!... Και τα δόντια μου;

— Τα στερνά του ρυτίου δεν είναι τόσο λεπτά και άσπρα όσο τα δόν-τια σου!... Όσο για τ' ατάκια σου, τί να σου πω;... Άνάμεσα από τα σγονοβόλθια μαλλιά σου φαίνονται σαν δυο νεύσκαστα γαργάλα!

Έτσι πάντα μιλούσαν οι δυο άραβωνιασμένοι. Εκείνη, μαγεμένη από τον ζωντανό καθρέφτη της, κι' εκείνος, εύτυχισμένος από την ά-προσώπι της και την αγάπη της. Όσα είχε την ευχαρίστηση εκείνη να ακούει από το στόμα του για την όμορφή της, εκείνος είχε τη χαρά να τα βλέπει. Και τόσο καλά η ψυχές τους ταιριάζανε, που η αγάπη τους, μέρα με τη μέρα, γινόταν και πιο μεγάλη.

Επιτέλους, αποφάσισαν να παντρευτούν. Η χαρά τους γι' αυτό ήταν απεριόριστη και την διαλάλανε σ' όλο τον κόσμο. Κι' όλος ο κόσμος χάρηκε για το γεγονός αυτό και μόνο η μοχηρή βασίλισσα ταράχτηκε σαν το έμαθε κι' απεφάσισε να καταστρέψει την ευτυχία τους.

III

Μια μέρα, που η 'Υακίνθη μάθετε λουλούδια μέσα σ' έναν κήπο, για να τα χαρίσει στον άραβωνιαστικό της, την πλησίασε μια γριά και της ζήτησε ελεημοσύνη. Μά άσπαραν, πονή της δώσει η 'Υακίνθη τίποτε, η γριά, σαν να πάτησε κανένα φεγγί, τινάχτηκε κι' άρχισε να ξεφωνίζει:

— Άχ! Θεέ! Τι ήταν αυτό που είδαν τα μάτια μου!...

— Τι;... Τι είδες, καλή γρηούλα μου;... ρώτησε ταραγμένη η άθωα κοπέλλα.

— Τό πιο άσχημο πράγμα του κόσμου!...

— Ποιό;... Ποιό εν' αυτό;...

— Αλλοίμονο!... Πώς να σ' το πω, δυστυχισμένο μου παιδί!... Κι' ωστόσο, πρέπει να σ' το πω! Αυτό που είδα, είδα σ'!... Ναι, σ' είδα! Βέβαια, ζώ πολύ καιρό στον κόσμο αυτόν, μα σ' ορκίζομαι, δεν ξανα-είδα στα μάτια μου άσχημότερο πράγμα από σένα. Είσαι εκατό φορές πιο άσχημη απ' ό,τι μπορώ να σου πω!...

— Η φωνή! 'Υακίνθη χλώμιασε, σαν άκουσε αυτά τα λόγια της γριάς.

— Ένοιωσε ν' αναποδογυρίσει ολόκληρος ο κόσμος γι' αυτήν κι' άρχισε

να τρέμει... — Πώς! ψιθύρισε επιτέλους. Πώς είναι τα μάτια μου;... — Έχουν το χρώμα της στάχτης!... Μα πάλι δεν θα ήσαν τόσο ά-σχημα, αν δεν αλλοιωφάνε φοιχτά!...

— Και το στόμα μου;...

— Τα χείλη σου είναι χλωμά, σαν μαρμαίνα λουλούδα του φθινο-φω-ρου, και τα δόντια σου είναι κίτρινα και σπαστά!...

— Άχ!... Και τ' αυτιά μου;...

— Είναι τόσο κόκκινα και τόσο μαλλιαμένα, που καθώς πρόβλε-πας από τα ξέθωρα μαλλιά σου, είναι αδύνατο να τα δει κανείς χωρίς ν' αηδιάσει... Κι' εγώ δεν είμαι όμορφη, καθόλου μάλιστα, μα αν το-χαινε νόμιον άσχημη όσο είσαι σ'!... θα πέθανα άμέσως από τη ληψή μου!

Και μόλις είπε τα λόγια αυτά η γριά, που ήταν κάποια βαλίτη της βασίλισσας, έφηνε γελώντας σαρκαστικά, ενώ η 'Υακίνθη σωφιστά-πλυν σ' έναν πάγκο κι' άρχισε να κλαίει άπορηγμένα...

IV

Τίποτε πια δεν μπορούσε να την παρηγορήσει.

— Είμαι άσχημη! Είμαι άσχημη!... Έλεγε, κλαίοντας διαρκώς.

Τού κάκου ο άραβωνιαστικός της την βεβαίωνε ότι αντίθετα, με πόν-ποδο βαρειούς όρκους. Εκείνη δεν τον πίστευε. Νόμιζε πως ο άραβω-νιαστικός της δεν την αγαπούσε, αλλά την συμπατούσε για το γλυ-πύ της και την λυπόταν για την υπερβολική άσχημία της. Κι' η δυστο-σημή κοπέλλα δεν ήθελε πια να παντρευτεί.

— Τώρα σου προξενώ όδικο, τού έλεγε. Μα γρήγορα θ' αναγέ-λεις, όταν θα ξαναμω κοινά σου!...

Τί να κάνει ο άτυχος νέος; Τό μόνο μέσον που τού έμενε να ναι βγάλη ψεύτρα τη γριά, ήταν να φέρει έναν καθρέφτη στην 'Υακίνθη. Μά, καθώς είπαμε, δεν υπήρχε ούτε ένας καθρέφτης μέσα σ' όλη τη χώρα. Τί να κάνει, λοιπόν;

— Ε, λοιπόν! Θα πάω στο παλάτι! Είπε τέλος ο δυστυχισμένος άρ-αβωνιαστικός της 'Υακίνθης. Όσο και κι' αν είναι η βασίλισσά μας, θα συγκαταστή από τα δώρα μου και θα άνωρώση τη φροβή διαταγή της, από την ό-ποια μ'ας συμβαίνουν τόσες συμφορές!...

V

— Τί έγινε αυτό;... φώναξε η φθονερή βασίλισσα. Ποιοι είναι αυτοί οι άνθρωποι και τι ζητούν από μένα; — Βασίλισσά μου, είπε τότε έκπληκτο ο άραβω-νιαστικός της 'Υακίνθης, κρατώντας από το χέρι την άπαρηγόρητη άγαπημένη του. Έχεις μαρτυρία σου τους δυστυχισμένους ανθρώπους του κόσμου.

— Κι' ήρθατε να με άνησυγάτε, επειδή είδατε ο-δυνημένους ανθρώπους, τού κόσμου;

— Μην είσαι τόσο άπληκτη, βασίλισσά μου!...

— Ε! και τί μπορώ να κάνω εγώ στους πόνους της αγάπης σας;

— Αν άφηνες έναν καθρέφτη!...

Στό άκουσμα της τελευταίας λέξεως τού έρωτα-μένου νέου, η βασίλισσα τινάχτηκε από τό θρόνο της και κατακίτρινη από θυμό, τού φώναξε, τριζώντας τα δόντια της:

— Τολμάς να μιλήσεις για καθρέφτη;...

— Για την αγάπη του Θεού! ψιθύρισε τρέμοντας ο νέος. Μη θη-νεις έτσι, βασίλισσά μου!... Άκουσέ με πρώτα κι' έπειτα κάνε με ό,τι θέλεις!... Αυτή η κόρη, της οποίας βλέπεις την ίσχυρη όμορφή, έχει πέσει στην πιο μεγάλη πλάνη!... Νομίζει πως είναι πολύ άσχημη!...

— Και βέβαια! φώναξε η βασίλισσα, μ' ένα άπαισιο γέλιο. Ένα τρομερά άσχημη! Πιο άσχημη πλάσμα δεν ξαναείδα στη ζωή μου!...

Η 'Υακίνθη μόλις άκουσε τη βασίλισσα να επιβεβαιώνει τα λόγια της γριάς, άφηνε μια σπαρακτική κραυγή και σωφιστάκε κάτω θημισημένη. Ο άραβωνιαστικός της όμως άγανάκτησε σε τέτοιο βαθμό, που χωρίς να λογαριάσει καθόλου τις συνέπειες, φώναξε στη βασίλισ-σα πως ήταν τρελή! Μά δεν πρόφτασε να πει κι' άλλη λέξη, γιατί ο θυ-μιασμός, που στεκόταν διαρκώς πλάι στο θρόνο της βασίλισσας, τον έ-πασε και σήκωσε τό πλατύ και γυαλιστερό σπαθί του!...

Άκριβώς τη στιγμή αυτή, η 'Υακίνθη μανόιζε τα μάτια της. Και τότε, καθώς ο δήμιος ήταν έτοιμος να καταφέρει τη σπύτη προ-πάνω στο λαμό του νέου, άκούστηκαν μαζί δυο φωνές, δυο φωνές πολύ διαφορετικές ή μια από την άλλη. Η μια ήταν φωνή άνευχαριστη-χαράς, γιατί η 'Υακίνθη είδε την όμορφή της μέσα στον καθρέφτη του λαμπερού αταλίου του σπαθιού!... Κι' η άλλη ήταν άγανακτική σριγγή και βροχή, κι' έβριζε σαν ορβήκος, γιατί η άσχημη και κα-υα βασίλισσα πέθανε από ντροπή και φρόνη, βλέποντας άσπαραν, έστια από τόσον καιρό, την άπαισία άσχημία της μέσα στον τρομερό εκείνο καθρέφτη!...

Ο θάνατος της βασίλισσας έσωσε τον άραβωνιαστικό της 'Υακί-νθης και την έκανε να γνωρίσει την όμορφή της.

Η 'Υακίνθη κι' ο άραβωνιαστικός της, όταν φύγανε από τό παλά-τι, έτρεξαν στην έξοχή, κι' εκεί, στο κρουσταλισμένο νερό μιας θη-σοπηγής, που την ξεσκέπασαν οι ίδιοι, καθρεφτίστηκαν σφαιραγαλ-σμένοι πιο θεράμ από κάθε άλλη φορά!...

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΤΟΚΟΓΛΥΦΟΥ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

πρόσαςι αυτή του μεταμφιεσμένου σε ναύτη άστυνομικού, προέβησε κατάλληλη στην παραστρατημένη γυναίκα.

— Ω! δ!... ναύτη! ξεφώνισε η Μπέτσι, μόλις άκουσε την δειλαστική πρόταση του. Μιλές, γαύτη μου, σαν νάσαι εκατομμυ-ριούχος!...

— Και ποιός σου λέει, πως δεν είμαι πε-ρισσότερο άνοιγοτήρης από έναν εκατομ-μυριούχο;... Περίμενε λοιπόν εδώ πέντε λε-πτά και θα θεσπιαθής πως δεν περιορίζο-μαι μόνον σε λόγια. Άκουσ;

Κι' άμέσως ο Σέρλοκ Χόλμς τράβηξε προς τη γωνιά του κάπου, που ήταν άπέναντι στο σταθμό. Βαδίζοντας όσο μπορούσε πιο γρήγορα, ο διάσημος άστυνο-μικός άρχισε να ψιθυρίζει:

— Θαμνάσαι! Ο Χάρρυ έφτασε άπάνω στην άρα που τον περιμένει. Ναι, δεν είναι δυνατόν να γελάστηκα απ' τη συ-μπαράτα που άκούσα.

Όταν έφτασε τέλος στη γωνιά του δρόμου, στάθηκε για μια στιγμή κι' έπειτα πλησίασε σε μια θύρα, μπροστά στην όποια ήταν σκυμμένος ένας νέος φτωχοντυμένος, όμοιος με τους έρη-μοπαλάδες των ύπαιθρων κέντρων τού Λονδίνου.

— Ε! Χάρρυ!... έλεπε με σιγανή φωνή ο Σέρλοκ Χόλμς, ά-κουμπώντας το χέρι του άπάνω στον ώμο του κακοντυμένου.

— Έχεις ευάριστα νέα; Τά κατάφερες με τούς παλαιο-πλάς;

— Μάλιστα, διδάσκαλε! ψιθύρισε ο κακοντυμένος νέος στο κάπυ. Βρήκα μάλιστα τον παλαιόπλη που μ'ας χρειάζεται. Ονομάζεται Σαμουήλ Πίγκς κι' έχει τό παλαιόπλη στο σπίτι του. Σίρκος. Αυτός, λοιπόν, πούλησε σε κάποιον εργάλεϊα καπιτοδοχοκαριστό στις 2 Μαΐου. Πούλησε μια σκούπα, μια σκάλα, και κοράϊρας κι' ένα κασκέτο.

— Και ποιός τ' αγόρασε; Θυμάται τά χαρα-κτηριστικά τού αγοραστή; ο Πίγκς;

— Και θέβαισε. Ο αγοραστής ήταν μετρίου άκαταμάχτος, τό πρόσωπό του άγρό και ευ-αίμακτο, τά μαλλιά του μαύρα πυκνά και μακρά.

— Α, όχι, όχι, Χάρρυ! Ο άνθρωπος που ά-γορασε εργάλεϊα καπιτοδοχοκαριστό οτις 2 Μαΐου δεν είχε μακρά, μαύρα και πυκνά μαλλιά!... Αντίθετως είχε τό κεφάλι του ευ-αίμακτο! Ναι!... Κι' αν δεν τάχε ευρισμένο πριν αγοράσει τά εργάλεϊα, τό ξύρισε άμέ-σως κατόπιν.

— Α! Α!... Μα σεις τά έέρετε όλα, κ. Χόλμς! ψιθύρισε ο Χάρρυ κατάπληκτος. Γιατί πρόλαμψε ο πελάτης τού Πίγκς, μόλις αγόρα-σε τά εργάλεϊα μπήκε σ' ένα κουρείο της όδού Σίρκους και ξύρισε τό κεφάλι του. Αυ-τό που τό έλεπε ο Πίγκς, που τον είδε, γιατί τό κουρείο είχε οχεδόν άπέναντι απ' τό παλαιόπλη του.

— Η θεσπιασμένη αυτή του Χάρρυ έκανε τον Σέρλοκ Χόλμς να τινάξει τά χέρια του από ευχαρίστηση και να ψιθυρίσει:

— Θαμνάσαι!... Όλα πάνε πρίμα! Έχουμε κιάλας στό χέρι τον καπιτοδοχοκαριστή. Δεν μ'ας μένει λοιπόν τώρα παρά ο άνθρωπος που τον πλήρωσε για την θρωμοδουλειά που έκανε. Γρήγορα όμως θα τον ανακαλύψουμε κι' αυτόν. Όσο γι' αυτό, Χάρρυ, δεν πρέπει ναχνη την παραμικρότερη άμφιβολία. Μόλις τώρα. Πρέπει να φύγουμε από δω. Έλα μαζί μου.

Μόλις όμως έκανε να ξεκινήσει ο Σέρλοκ Χόλμς, στάθηκε ά-παισία ακίνητος και συγχρόνως έπιασε τό βοηθά του απ' τό χέρι.

— Τι τρέχει; ψιθύρισε ο Χάρρυ.

— Πρέπει να κρυφτούμε πίσω απ' τη θύρα. Έλα... κάνε γρή-γορα! Είπε με μισοπνιγμένη φωνή ο Σέρλοκ Χόλμς στο βο-ηθά του.

Κι' άμέσως τον τράβηξε και κρύφθηκαν πίσω από έναν εύ-λατο φράχτη, που θριακόταν άκριβώς πλάι στην παλιά εκείνη θύρα.

— Σούτ! Μιλιά! Κύτταξε μήν προσδοθούμε! ψιθύρισε, όσο μπορούσε πιο σιγά, ο διάσημος άστυνομικός στο βοηθά του, ο οποίος τάχε κυριολεκτικώς χαμένα.

Η εισαγωγή του Σέρλοκ Χόλμς δικαιολογήθηκε σχεδόν άμέ-σως. Δεν πέθαναν δυο δευτερόλεπτα και οι δυο άστυνομικοί πιάσαν να περνά από μπροστά τους μια γυναίκα, τυλιγμένη μέ-ελας σ' ένα μακρύ κι' έλαφρό πανωφόρι, τό όποιο άνέμιζε ο άέ-ρας όπως και τό πυκνό πέπλο, με τό όποιο είχε σκεπασμένο τό πρόσωπό της. Η γυναίκα αυτή θάδιζε θιαστικά, πολύ θια-στικά.

Ο Σέρλοκ Χόλμς, όταν την είδε νά πλησιάζη στη γωνιά του δρόμου, έλεπε στο βοηθά του:

— Έρείς, Χάρρυ, ποιά είναι αυτή η γυναίκα; Την άνεγνώ-ρισες;

— Μά... μου φάνηκε σαν... ψιθύρισε δειλά ο Χάρρυ.

— Ναι, ναι! μη διστάζης, τον διέκοψε ο διδάσκαλός του. Είπε ή κ. Άραβέλλα Άμπερδην... Την βλέπεις τώρα;... Νά, σταμα-τά άντικρυ άκριβώς στην ταβέρνα τού 'Μπήφστηκ Τζόν', μπρο-στά στην πόρτα τού ξενοδοχείου τού Πόλσεν... Τώρα χτυπάει... στα άνοιγουν... μπάνει μέσα!

— Ναι, μπήκε μέσα! έλεπε άμέσως μ' ένα θριαμβευτικό τόνο ο Χάρρυ. Μπήκε μέσα, διδάσκαλε!... Κι' αυτό είναι μια επιθεσβαίω-σις της γνώμης μου γι' αυτή την κυρία!... Είχα δίκιο! λοιπόν όταν έπέμενα ότι είναι ένοχος!

— Σώπα! φώναξε άσπληρά ο Σέρλοκ Χόλμς στον βοηθά του. Μην έπιμένεις σε μια γνώμη έσφαλμένη. Η κ. Άραβέλλα είναι περδόμενη απ' ό,τι νόμιζα. Αυτό θά τό παραδεχτής και σ' άρ-γότερα. Τώρα άς θυγούμε απ' εδώ. Θέλω να σου δείξω κάτι.

Μόλις δγίκαν στο δρόμο, ο Σέρλοκ Χόλμς ξανάπτε στον βο-ηθά του:

— Βλέπεις τη γυναίκα που περιμένει εκεί, κάτω απ' τό φα-νέρι;

— Μάλιστα, κ. Χόλμς. Φαίνεται μάλιστα από εκείνες που κά-νουν συντροφιά με τον καθένα!

— Άκριβώς. Αυτή λοιπόν η κοπέλλα μ'ας ενδιαφέρει. Μ'ας έν-διαφέρει πολύ. Πρέπει να ξανακρυφής πίσω απ' τά μάτια να θάλης όλα τά δυνατά σου να μην την χάσης απ' τό δικτύο σου. Άν φύγη απ' τη θέσι της, θά την παρακολουθήσης.

— Σως να πάη να άνταμώση έναν άνδρα που έχει τό κεφάλι του ευρισμένο. Όταν σιμεί μ' αυτόν δεν πρέπει να τώ χάσης. Θά πάς δπου κι' αν πάν. Θά κάνης ό,τι μπορείς για ν' άκούσης τί θα μ'ας βοηθήσει πολύ στην κουβέντα τους θά πουν μεταξύ τους. Η διαλεύκανσι τού μυστηρίου που περιβάλλει την ύποθεσι της άπαγωγής. Τά μάτια σου είναι λοιπόν δεκατέσσερα. Η άποστολή σου είναι έξαιρετικά δύσκολη γιατί θάχης να κάνης με ανθρώπους έξυπνους κι' άποραστικούς. Δεν άποκλείεται μάλιστα να σε παρασύρουν τετραπέρατη αυτή γυναίκα σε κανένα έπι-κίνδυνο κέντρο. Άν μάθης τίποτε τό σπου-δαίο ή δής πως κινδυνεύεις, στείλε μου ά-μέσως μια σημείωσι με κανένα απ' τούς φίλους μ'ας έφημεριοπάλας και όδοκαθαρ-στάς. Θάμια στο ποτοπαλαιο τού Μπύστον, που είναι στην όδον Μιλ. Ένδ. Σύμφωνοι; — Σύμφωνοι, κ. Χόλμς. Καί στο διάβολο ακόμη αν πάη, θά την άκολουθήσω τη νέα αυτή.

— Γί' αυτό κι' εγώ σ'ο συνιστά νάσαι πο-λύ προσεχτικός.

— Ένοιόα σας, κ. Χόλμς. Δεν θά πέσω σε καμμία γκάφα.

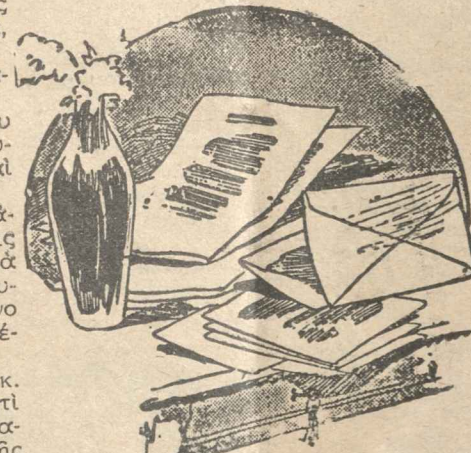
— Σ'ο τό εύχομαι μ' όλη μου την καρδιά, παιδί μου. Έχω πεποισθεί ότι θά τά κατάφερης, έλεπε ο Σέρλοκ Χόλμς στον βοηθά του.

Και τον άφησε μόνο.

Ο Χάρρυ Τάξον κρυμμένος πίσω απ' τον φράχτη της θύ-ρας, παρακολουθούσε με προσοχή την Μπέτσι. Η παροστρα-τημένη γυναίκα άκουμπισμένη άπάνω στον στυλό τού φα-νέρι, περιμενε με χτυποκάρδι την έπιστροφή τού ναύτη, που τον είχε γνωρίσει όπο τόσο δραματικές συνθήκες τό ίδιο αυτό γο του και θά γύριζε να την έναυρή.

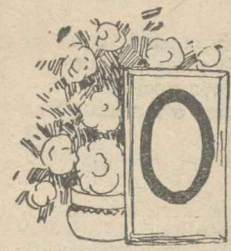
Η άρα όμως περνούσε κι' η Μπέτσι άρχισε σιγά-σιγά να χάνη την ύπομονή της. άρχισε να ύποπτεύεται πως άδικα πε-ρίμενε στο έρημικό εκείνο μέρος.

— Πρέπει να φύγω!... άρχισε να μονολογεί τώρα. Άδικα πε-ρίμενα. Με γέλασε ο άτιμος, με κοροΐδεψε! Μα τάως να τού έτυχε και τίποτε σπουδαίο!... Ποιός έξέρει!... Πάντως όμως έ-γώ τον έγασα. Κι' είνε φανερό πως έχει γεμάτο πορτοφόλι κρώμα! Είμαι άτυχή!... Και τώρα; Και τώρα, τί πρέπει να Κρίμα! Δεν μ'οι μένει παρά να ξαναμπλέξω με τον Μπώμπ. Ναι, αυτό είναι τό φρονιμότερο!... Ο Μπώμπ με άγαπά, είνε έξυπνος και καταφεριτής! Ποιός έξέρει αν, άβριο κιάλας, δεν πέτυχη καμιά γρηή υπάσι!... Όσο για τά σπουδαρχία μου δεν πρέπει να τά πολυλογιάζω. Άλλως τε μαζί θά έξοκα-καλήσουμε την άξία τους. Ναι, θάμια τρέλλα να μην πάω να τον άνταμώσω. (Άκολουθεί)

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΜΙΑ ΜΕΡΑ ΤΟΥ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΟΥ...

Ο κ. Τ. Μπάτερφιλντ στεκόταν μπροστά στο παράθυρο του γραφείου του και κύτταζε πέρα στο λιμάνι της Νέας Υόρκης. Διέκρινε το υπερωκεάνειο «Ιλ ντε Φράνς» με το οποίο έφταναν για την Ευρώπη, ή γυναίκα του κι' ή κόρη του. Τis είχε συνοδέψει ως τη στιγμή της επιβίβασής τους και κατόπιν ξαναγύρισε στο γραφείο του, αρκετά γρήγορα ώστε να παρακολουθήσει την έξοδο του υπερωκεανείου από το λιμάνι.

—Στο καλό, πεταλούδες μου! ψιθύρισε ό κ. Μπάτερφιλντ. Πηγαίνετε να διασκεδάσετε, να γελάσετε και να ξεδέσετε... Γιατί θρίσκομαι εγώ εδώ; Γιατί άλλο, παρά για να εργάζομαι για σας!

Ο κ. Μπάτερφιλντ πήγε και κάθισε μπροστά στο πελώριο γραφείο του. Από εκεί που καθόταν τώρα, από τα τρία παράθυρα που υπήρχαν στο δωμάτιο, δεν διέκρινε παρά λίγο ούρανό. Αν ήθελε να ιδεί την πόλη κάτω, έπρεπε να σκύψει από το παράθυρο και τότε δεν θα έβλεπε παρά στέγες, ταράτσες και πυργίσκους και κάτω στο βάθος τους δρόμους που έμοιαζαν με λευκές γραμμές.

Τό διαμέρισμα, στο οποίο κατοικούσε ο κ. Μπάτερφιλντ θριόκταν στον 56ον όροφο του Νέου Μεγάρου της Διεθνούς Οικονομίας. Από εκεί μέσα διέκρινε τις κολοσσιαίες επιχειρήσεις του. Καμιά φορά καθόταν και συλλογιζόταν από που είχε αρχίσει κι' άπορούσε ο ίδιος για την καταπληκτική σταδιοδρομία του. Πριν από είκοσιπέντε χρόνια, ο κ. Μπάτερφιλντ δεν ήταν παρά ένας νεαρός, ασήμαντος υπάλληλος και τώρα...

Εκείνη τη στιγμή, η πόρτα του γραφείου άνοιξε. Η ιδιαιτέρως γραμματέας του, η μίς Πράιμ, μπήκε στο δωμάτιο και, ακολουπώντας ένα επισκεπτήριο μπροστά στον προϊστάμενό της, είπε:

—Κύριε, κάποια δεσποινίς επιμένει να σας ιδεί. Λέει πως γνωρίζετε την μητέρα της και πως θα την δεχθίτε...

Ο κ. Μπάτερφιλντ πήρε το επισκεπτήριο και διάβασε: «Ευγενία Πρέστον». Για μία στιγμή στάθηκε συλλογισμένος και κατόπιν είπε:

—Πέστε της δεσποινίδος να έλθει!

Η μίς Ευγενία Πρέστον, η οποία έρχοταν με την πεπονηθείσά της, πώς θα την δεχθούν, φάνηκε λίγο διστακτική και σαστισμένη μόλις μπήκε μέσα στο πλούσιο κι' αυστηρό γραφείο του κ. Μπάτερφιλντ. Ήταν μία χαριτωμένη νέα, με μεγάλα φωτεινά μάτια και φορούσε με χάρη το σπλό φορεματάκι της με τα κάπως ξεθωριασμένα χρώματα. Ο κ. Μπάτερφιλντ της έριξε ένα γρήγορο εξεταστικό βλέμμα και κατόπιν είπε με καλωσύνη:

—Ελάτε λοιπόν, δεσποινίς, καθίστε. Γιατί έχετε αυτό το φοβισμένο ύφος;

—Ξέρετε, κύριε, είπε δειλά η νέα, είχα υποσχεθεί στη μακαρίτισσα τη μητέρα μου να σας επισκεφθώ, αν έρχομαι καμιά φορά στη Νέα Υόρκη, αλλά δεν ήξερα ότι...

—Δεν ξέρετε ότι...; ρώτησε ο κ. Μπάτερφιλντ.

Η νέα έριξε το βλέμμα της τριγύρω και τέλος είπε:

—Νά, δεν ήξερα πως είστε τόσο σπουδαίος άνθρωπος!

Ο κ. Μπάτερφιλντ ανασήκωσε τους ώμους του και ρώτησε:

—Σε τι μπορώ να σας φανώ χρήσιμος; Πώς θρεθήκατε στη Νέα Υόρκη; Έχετε κανέναν ωρισμένο σκοπό;

—Θα σας πω άμεσα, κύριε. Σκοπεύω μαζί με μία φίλη μου, τη Σάβι Λάρελ, ν' ανοίξω ένα μαγαζί. Θα πουλούμε θιβλίς, ει-κόνες, κομφοτεχνήματα, δεν υπάρχει κανένα τέτοιο μαγαζί στο Λόκπορτ όπου κατοικούμε, και με την κίνηση που δίνει το κολέγιο στην μικρή πόλη μας, νομίζω πως θα κάνουμε καλές δουλειές. Θ' ανοίξουμε το μαγαζί μας το φθινόπωρο και ήρθα εδώ για να κάνω τις προμήθειές μου και να ζητήσω τις συμβουλές σας... Άλλά, κύριε, δεν ακούτε

Η νέα περίμενε στο χάλι του ξενοδοχείου...

τί σας λέγω;...

—Ναι, ναι, παιδί μου, ακούω! Μόνο σκεπτόμουν τη μητέρα σας. Έλαβα ένα γράμμα της προτού...

—Τό ξέρω! Και σας ευχαριστώ για τα όρατα λουλούδια που στείλατε. Την στέλνισα κι' αυτά. Της έβαλα μάλιστα στο χέρι της ένα θαυμάσιο κίτρινο τριαντάφυλλο...

Ο κ. Μπάτερφιλντ σηκώθηκε από τη θέση του και πήγε και στάθηκε λίγη ώρα μπροστά στο παράθυρο. Κατόπιν ρώτησε με κάποιον ένδοιασμό:

—Πώς είναι ο πατέρας σας;

—Καλά! Φυσικά το κόστισε πολύ ο θάνατος της μητέρας μου, αλλά θλίπετε, ο πατέρας κι' εγώ ο ίδιος είμαστε καλά. Από το πρωί ως το βράδυ είναι κλεισμένοι μέσα στο γραφείο, θυσιάζοντας στη μελέτη του, εύτυχης με τα αρχαία Έλληνικά κείμενα που έχει μπροστά του. Νομίζω πως ούτε αντιλαμβάνεται τι γίνεται τριγύρω του...

—Ασφαλώς όχι! είπε ο κ. Μπάτερφιλντ.

—Ίσως θα έπρεπε να μένω διαρκώς κοντά του, αλλά φροντίζω για το σπίτι και δεν του λείπει τίποτε. Κι' έπειτα ξέρω πως η μητέρα ήθελε να κερδίσει τη ζωή μου... Ήταν της γνώμης πως η γυναίκα δεν πρέπει να περιορίζεται στο σπιτικό της, πως όφείλει κι' αυτή να δράσει, να εργασθεί. Στο Λόκπορτ μάλιστα, οι φίλοι μας εύρισκαν πως η μητέρα είχε ριζοσπαστικές ιδέες και δεν συμφωνούσαν μαζί της. Άλλά εγώ νομίζω πως η μητέρα είχε δίκιο. Σε τι λέτε;

—Η μητέρα σας είχε πάντοτε δίκιο! Ίσως όμως ν' άλλαξετε γνώμη όταν θρεθίτε ο κατάλληλος νέος...

—Για την ώρα, δεν υπάρχει κανείς! είπε η νέα κοκκινίζοντας ελαφρά. Δηλαδή για να μη πω ψέμματα, υπάρχει ο Μπάρνι. Άλλά αυτός με πεισιμώνει...

—Δεν έχει τίς δικές σας θεωρίες;

—Α! όχι, ο' αυτό το ζήτημα συμφωνούμε. Κι' αυτός νομίζει πως η γυναίκα πρέπει να έχει την ανεξαρτησία της και την αυτομικρότητά της. Έχει όμως θεωρίες δικές του για την ήθη, για την συνείδηση, για την άριστοκρατία του πνεύματος... και η θεωρίες του με κουράζουν...

—Και σ' ποιās γνώμης είσαι, Ευγενία; Μου επιτρέπεις, πιστεύω, να σε λέω Ευγενία;

—Βεβαίως! Έγώ νομίζω πως κανείς δεν είναι τέλειος κι' ότι ός άνθρωποι θα σφάλουμε καμιά φορά. Πρέπει να προσπαθήσουμε να κάνουμε το καλό, και να είμαστε καλοί, κι' αν σφάλει κανείς καμιά φορά, να συγχωρούμε κι' αν σφάλει πάλι, πάλι να συγχωρούμε... Πιστεύω στη μακροθυμία και στην συμπάθεια...

—Και στην αγάπη; ρώτησε σιγά ο κ. Μπάτερφιλντ.

—Φυσικά και στην αγάπη! Ο πάντοτε η νέα και κατόπιν απάσε.

—Σας ζητώ συνάντην, γιατί σας άπησχόλησα τόσην ώρα; είπε η νέα σε λίγο. Πρέπει να φύγω. Λυπούμαι που δεν μπορώ να ιδώ την μητέρα μου και να της πω πόσο σας συμπαθώ!

Ο κ. Μπάτερφιλντ πήρε το χέρι της και το έσφιξε τρυφερά μέσα στα δικά του. Κατόπιν είπε:

—Δεν φαντάζομαι να φύγετε άμέσως για το Λόκπορτ;

—Επιστρέφω αύριο. Έχω αρκετές ημέρες εδώ.

—Άκουσε, παιδί μου, ή γυναίκα μου κι' ή κόρη μου έφταναν για την Ευρώπη. Άλλοιώς θα σου έλεγα να έρθης να διηγήσης μαζί μας άπάντι...

—Ω! έχετε κόρη; Δεν μου το είπτε ποτέ ή μητέρα μου. Πόσο χρόνων είναι; Έγώ είμαι δεκαεννέα!

—Εκείνη είναι είκοσι τριών! Θέλει λοιπόν, Ευγενία, να διηγηθούμε μαζί, οι δύο μας! Είναι αρκετά μεγάλα, ώστε να είναι πατέρας σου... Ποι' μένεις; Μην είσαι τόσο δειλός!

—Λοιπόν! Μένω σ' ένα μικρό ξενοδοχείο, οικόγενειακό και σοβαρό, το «Μομπράι»!

—Λοιπόν! Θα έρθω λοιπόν να σε πάρω από εκεί.

Η Ευγενία Πρέστον τον εύχαρι-...

ΤΟΥ OSCAR GRAEVE

ΑΠ' ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΛΗΣΜΟΝΗΜΕΝΑ ΕΡΩΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙΑ

ΜΑ...

“Αχ, τέλος θρήκα μία στιγμή για να της όμυλίσω
καί—“Αχ! της λέω, σ' αγαπώ!... κι' εκείνη λυπημένη
καί με παράπονο πού, όχι! δεν θα τό λημονήσω.
—Καί γώ, μού λέει, σ' αγαπώ, μά...είμαι παντρεμένη!...”

ΜΑΤΙΑ ΚΑΙ ΜΑΤΙΑ

Θέλουν να πούν στη θάλασσα πως είναι κάτι μάτια,
όπου και τα θεώρατα καρδιά τα ρουφούν.
μά είναι και μάτια στερημένα που κάνουνε κομμάτια
δσες καρδιές με μία ματιά περαντική θωρούνε!

ΜΙΑ ΚΑΡΔΙΑ ΣΤΟ ΞΕΠΟΥΛΗΜΑ

—Μία...δύο...παίρνει τέλος... —“Ενα φίλημα...—Τήν παίρνω.
—Τρέ...πουλήθηκε, παιδιά!...
—Τήν πουλεις...και τί γυρεύεις —“Αχ, με ένα φίλημα της
δι' αὐτήν, παρακαλώ; —“Μου έπηρε την καρδιά!...”

ΚΑΡΔΙΑ-ΧΙΟΝΙ

Μου είπε: —Πέρνα ύστερα, Κ' είπα: —“Εκρύφτη μη ή χιόνι
θα είμαι στο μπαλκόνι. χαλάση τη θωριά της
“Επέρασα και τί να δώ; και στο μπαλκόνι μ' άφησε
Μιά σφαίρα από χιόνι!... να βλέπω την καρδιά της!...”

ΤΟ ΦΙΛΙ

—Γιατί μου γύρεψς φίλι; —“Εού γιατί ποτίζεις
τη γλάστρα σου, αγάπη μου; —Γιατί; Δεν τό γνωρίζεις,
για να ιδώ τό φούλι μου γλυκά να λουλουδίση...
—“Αφού λοιπόν, τό φούλι σου, θέλει νερό ν' άνθισή,
πως θέλεις ή αγάπη μου, ν' άνθί χωρίς φίλι;

Είνε τό φίλημα δροσιά, στον έρωτα, τρελλή!...

Η ΑΠΙΣΤΗ

Θέλησα σ' άστέια κάποια ν' αγαπήσω
έτσι δά για χάρι...να περνά ή ώρα,
μά κ' εκείνη πάλι δεν έπηρε πίσω
και για τότο θρήκα τον υπελά μου τώρα...
Μ' έβλεπε με δάκρυα και με στεναγμούς
και χαμογελούσε τί καλά περνούσε!

Αιωνίως όμως δεν θα σ' αγαπώ...
κι' από χτες εκείνη πλέον τά θαρέθηκε...
κι' άρχισε την πρώτη διάφορία
και μακριά μου πάλιν ή καρδιά της θρέθηκε...
“Αχ! και τώρα βλέπω πως την αγαπώ
Μ' έβλεπε με δάκρυα και με στεναγμούς
και χαμογελούσε τί καλά περνούσε!

Κι' όλο τό κεφάλι μου με θυμό χτύπώ
για τά χωράτά μου!...

ΓΙΑ ΛΕΣΙΜΟ

Τρελλό με λες, αγάπη μου! Τρέλλες σ' αλήθεια κάνω
αφού μού πήρες τά μυαλά με τά καμώματά σου,
κι' άμα σε βλέπω πού τρελλός κι' άπ' τον τρελλό τά χάνω...
Γιά να με σώσης, δέσε με, σφιχτά, στην άγκαλιά σου!...

ΘΕΟΤΡΕΛΛΟΙ

Με λες τρελλό, μά πού τρελή, έού θαρρώ πως είσαι
αν σ' αγαπώ και μ' αγαπάς, πού βρίσκεις τό γέλιο;
“Αν φεύγω, τρέχεις με ζητάς, μένω...παραπονείσαι,
γι' αυτό θαρρώ κι' ο' δύο πως είμαστε για τό φρενοκομείο!

ΚΑΡΔΙΑ ΚΑΘΡΕΦΤΗΣ

Μοδπες πως έχεις την καρδιά καθρέφτη λαμπερό
κι' εγώ ό φάναος σπαρτάισα σαν ψάρι στο καμάκι.
Γιά δες καρδιά! να γίνεται καθρέφτης στο φτερό!...
Δεν θάχη τάχα πίσω της, κ' εκείνη, τό φαρμάκι;

ΓΡΑΦΕ ΜΟΥ

Στέλνε μου γράμματα, αγάπη μου καλή,
τό γράμμα σου, τον πόνο μου ελαφρώνει,
γιατί μπορεί να τό φιλά πολύ-πολύ
χωρίς σαν την κυρά του να θυμώνη!

ίστησε κι' έφυγε. Και για πολλή ώρα, ό κ. Μπάτερφιλντ έμεινε συλλογισμένος, ακίνητος, μπροστά στο γραφείο του, με τό θέμμα καρφωμένο στο κενόν...

Η Ευγενία Πρέστον ντυμένη μ' ένα μαύρο νταντελένιο φόρεμα, πολύ σοβαρό για τη νεαρά ηλικία της, και τό όποιο την έκανε να φαίνεται ακόμα πιο παιδί, καθόταν στο χάλι του ξενοδοχείου και περίμενε τον κ. Μπάτερφιλντ.

Σε λίγο, ό φίλος της μητέρας της έφθασε με τό αυτοκίνητό του κι' ή νέα κάθισε με άπόλαυσι κοντά του, άπάνω στα μαλακά μαξιλάρια του άμαξιού.

—Σκέφθηκα να πάμε να φάμε κοντά στο ποτάμι, στο Κλάρμπορντ. Έκει πού συνήθιζα να πηγαίνω με την μακαρίτισσα την μητέρα σου...

—Ναι, μού τό έλεγε ή μητέρα! Τί ώραίο πού θα είναι να ζήσουμε στη Νέα Υόρκη και νάναι πλούσιος! Άλλά εγώ προτιμώ να ζώ στο Λόκπορτ, όπου λής με ξέρουν!... Ή μητέρα όμως άγαπούσε τη Νέα Υόρκη! Της άρεσε δτι ήταν όραίο, έκλεκτό. Και στο σπίτι είχε λίγες εικόνες άλλας καλές, μερικά κομφοτεχνήματα, άλλα αξίως. Άγαπούσε τά λουλούδια, τη μουσική...

Ενώ έργαζαν στο έστιατόριο, ό κ. Μπάτερφιλντ κι' ή Ευγενία μιλούσαν εύθυμα σαν δύο παλιοί φίλοι.

Όταν γνώρισαν τη μητέρα σου, Ευγενία, ήμουν ένας μικρός υπάλληλος στην Τράπεζα, άλλα τό όνειρο της ζωής μου ήταν να γίνω πλούσιος και τά κατάφερα. Τυχαίως γνώρισα μια γυναίκα, η οποία με την μητέρα σου, άπάνω σ' ένα λεωφορείο, σκόνασε, πήγε να πέση και την συγκάταψα. Από τότε γινήκαμε φίλοι. Πάνε είκοσι χρόνια τώρα. Ήταν μία μέρα τό καλοκαίριού όταν τη σημερινή.

—Όστε και σεις είσατε παντρεμένος τότε και ή μητέρα, κι; Τότε καυμένους! φώναζε αούθόρμητα ή νέα κ' έμεινε λίγη ώρα συλλογισμένη.

Κατόπιν είπε:

—Η μητέρα, ξέρετε, είχε ένα μικρό σιδερένιο κουτί, τό όποιο φάλαγε με αγάπη και ποτέ δεν μ' άφησε να ιδώ τό περιεχόμενό του. Προτού πεθάνει όμως μού τό εμπιστευθήκε, μού έπε άν ήθελα να ιδώ τό περιεχόμενό του ή να τό καταστρέψω! Προτίμησα τό δεύτερο... Έίχε μέσα μερικά γράμματα δικās σου, τά όποια δεν θέλησα να διαβάσω, μερικά ξεραμένα λουλούδια και μερικά προγράμματα θεάτρου. Τά έκαψα όλα! Κράτησα ναύτως τό μικρό αυτό μαργαριταρένιο περιδέραιο, τό όποιο σου πάντοτε για άνάμνησι...

Πώς τό θυμόταν αυτό τό περιδέραιο, ό κ. Μπάτερφιλντ! Ήταν τό μοναδικό δώρο πού είχε δεχθή ή νεαρή γυναίκα άπ' αὐτόν. Συγκινημένος, ρώτησε τη νέα:

—Ευγενία, αν τυγόν σου χρειάζονται χρήματα για την εργασία πού θέλεις ν' άρχισή, είμαι στη διάθεσί σου...

—Ο! σας ευχαριστώ, άπάντησε ή νέα, άλλα τά λίγα χρήματα πού μού άφησε ή μητέρα μου, μού άρκούν! Θέλω, έλπίστε, να έργασθώ με τίς δικές μου δυνάμεις κι' αν πάλι δεν είναι αρκετά, φυσικά ο πατέρας μου θα με βοηθήσει...

—Εγείς δίκιο, παιδί μου! είπε ο κ. Μπάτερφιλντ σκεπτικός. Κατόπιν πρόσθεσε:

—Νομίζω πως είναι ώρα να πηγαίνουμε.

Όταν τό αυτοκίνητο στάθηκε μπροστά στο ξενοδοχείο «Μομπράι», ό κ. Μπάτερφιλντ πήρε τό χέρι της νέας, άλλα εκείνη τον τράβηξε και αούθόρμητα με παιδική άφέλεια, τον άγκάλιασε και τον φίλησε:

—Είμαι τόσο εύτυχης πού σας γνώρισα! Είπε, και πάντοτε θα θυμύμαι την εύτυχισμένη αυτή θραδείά πού πέρασα μαζί σας. Νομίζω πως σας άγαπώ, όσο σας αγάπησε κι' ή μητέρα μου!

—Ευγενία, θέλω να μη ξεχάσης ποτέ, πως ό, όποιον αγαπάς, θα είμαι πάντοτε πρόθυμος να σε βοηθήσω!

Κι' ενώ ό κ. Μπάτερφιλντ έπέστρεφε στο σπίτι του, σκεφτόταν με κάποια πικρία πως δεν είχε τό δικαίωμα να φροντίσει παρά μονάχα για τη μία κόρη του, εκείνη πού αναγνώριζε ή κοίνα...

—Είμαι τόσο εύτυχης πού σας γνώρισα! Είπε, και πάντοτε θα θυμύμαι την εύτυχισμένη αυτή θραδείά πού πέρασα μαζί σας. Νομίζω πως σας άγαπώ, όσο σας αγάπησε κι' ή μητέρα μου!

—Ευγενία, θέλω να μη ξεχάσης ποτέ, πως ό, όποιον αγαπάς, θα είμαι πάντοτε πρόθυμος να σε βοηθήσω!

Κι' ενώ ό κ. Μπάτερφιλντ έπέστρεφε στο σπίτι του, σκεφτόταν με κάποια πικρία πως δεν είχε τό δικαίωμα να φροντίσει παρά μονάχα για τη μία κόρη του, εκείνη πού αναγνώριζε ή κοίνα...

—Είμαι τόσο εύτυχης πού σας γνώρισα! Είπε, και πάντοτε θα θυμύμαι την εύτυχισμένη αυτή θραδείά πού πέρασα μαζί σας. Νομίζω πως σας άγαπώ, όσο σας αγάπησε κι' ή μητέρα μου!

—Ευγενία, θέλω να μη ξεχάσης ποτέ, πως ό, όποιον αγαπάς, θα είμαι πάντοτε πρόθυμος να σε βοηθήσω!

Κι' ενώ ό κ. Μπάτερφιλντ έπέστρεφε στο σπίτι του, σκεφτόταν με κάποια πικρία πως δεν είχε τό δικαίωμα να φροντίσει παρά μονάχα για τη μία κόρη του, εκείνη πού αναγνώριζε ή κοίνα...

—Είμαι τόσο εύτυχης πού σας γνώρισα! Είπε, και πάντοτε θα θυμύμαι την εύτυχισμένη αυτή θραδείά πού πέρασα μαζί σας. Νομίζω πως σας άγαπώ, όσο σας αγάπησε κι' ή μητέρα μου!

—Ευγενία, θέλω να μη ξεχάσης ποτέ, πως ό, όποιον αγαπάς, θα είμαι πάντοτε πρόθυμος να σε βοηθήσω!

Κι' ενώ ό κ. Μπάτερφιλντ έπέστρεφε στο σπίτι του, σκεφτόταν με κάποια πικρία πως δεν είχε τό δικαίωμα να φροντίσει παρά μονάχα για τη μία κόρη του, εκείνη πού αναγνώριζε ή κοίνα...

—Είμαι τόσο εύτυχης πού σας γνώρισα! Είπε, και πάντοτε θα θυμύμαι την εύτυχισμένη αυτή θραδείά πού πέρασα μαζί σας. Νομίζω πως σας άγαπώ, όσο σας αγάπησε κι' ή μητέρα μου!

—Ευγενία, θέλω να μη ξεχάσης ποτέ, πως ό, όποιον αγαπάς, θα είμαι πάντοτε πρόθυμος να σε βοηθήσω!

Κι' ενώ ό κ. Μπάτερφιλντ έπέστρεφε στο σπίτι του, σκεφτόταν με κάποια πικρία πως δεν είχε τό δικαίωμα να φροντίσει παρά μονάχα για τη μία κόρη του, εκείνη πού αναγνώριζε ή κοίνα...

—Είμαι τόσο εύτυχης πού σας γνώρισα! Είπε, και πάντοτε θα θυμύμαι την εύτυχισμένη αυτή θραδείά πού πέρασα μαζί σας. Νομίζω πως σας άγαπώ, όσο σας αγάπησε κι' ή μητέρα μου!

—Ευγενία, θέλω να μη ξεχάσης ποτέ, πως ό, όποιον αγαπάς, θα είμαι πάντοτε πρόθυμος να σε βοηθήσω!

Κι' ενώ ό κ. Μπάτερφιλντ έπέστρεφε στο σπίτι του, σκεφτόταν με κάποια πικρία πως δεν είχε τό δικαίωμα να φροντίσει παρά μονάχα για τη μία κόρη του, εκείνη πού αναγνώριζε ή κοίνα...

—Είμαι τόσο εύτυχης πού σας γνώρισα! Είπε, και πάντοτε θα θυμύμαι την εύτυχισμένη αυτή θραδείά πού πέρασα μαζί σας. Νομίζω πως σας άγαπώ, όσο σας αγάπησε κι' ή μητέρα μου!

—Ευγενία, θέλω να μη ξεχάσης ποτέ, πως ό, όποιον αγαπάς, θα είμαι πάντοτε πρόθυμος να σε βοηθήσω!

Κι' ενώ ό κ. Μπάτερφιλντ έπέστρεφε στο σπίτι του, σκεφτόταν με κάποια πικρία πως δεν είχε τό δικαίωμα να φροντίσει παρά μονάχα για τη μία κόρη του, εκείνη πού αναγνώριζε ή κοίνα...

—Είμαι τόσο εύτυχης πού σας γνώρισα! Είπε, και πάντοτε θα θυμύμαι την εύτυχισμένη αυτή θραδείά πού πέρασα μαζί σας. Νομίζω πως σας άγαπώ, όσο σας αγάπησε κι' ή μητέρα μου!

—Ευγενία, θέλω να μη ξεχάσης ποτέ, πως ό, όποιον αγαπάς, θα είμαι πάντοτε πρόθυμος να σε βοηθήσω!

Κι' ενώ ό κ. Μπάτερφιλντ έπέστρεφε στο σπίτι του, σκεφτόταν με κάποια πικρία πως δεν είχε τό δικαίωμα να φροντίσει παρά μονάχα για τη μία κόρη του, εκείνη πού αναγνώριζε ή κοίνα...

—Είμαι τόσο εύτυχης πού σας γνώρισα! Είπε, και πάντοτε θα θυμύμαι την εύτυχισμένη αυτή θραδείά πού πέρασα μαζί σας. Νομίζω πως σας άγαπώ, όσο σας αγάπησε κι' ή μητέρα μου!

—Ευγενία, θέλω να μη ξεχάσης ποτέ, πως ό, όποιον αγαπάς, θα είμαι πάντοτε πρόθυμος να σε βοηθήσω!

Κι' ενώ ό κ. Μπάτερφιλντ έπέστρεφε στο σπίτι του, σκεφτόταν με κάποια πικρία πως δεν είχε τό δικαίωμα να φροντίσει παρά μονάχα για τη μία κόρη του, εκείνη πού αναγνώριζε ή κοίνα...

ΤΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΚΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

ΤΟΥ ΜΕ'Ν ΡΗΤΗ

ΙΖΟΛΙΝΑ Η ΜΕΞΙΚΑΝΗ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

—Όχι όμως στο έλλογο του αϊχμαλώτου, συνέχισε ο Ρούθς. «Όχι, διάβωλε! Αυτά τα έλλογα των 'Ινδών είνε δαιμονιμένα. Θά σάς φτιάση ιστορίες. Θά πάρετε το δικό σας έλλογο, λοχαγέ. Καί το νοῦ σας νά μή σάς μυριστούν τά 'Ινδικά έλλογα! Θ' αρχίσουν νά γλιμνιτράνε άγρια καί θά σηκώσουν τούς 'Ινδούς στο πάδι...»

Τό σχέδιο του γέρο Ρούθς ήταν άριστο.

Ο γηραιός κυνηγός των δασών είχε τόλμη λέοντος καί πονηρία άλεπούς. Είχε προσέξει κυρίως ότι τά νερά του μικρού ποταμιού άρχισαν νά κατεβαίνουν, πράγμα που ούτε τό αντίληφθηκαν έμείς. «Έτσι ή άχθες ψήλωναν καί μπορούσε νά φτάση κανείς αθέατος στο στρατόπεδο των 'Ινδών, κρυβόμενος πίσω από αυτές.

Η ώρα είχε περάσει πια.

Σκοτάδι σκέπαζε τη γη.

Στόν καθαρό οὐρανό έλαμπαν τ' άστέρια. Τό φεγγάρι δέν είχε άνατείλει ακόμα.

Πλησίαζε ή στιγμή που θά συνερχόταν τό συμβούλιο, τό όποιο θ' αποφάσιζε για την τύχη της 'Ιζολίνας. Δέν έπρεπε σ' υπενώσ νά χάνω καιρό. Έξέτασα τά πιστόλια μου καί τάβαλα στις θήκες των. Τό ίδιο έκανα καί για τό μεγάλο κυνηγετικό μαχαίρι μου. «Εοφίξα επίσης τά λουριά του άλόγου μου καί χόιδεψα τρυφερά τη χαίτη. «Αν έλευθέρωνα την 'Ιζολίνα, τό πάλι πειά θά έξηρτάτο άπ' τη γρηγοράδα του άλόγου μου.

—Μόρο, τοῦ ψιθύρισα, άπόψε, φίλε μου, πρέπει νά βάλης τά δυνατά σου! Τό πάλι έξαρτάται από σένα, καλέ μου σύντροφε...

Μιλώντας έτσι, έβλεπα την 'Ιζολίνα έλευθερή στην άγκαλιά μου. Την είχα άρπάξει. «Εφευγα!... «Εφευγα!... Οί σύντροφοί μου με υποστήριζαν...

—Θεέ μου, ψιθύριζα, άς γίνει πραγματικότητα τό δνειρό μου!...

—Έφτασε τέλος ή στιγμή της άναχωρήσεώς μου.

Όλα ήσαν έτοιμα.

Τό νερό του ποταμιού είχε κατέβη κιόλας άρκετά...

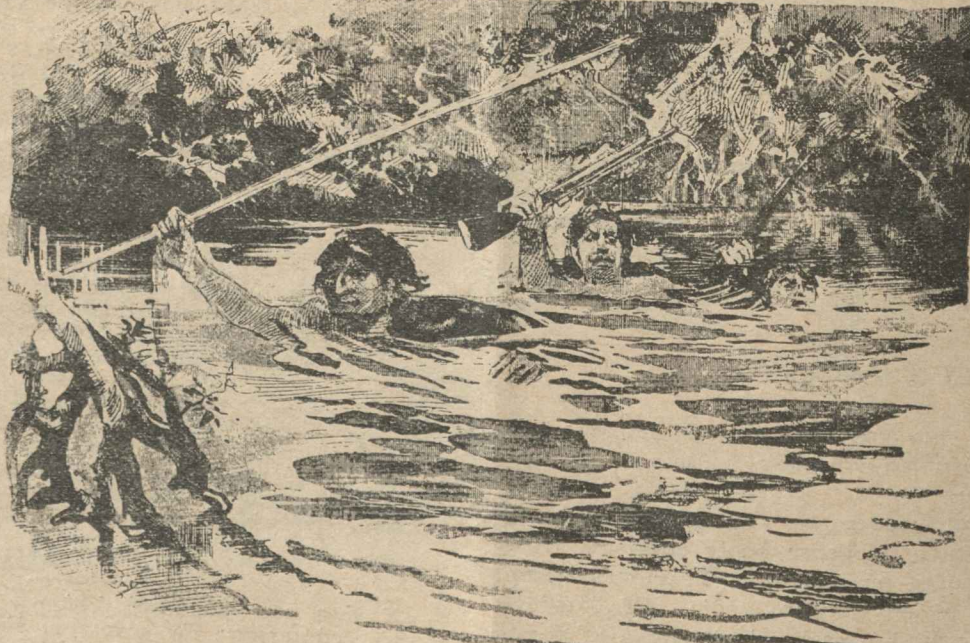
«Εμπρός!...

Πήδησα στο έλλογό μου καί τοιμάστηκα νά φύγω.

Οί σύντροφοί μου με τριγύρισαν κι' άρχισαν νά μ' άποχαριτούν. «Άλλοι με χαιρετούσαν με φωνή λυπημένη κι' άλλοι με θάρρος κι' έλπίδα.

Οί πρώτοι φοβόντουσαν πώς δέν θά με ξαναβλέπανε πια. Οί δεύτεροι ήσαν βέβαιοι πώς τό κόλπο μου θά πετύχαινε. Πάντως καί οι πρώτοι καί οι δεύτεροι μούσφιζαν τό χέρι καί με βεβαίωσαν πώς αν μού συνέβαινε κανένα κακό, αν συνέβαινε νά μή γυρίσω πίσω, θά με έξεδιόκουντο σκληρά, φονεύοντες δεκαπλάσιους ίθαγενείς.

Ξεκίνησα, ή μάλλον ξεκινήσαμε, γιατί με συνόδευσαν ως τη

Είδα τρεις 'Ινδούς νά περνούν άπ' τό ένα μέρος του ποταμιού στο άλλο...

ρίζα του λόφου ό γέρο Ρούθς κι' ό Γάρεϋ.

Όταν φτάσαμε εκεί, σταθήκαμε. «Αν προχωρούσαμε κι' ένα βήμα έστώ άκόμη, θά μάς έβλεπαν οί 'Ινδοί, γιατί πιά πέρα άπ' τό μέρος που βρισκόμαστε, τό έδαφος ήταν γυμνό.

«Από τό μέρος αυτό, τό μικρό ποτάμι τραβούσε δλδία, προς τό στρατόπεδο των Κομαγχαν. «Έπρεπε συνεπώς νά χαριετήσω τούς δυό καλούς φίλους καί συντρόφους των δυστυχισμένων μου καί νά βυθιστώ στο νερό, ξεκαθαλλικεύοντας άπ' τό Μόρο.

«Ο γέρο Ρούθς κι' ό Γάρεϋ μούσφιζαν τό χέρι.

—Θάρρος! μού ψιθύρισε ό Γάρεϋ. «Αν σάς συμβη τίποτε, άδειάστε τά πιστόλια σας κατά των 'Ινδών. Μόλις ακούσουνε κι' έναν έστω πυροβολισμό, θά τρέξουνε κοντά σας. Θά παραφύλαξε άγρυπνοι όσο νά γυρίσετε. Μά κι' αν συμβη νά μή γυρίσετε, έγνωια σας, λοχαγέ, ή εκδίκησίς μας θά είνε σκληρή, αίματηρά...

—Ω, ναι, ναι, μά την Κοιλιάδα του 'Ιωσαφάτ! είπε κι' ό γέρο Ρούθς. «Αν σοῦ συμβη κανένα κακό, νέε μου, νά έσαι βέβαιος πώς πολλοί 'Ερυθρόδερμοι θά φύγουν για τόν άλλο κόσμο. Αυτό σοῦ τό όρκίζεται ό γέρο Ρούθς σοσάρα. Άλλα μή φοβάσαι. «Έχε τά μάτια σου τέσσερα. Κι' όταν τελειώσης τη δουλειά σου, τράβα δλδία προς τά έδω ή προς τό βάθος. «Εμείς θ' άγρυπνούμε έδω, με τό τσιφρέκι στο χέρι...

Δέν κάθισα ν' ακούσω περισσότερα.

Η ώρα είχε περάσει.

Χαϊρέτησα τούς δυό κυνηγούς καί κατέβηκα στο ποτάμι, τραβώντας τό έλλογό μου. Τό πιστό κι' έξιπνο ζώο μ' άκολουθούσε πρόθυμα, χωρίς νά κάνη τόν έλάχιστο θόρυβο. σάν νά έμάντευε τόν κίνδυνο, ό όποιος μάς άπειλούσε.

«Εμπήκαμε στο νερό, τό όποιο έφτανε στο μέρος αυτό ως τη μέση μου καί τραβήξαμε προς τό στρατόπεδο των Κομαγχαν.

Η άχθες του μικρού ποταμιού ήσαν άρκετά ψηλές, ώστε νά με κρύβουν κι' όταν ακόμα έθαδίζα όρθιος. Τό ίδιο συνέβαινε καί με τό Μόρο. Η άχθες τόν έκρυβαν έντελώς.

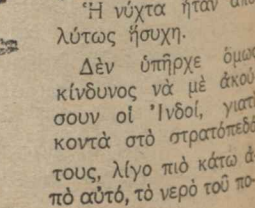
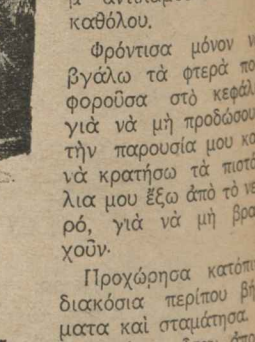
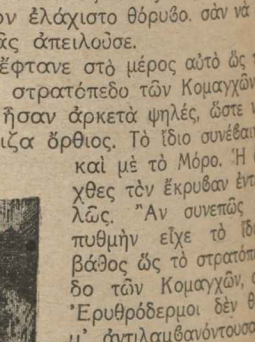
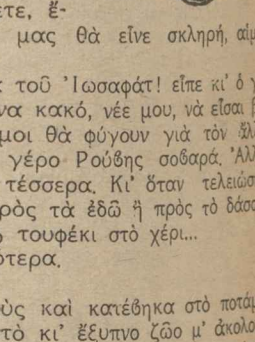
«Αν σ' υπενώσ είχα τό ίδιο βάθος ως τό στρατόπεδο των Κομαγχαν, οί 'Ερυθρόδερμοι δέν θά μ' αντιλαμβανόντουσαν καθόλου.

Φρόντισα μόνον νά βγάλω τά φτερά που φορούσα στο κεφάλι, για νά μή προσδώσουν την παρουσία μου καί νά κρατηθώ τά πιστόλια μου έξω από τό νερό, για νά μή βραχυών.

Προχώρησα κατόπιν διακόσια περίπου βήματα καί σταμάτησα.

Η νύχτα ήταν άπολύτως ήσυχη.

Δέν υπήρχε όμως κίνδυνος νά με ακούσουν οί 'Ινδοί, γιατί κοντά στο στρατόπεδο τους, λίγο πιά κάτω από αυτό, τό νερό του πο-

ταῦτο έπεσε από άρκετό ύψος καί πλατάγιζε, με άρκετό θόρυβο, πούνηγε καί σκέπαζε όλους τούς άλλους θορύβους.

«Αν είν' εύχρηστο, σκέφθηκα καί συγχρόνως γύρισα καί έστώ πίσω, για νά σημάδεψω καλά τό λοφίοκα, στόν όποιο παραρρίχταν οί σύντροφοί μου. Κυττάζοντας τό μέρος αυτό, παραρρίχταν εύχρηστη διαπίστωση. Από τό δεντροφυτευμένο λόφο θά μπορούσαμε ν' άμυνθούμε θαυμάσια έναντίον των 'Ινδών, έστω κι' αν ήσαν δεκαπλάσιοι από μάς. Άρκει νά πετύχαμε τό σχέδιό μου καί νά πρόφτανα νά γυρίσω κοντά τούς φίλους μου...

Προχώρησα λοιπόν καί πάλιν έμπρός, γεμάτος έλπίδες.

Τό φεγγάρι είχε άνατείλει στόν οὐρανό. Τό άν σήκωνα τό χέρι μου πάνω από τις άχθες του ποταμιού ή άχθες τού ποταμιού, οί 'Ινδοί θά με άνακαλύπτανε άμέσως.

Πιά κάτω άκόμα, τό ρεύμα του ποταμιού άρχισε νά γίνεται περισσότερο όρμητικό. Τόσο όρμητικό, ώστε με κόπο προχωρούσα καί ήμουν πια κατάκοπος. Τό ίδιο συνέβαινε καί με τό Μόρο. Άλλά τό άφουσιωμένο ζώον μ' άκολουθούσε ξεπίσω, χωρίς νά βραχυών.

«Από τό μέρος αυτό, τό μικρό ποτάμι τραβούσε δλδία, προς τό στρατόπεδο των Κομαγχαν. «Έπρεπε συνεπώς νά χαριετήσω τούς δυό καλούς φίλους καί συντρόφους των δυστυχισμένων μου καί νά βυθιστώ στο νερό, ξεκαθαλλικεύοντας άπ' τό Μόρο.

«Ο γέρο Ρούθς κι' ό Γάρεϋ μούσφιζαν τό χέρι. «Αν σοῦ συμβη τίποτε, άδειάστε τά πιστόλια σας κατά των 'Ινδών. Μόλις ακούσουνε κι' έναν έστω πυροβολισμό, θά τρέξουνε κοντά σας. Θά παραφύλαξε άγρυπνοι όσο νά γυρίσετε. Μά κι' αν συμβη νά μή γυρίσετε, έγνωια σας, λοχαγέ, ή εκδίκησίς μας θά είνε σκληρή, αίματηρά...

—Θάρρος! μού ψιθύρισε ό Γάρεϋ. «Αν σάς συμβη τίποτε, άδειάστε τά πιστόλια σας κατά των 'Ινδών. Μόλις ακούσουνε κι' έναν έστω πυροβολισμό, θά τρέξουνε κοντά σας. Θά παραφύλαξε άγρυπνοι όσο νά γυρίσετε. Μά κι' αν συμβη νά μή γυρίσετε, έγνωια σας, λοχαγέ, ή εκδίκησίς μας θά είνε σκληρή, αίματηρά...

—Θάρρος! μού ψιθύρισε ό Γάρεϋ. «Αν σάς συμβη τίποτε, άδειάστε τά πιστόλια σας κατά των 'Ινδών. Μόλις ακούσουνε κι' έναν έστω πυροβολισμό, θά τρέξουνε κοντά σας. Θά παραφύλαξε άγρυπνοι όσο νά γυρίσετε. Μά κι' αν συμβη νά μή γυρίσετε, έγνωια σας, λοχαγέ, ή εκδίκησίς μας θά είνε σκληρή, αίματηρά...

—Θάρρος! μού ψιθύρισε ό Γάρεϋ. «Αν σάς συμβη τίποτε, άδειάστε τά πιστόλια σας κατά των 'Ινδών. Μόλις ακούσουνε κι' έναν έστω πυροβολισμό, θά τρέξουνε κοντά σας. Θά παραφύλαξε άγρυπνοι όσο νά γυρίσετε. Μά κι' αν συμβη νά μή γυρίσετε, έγνωια σας, λοχαγέ, ή εκδίκησίς μας θά είνε σκληρή, αίματηρά...

—Θάρρος! μού ψιθύρισε ό Γάρεϋ. «Αν σάς συμβη τίποτε, άδειάστε τά πιστόλια σας κατά των 'Ινδών. Μόλις ακούσουνε κι' έναν έστω πυροβολισμό, θά τρέξουνε κοντά σας. Θά παραφύλαξε άγρυπνοι όσο νά γυρίσετε. Μά κι' αν συμβη νά μή γυρίσετε, έγνωια σας, λοχαγέ, ή εκδίκησίς μας θά είνε σκληρή, αίματηρά...

—Θάρρος! μού ψιθύρισε ό Γάρεϋ. «Αν σάς συμβη τίποτε, άδειάστε τά πιστόλια σας κατά των 'Ινδών. Μόλις ακούσουνε κι' έναν έστω πυροβολισμό, θά τρέξουνε κοντά σας. Θά παραφύλαξε άγρυπνοι όσο νά γυρίσετε. Μά κι' αν συμβη νά μή γυρίσετε, έγνωια σας, λοχαγέ, ή εκδίκησίς μας θά είνε σκληρή, αίματηρά...

—Θάρρος! μού ψιθύρισε ό Γάρεϋ. «Αν σάς συμβη τίποτε, άδειάστε τά πιστόλια σας κατά των 'Ινδών. Μόλις ακούσουνε κι' έναν έστω πυροβολισμό, θά τρέξουνε κοντά σας. Θά παραφύλαξε άγρυπνοι όσο νά γυρίσετε. Μά κι' αν συμβη νά μή γυρίσετε, έγνωια σας, λοχαγέ, ή εκδίκησίς μας θά είνε σκληρή, αίματηρά...

—Θάρρος! μού ψιθύρισε ό Γάρεϋ. «Αν σάς συμβη τίποτε, άδειάστε τά πιστόλια σας κατά των 'Ινδών. Μόλις ακούσουνε κι' έναν έστω πυροβολισμό, θά τρέξουνε κοντά σας. Θά παραφύλαξε άγρυπνοι όσο νά γυρίσετε. Μά κι' αν συμβη νά μή γυρίσετε, έγνωια σας, λοχαγέ, ή εκδίκησίς μας θά είνε σκληρή, αίματηρά...

—Θάρρος! μού ψιθύρισε ό Γάρεϋ. «Αν σάς συμβη τίποτε, άδειάστε τά πιστόλια σας κατά των 'Ινδών. Μόλις ακούσουνε κι' έναν έστω πυροβολισμό, θά τρέξουνε κοντά σας. Θά παραφύλαξε άγρυπνοι όσο νά γυρίσετε. Μά κι' αν συμβη νά μή γυρίσετε, έγνωια σας, λοχαγέ, ή εκδίκησίς μας θά είνε σκληρή, αίματηρά...

—Θάρρος! μού ψιθύρισε ό Γάρεϋ. «Αν σάς συμβη τίποτε, άδειάστε τά πιστόλια σας κατά των 'Ινδών. Μόλις ακούσουνε κι' έναν έστω πυροβολισμό, θά τρέξουνε κοντά σας. Θά παραφύλαξε άγρυπνοι όσο νά γυρίσετε. Μά κι' αν συμβη νά μή γυρίσετε, έγνωια σας, λοχαγέ, ή εκδίκησίς μας θά είνε σκληρή, αίματηρά...

τρευτή μου 'Ιζολίνα; Σε ποιά γωνιά νά θρηνοῦσε άραγε τη Μοίρα της; Σε ποιά άκρη καθισμένη νά έτοιμάζε τό μαχαίρι του λυτρωμοῦ της, τό φονικό όργανο, με τό όποιο θά έδινε ένα τόσο τραγικό τέλος στα βάσανά της; Ούτε θά υποψιαζόταν άσφαλώς πώς βρισκόμουν τόσο κοντά της τη στιγμή αυτή. Θά ήταν έντελώς άπελπισμένη... θανάσιμα άπελπισμένη...

«Ω, Θεέ μου, Θεέ μου, βοήθησέ με νά τη σώσω!...

Ξεκίνησα σε λίγο καί πάλιν έμπρός.

Ευτυχώς ό άγέρας φυσούσε προς τό μέρος μου.

«Έτσι δέν υπήρχε κίνδυνος νά μυριστούν τά έλλογα των 'Ινδών τό Μόρο μου καί ν' αρχίσουν νά χρεμετίζουν άγρια. Βρισκόμουν τώρα πολύ κοντά στο στρατόπεδο των 'Ινδών καί είχα λάθει τά μέτρα μου νά μήν κάνω τόν παραμικρό θόρυβο.

Τά έλλογα των 'Ινδών δέν άπέιχαν καί πολύ άπ' τό μέρος που βρισκόμουν. Τά άκουγα νά ποδοχτυποῦν τό έδαφος καί νά μασούν τό πράσινο χορτάρι.

Ευτυχώς, δέν μάς είχαν μυριστή.

Ευτυχώς έφτασε λίγο άκόμα καί φτάσαμε στο στρατόπεδο.

«Η καρδιά μου χτυπούσε δυνατά. «Όχι από φόβο. Από συγκίνηση. «Ημουν κοντά, πολύ κοντά στην άγαπημένη μου, άνέπνεα τόν ίδιο μ' αυτή άέρα...

«Αφογκράστηκα λίγες στιγμές, μά τίποτε τό υποπτο δέν άκουσα πάνω άπ' τό κεφάλι μου, κοντά στην άχθη. Οί 'Ινδοί βρισκόντουσαν ως εκατό βήματα πιά πέρα άπ' τό ποτάμι, πιά πέρα άπ' τό μέρος που είχα σταθή.

Βρισκόμουν πια στο στρατόπεδό τους.

«Η στιγμή, ή τόσο κρίσιμη καί επικίνδυνη, είχε φτάσει.

«Έπρεπε νά βγώ άπ' τό ποτάμι καί νά παρουσιάστώ φανερά στο στρατόπεδο. «Εφόρεσα λοιπόν τά φτερά στο κεφάλι μου κι' έτοιμάστηκα.

«Εχάιδεψα τό Μόρο μου καί τοῦ είπα σιγά:

—Φίλε, μου, θά με περιμένης έδω. «Ήσυχα καί φρόνιμα... «Ήσυχα. Μόρε!...

«Ήσυχα, καλέ μου φίλε!...

Σήκωσα σιγά-σιγά τό κεφάλι μου πάνω από την άχθη κι' άρχισα νά κυττάζω τούς 'Ινδούς.

Κοντά στην άχθη δέν βρισκόταν κανένας. Πιά πέρα, από τις μεγάλες φωτιές, οί Κομαγχαν καθόντουσαν σταυροπόδι καί συζητούσαν καί γελοῦσαν δυνατά.

Δέν έπρεπε νά χάνω καιρό. Κανένας άπ' τούς 'Ινδούς δέν κύτταξε αυτή τη στιγμή προς τό μέρος που βρισκόμουν.

«Απλώσα τό χέρι μου, πιάστηκα από την άχθη καί χωρίς θόρυβο άνέβηκα έπάνω. Στάθηκα πρώτα γονατιστός, προχώρησα έτοιμολογία κι' έπειτα σηκώθηκα καί στάθηκα όρθιος. Κι' αν μ' έβλεπαν τώρα οί 'Ινδοί, άσφαλώς δέν θά μπορούσαν νά καταλάβουν ότι δέν ήμουν άπ' τούς δικούς των.

«Επί μερικές στιγμές ήμουν άκίνητος. Μόλις άνέπνεα. Καί τό έκανα αυτό, για νά μήν κινήσω την προσοχή των 'Ινδών, που περπατούσαν άνω-κάτω κοντά στις φωτιές καί έκείνων που φάλαγαν τά έλλογα.

Είχα φροντίσει νά διατηρήσω τόν μακρό μανδύα μου στενό κι' έτσι τόν άφησα τώρα νά πέση ως κάτω στο σώμα μου, για νά μή φαίνωνται τά βρεγμένα μου ρούχα.

«Η νύχτα ήταν άπερβόλεια δροσερή, ευτυχώς, καί οί 'Ινδοί, ήσαν, όπως είπα, συγκεντρωμένοι γύρω από τις φωτιές. Άλλοι κάπνιζαν έσπλωμένοι στο έδαφος, άλλοι έρέμβαναν κι' άλλοι βηματίζουν έπάνω-κάτω...

«Η φωτιές ήσαν άρκετές κι' έτσι ό καπνός θόλωνε την άπόσπαρτα καί δέν θά με διέκριναν καλώς, κι' αν ακόμα έφεταν τά μάτια τους άπάνω μου. «Ίσως μάλλον νά με είχαν δη πολλοί από τούς 'Ινδούς καί νά μήν παραξενεύτηκαν για την παρουσία μου. Μήπως δέν ήμουν ένας τέλειος 'Ινδός, έτσι που είχα μεταμορφωθή;

Τό φεγγάρι που είχε προβάλλει στόν οὐρανό, βρισκόταν αυτή τη στιγμή πίσω από τό μέρος που έστεκα. Ήταν κι' αυτό εύχρηστο, γιατί δέν άφηνε, με τη λάμψη του, νά φαγώ καθαρά.

«Απ' όλες τις φωτιές, μία ήταν ή μεγαλύτερη.

(Ακολουθεί)

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΔΡΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΟΞΗΣ

TOY DU VERNET RABELL

ΑΡΚΕΤΑ στενωχωρήμένος για την απροσδόκητη επίσκεψη ο Βικτώρ Βαλαντέν, ιδιοκτήτης και γενικός διευθυντής του θεάτρου «Φριβόλιτ» στο Λονδίνο, γύρισε απότομα και ρώτησε τη νεαρή επισκέπτριά του:

—Ποιός σας άφησε να μπήτε εδώ, δεσποινίς;... Τι θέλετε;

—Θέλω ν' ανέβω στη σκηνή!... απάντησε η Νόρα Μόρτον με θάρρος. "Εχω ιδιαίτερη κλίση γι' αυτό..."

—Σας ρώτησα ποιός σας άφησε να μπήτε εδώ! την διέκοψε απότομα ο Βαλαντέν, που ήταν πασίγνωστος στους καλλιτεχνικούς κύκλους για την τραχύτητα των τρόπων του.

—Απλούστατα, ξεγέλασα τις καθαρίστριες και, γλυστρώντας από διάδρομο σε διάδρομο, έφτασα στο γραφείο σας, σέρ!... αποκρίθηκε ατάραχα, μα και μ' ένα τσαχπίνικο χαμόγελο, η Νόρα.

Αυτό ξεπερνούσε πια κάθε όριο αθθαδείας κι' ο τρομερός εκείνος όσο και πανίσχυρος Ιμπρεσαρίος, άσυνήθιστος σε θαρραλέους τρόπους απέναντί του, έγινε έξω φρενών.

—Θα σας πετάξω έξω απ' την πόρτα, δεσποινίς! ξεφώνισαν χλωμός απ' το θυμό του. Σας άξιζε μια τέτοια έξοδος από δωμάτιο, σύμφωνα άλλωστε με τον λαθραίο τρόπο της εισόδου σας!...

—Πετάξτε με κι' απ' το παράθυρο, σέρ... "Αλλά ακούστε με πρώτα, σας παρακαλώ!... Εξανάπη η Νόρα με ήρεμο τσιμπέ.

Ποτέ του δεν ξανάπη αντικρύσει τέτοιον αλλόκοτο συνομιλητή ο Βαλαντέν. "Η έξαμψή του, αντί να κορυφωθεί, άρχισε σιγά-σιγά να χαλαρώνεται. Κι' όταν αποφάσισε επιτέλους να μιλήσει, ένα χαμόγελο ήμερωνε το έκθαμβο όστρος πρόσωπό του.

—Μά δεν έχετε νεύρα, δεσποινίς;... της είπε μαλακά. Μια όποιαδήποτε άλλη θα έφύγει κιόλας από δω, έξω φρενών με την ύποδοξη μου!...

—Τρία χρόνια εργάζομαι, σέρ, ως πωλήτρια καταστήματος υποδημάτων... Οί πελάτες με συνήθισαν στους απότομους τρόπους... Κι' όπως υπομένευσαν εκεί, γι' αυτό να πουλήσω ένα ζευγάρι παπούτσια, έτσι υπομένευσαν κι' εδω γι' αυτό να πετύχω το σκοπό μου!...

—Και ποιός είν' ο σκοπός σας, δεσποινίς; ρώτησε έκπληκτος εκείνος.

—Μά... σας είπα... Ν' ανέβω στη σκηνή!...

—Χάχα!... Ξέσπασε σε α-κράτητα γέλια ο νεαρός, όσο και δαμόνιος εκείνος Ιμπρεσαρίος. "Απ' τα παπούτσια στη σκηνή!... Χαχα!... Είστε απόλαυση, δεσποινίς!..."

Κρατούσε τα πλευρά του θρο-θις, τώρα, και γελοῦσε με απεριόριστη εὐθυμία. Πότε-πότε σταματοῦσε, προσπαθούσε να σοβαρευτεί, μα μόλις αντίκρυζε πάλι την άμοιρη νεαρή κοπέλλα να στέκει και να τον κυττάζει άφωνα, ξανάρχιζε ακράτητος τα θροντερά του γέλια!

—Θα τελειώσετε καμιά φορά;... ρώτησε επιτέλους με παράπονο η Νόρα, σουφρώνοντας τα λεπτά φρυδάκια της. "Αντί να γελάτε έτσι, δεν θα ήταν πιο φρόνιμο και πιο σωστό να με ρωτήσετε σε τι μπορώ να κάνω κατάλληλη στο θέατρό σας;..."

—Νάτα μας!... "Εχουμε κι' υποδείξεις τώρα!... μουρμούρισε ο Βαλαντέν παύοντας απότομα να γελάει.

Δεν ήταν όμως θυμωμένη ή σαρκαστική ή φωνή του, πειά. "Αντίθετα, ο τόνος της ήταν γεμάτος καλωσύνη και το πρό-

σωπό του είχε μια έκφραση ζωηρού ενδιαφέροντος, καθώς κοιτούσε με την εμπειρη ματιά του την κοπέλλα απ' το πλουσιόμαλλο κεφάλι της έως στα μικροσκοπικά της πόδια. Κι' ύστερα πρόσθεσε πιδ συγκαταθετικά:

—"Ας δούμε τελοσπάντων, δεσποινίς, ποιά είνε τα προσόντα σας;..."

"Η Νόρα λαχτάρησε τώρα. Τά όμορφα μάτια της πέτασαν σπίθες, τὸ πρόσωπό της έμψυχώθηκε και θιαστικά, γρήγορα, σαν φοβισμένη μήπως μετανοιώσει ο Ιμπρεσαρίος, άρχισε ν' απαντιμνι τὰ πολύτιμα προσόντα της, λέγοντας:

—Είμαι 22 χρόνων, ξέρω από μουσική, μπορώ και τραγουδά καλά, χορεύω πολύ πιδ καλά, κι' είμαι...δηλαδή...έσεις έξω από το θέατρο από μέναν αν είμαι άμορφη ή όχι!...

—Μμμ!... Χμ!... Χμ!... μουρμούρισε διαταχτικά ο νεαρός διευθυντής. "Όσο γι' αυτό τελευταίο, χμ... χμ... είστε πραγματικά ένας πρώτης τάξεως άμορφος και τσαχπίνος διαβολάκος... Χμ... χμ!..."

"Η ματιά του εξακολουθούσε να την καίειν έρευνητικά και να φαίνεται κατενθουσιασμένη από αυτή την έρευνά της. Κι' η Νόρα, κάτω απ' τὸ διαπεραστικό του θέλημα, χαμήλωσε τὸ κεφάλι της κι' έγινε καταπόφρυξη.

Σκεπτικός απότομα ο Βαλαντέν, πάτησε τὸ κομψὸ κάπου κοουδονιού, κι' είπε στο θυρωρὸ πὺ φάνηκε, να τὸ στείλει τὸν προσιτάμενο της σκηνής άμέσως.

—Κύριε Κάρτερ, τὸ εἶπε μόλις έφθασε θιαστικά ο ηγλός και συμπληθετικός εκείνος καλλιτέχνης, σας συιστῶ τὴν δεσποινίδα...μμμ...

—...Νόρα Μόρτον, σέρ! πρόσθεσε εκείνη με λαχτάρα.

—...Τὴ δεσποινίδα Νόρα Μόρτον!... συνέχισε ο Βαλαντέν. Λοιπόν, πάρτε τὴν, δοκιμάστε τὴν—χορὸ, τραγουδὶ και τὰ μέστα—κι' έπειτα τὴν τοποθετεῖτε όπου νομίζετε καλύτερα... "Αν έννοείται μείνεται ίκανοποιημένος... "Όσο γι' ας, δεσποινίς...μμμ...

—...Νόρα Μόρτον, σέρ! εἶπε με κάποιο πείσμα η Νόρα.

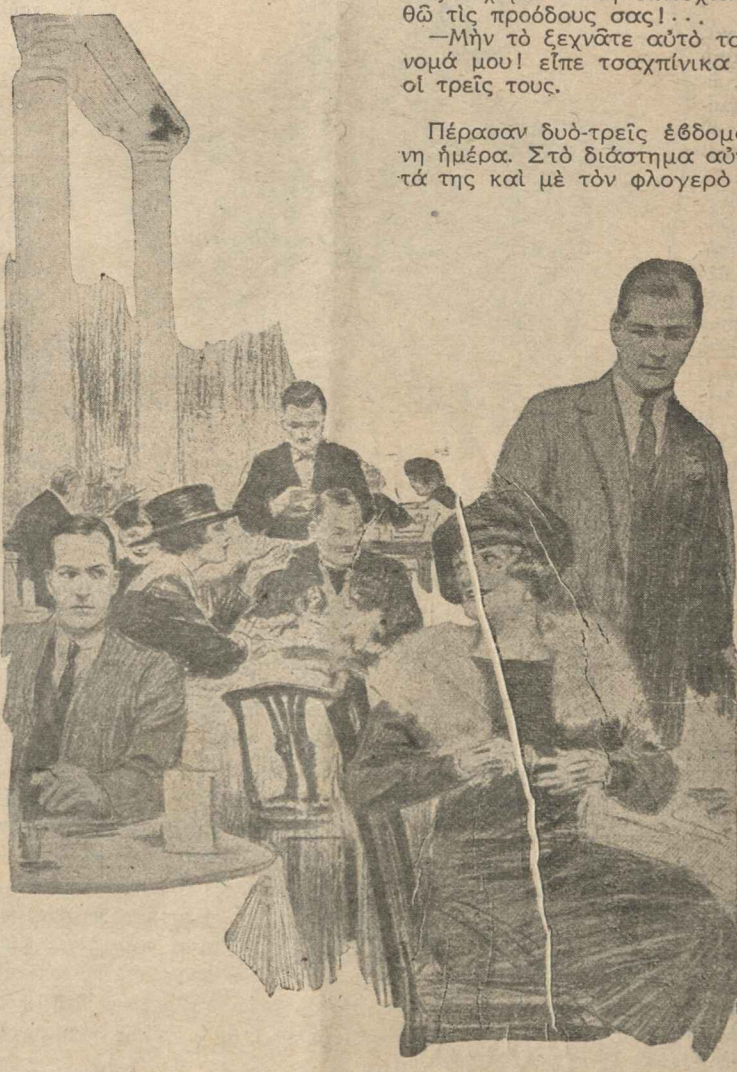
—...Όσο γι' ας, δεσποινίς Νόρα, συνέχισε ο Βαλαντέν, σας εύχομαι καλή επιτυχία... Δεν θά ξεχάσω να παρακολουθῶ τὴς πρὸδους σας!...

—Μὴν τὸ ξεχνάτε αὐτὸ τουλάχιστον, σέρ, όπως ξεχνάτε τὸ νομὰ μου! εἶπε τσαχπίνικα η Νόρα κι' έμψξαν τὰ γέλια και οί τρεῖς τους.

Πέρασαν δυὸ-τρεις έβδομάδες, απ' τὴν άξιολογούμενη εκείνη ημέρα. Στὸ διάστημα αὐτὸ, η Νόρα, με τὰ φυσικά χαρίσματα της, είχε κἀνέ εἰς πειστευτες πρὸδους. Πέταγμα πεταλούδας ήταν ὁ χορὸς της, γλυκεῖα άρμονία η φωνή της και σαν από λάστιχο σανότου τὸ εύκαμπο καινικὸ κορμὶ της.

"Ηταν η κορυφαία τὸ μυστικό της. Τὰ χειροκροτήματα τὸν ξεπρελαμένον μαζὺ της έκλεκτὸ κοινὸ, δὲν τὴν μεθοῦσαν. Τὰ έρευνητικά εὐεμα, τὰ γεμάτα θαυμασμοῦ με τὰ ὁποῖα τὴν παρακολουθούσε κάθε θράυ απ' τὰ παρασκήνια ὁ νεαρός Ιμπρεσαρίος, δὲν τὴν τάραν καθόλου. Ξεθεωνόταν σὶς δοκιμὲς, έργοντοῦσε μελετώντας, κι' είχε άφοσιωθῇ με τὴν ψυχὴ της σὺν σιωπηλὸ Κάρτερ, τὸν άσπιδὸ μὰ εὐνοειδῆ διευθυντὴ της σκηνής.

"Αφωσιωμένος κι' ο Κάρτερ σὺν εὐγενική Τέχνη του, δοκίμαζε ξεχωριστὴ εύχαριστία σὺν τὸν διδάσκῃ με θέρη τὴν έπιμελὴ και θελκτικὴ μαθητεία του. "Εβλεπε με υπερήφανο κακοποῖοι να καρποφοροῦν τὸς γονιμότητα τὰ δύσκολα μαθήματά του. Κι' όταν άσπιδὸς καμιά μεγάλη έπιτυχία της σὶς δοκιμὲς, η απὸ νεανὸν θρίαμβὸς της σὶς σκηνὴ ήθελε νὰ της άνακοινῇ τὴν τὴν κοπιαστικὴ προσπάθειά της τὴν συνόδευε τότε σε κανὲν έκλεκτὸ κέντρο και δειπνῶσαν...

Εἶδε τὸν Ιμπρεσαριο νὰ τὴν λοξοκυττάζει έπιμονα...

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΤΑ ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ

"Εκείνη (με άγανάκτηση).—"Α! μὰ δχι, επιτέλους! Φανταστήκατε μήπως πὸς θὰ στέκομαι νὰ με φιλοῦν; "Εκείνος.—"Εχετε δίκιο, δεσποινίς! "Ας καθήσουμε, λοιπόν!..."

Δυὸ μάγκες συζητοῦν. "Ο πρώτος λέει: —Ξέρεις, Τζώτζε, ὁ πατέρας μου πήγε και φωτογραφήθηκε.

—Σπουδαῖο πράγμα! "Αμ' ὁ δικὸς μου πατέρας πὺ πήγε και τὸν πήσαν τὰ δαχτυλικά άποτυπώματα!..."

"Ας δμεται ἡ τὴν!..." "Η Μπέλλα.—Ποῖς σε σύστησε γι' πρώτη φορὰ στὸν άνδρα σου; "Η Στέλλα.—Κανείς. Συναντηθήκαμε τυχαίως... Δεν...μέμφομαι κανέναν....

Καθαριότης: "Ο Τζιμ συναντᾷ στὸ δρόμο ἕνα φίλο του, ὁ ὁποῖος κοιτσαίνει. "Τί έπαθες, Μπόμπ; τὸν ρωτᾷ.

—"Αστα... "Εβγαλα φαίνεται ἕναν κάλο στὸ πέλμα τὸν άριστεροῦ ποδιού μου, κι' εἶνε τρεῖς εβδομάδες τώρα, πὺ μ' ἔχει σακατέψει....

"Ο Τζιμ.—Και γιατί δὲν τὸν κόβεις; Νά, εδὼ πλάι στὸ κορφεῖο, κάνουν και πεντικιούρ. Πήγαινε νὰ σοῦ κόψουν τὸν κάλο. Σὲ περιμένω.

Μετά δυὸ λεπτά, ὁ Μπόμπ βγαίνει γελαστός από τὸ κορφεῖο.

"Ο Τζιμ.—"Ε; Σοῦ τὸν έκοψαν τὸν κάλο κιόλας; "Ο Μπόμπ.—"Όχι, φίλε μου! Τὴ στιγμὴ πὺ έβγαζα τὴν κάλτσα μου, έπεσε από μέσα τὸ κομμάτι τὸν κολάρον μου, τὸ ὁποῖο εἶχα χάσει τὸςες μέρες τώρα!..."

Κάποιος άφηρημένος γιατρός έστειλε ἕνα γράμμα εἰς άπάντησιν μᾶς προσκλήσεως, πὺ έλαβε, ἀλλὰ κανεῖς δὲν μπορεῖ νὰ τὸ διαβάσει, λόγω τῆς κακογραφίας του. Τότε ὁ κύριος λέει σὶς γυναῖκά του νὰ περάσει από τὸ φαρμακείο, όπου συγγάζει ὁ γιατρός, και νὰ δειξῇ τὸ γράμμα. "Εκεῖ άσφαλῶς θὰ μποροῦσαν νὰ τὸ διαβάσουν.

"Ετσι κι' έγινε. "Ο φαρμακοποιὸς παίρνει τὸ γράμμα, τὸ κυττάζει μὰ στιγμὴ, κατόπιν πηγαίνει στὸ εργαστήριο και σὲ λίγο επιστρέφει μ' ἕνα σφραγισμένο μπουκάλι, τὸ ὁποῖον δίνει σὶς κυρία, λέγοντας:

—Αὐτὸ εἶνε, κυρία μου. Θὰ παίρνετε τρεῖς κοιταλιές τὴν ημέρα!..."

"Η κυρία.—!..."

"Ενα άσημαντὸ λάθος. "Ο φοιτητὴς παραπονεῖται σὶς σπιτονομοκράτου:

—Μις Σμιθ, τὸ νερὸ πὺ μὸν στείλατε τὸ πρωῒ γι' νὰ ξυρισθῶ, δὲν ήταν διόλου χλιαρὸ.

"Η Μις Σμιθ.—Πᾶ νὰ ξυρισθῇ; "Αλλά, κύριε, αὐτὸ ήταν τὸ πρωῒν ὀρμητιά σας!..."

"Ενας έξυπνος μαθητής. "Ο καθηγητὴς.—Τοῦ, πὸς ὀνομαζόταν ἄλλοτε ὁ βασιλεὺς τῆς Ρωσίας;

"Ο Τόμ.—Τσάρς.

"Ο καθηγητὴς.—Σωστὰ. Κι' ἡ γυναῖκά του;

"Ο Τόμ.—Τσαρίνα.

"Ο καθηγητὴς.—Μπράβο, παιδί μου! Και τὰ παιδιά τους;

"Ο Τόμ.—Τσίρρι!..."

Τί εἶνε ἡ συνήθεια. "Ο δικαστὴς (στὸν νεαρὸ ὀδοντογιατρός).—"Ορκίζεστε ὅτι θὰ μὸν βγάλετε τὸ δόντι, ὀλοκληρὸ τὸ δόντι και μόνο τὸ δόντι;

"Ο ὀδοντολόγος.—Εἰσθε παλὸ μωρό, κύριε! Τί έπάγγελμα κάνετε;

"Ο πελάτης.—Εἶμαι αστρονόμος, γιατί!..."

Γι' αὐτὸ πρὸλῶν. "Η μητέρα.—Πατὴ, ὀυῖλλε, έδειρες τὸ ἀδελφάκι σου;

"Ο ὀυῖλλε.—Γιατὴ μ' έδειρε κι' αὐτὸς... κατόπιν!..."

"Ο "Αχέπανς.—Πᾶνε ἀκριβῶς δέκα χρόνια, από τότε πὺ έφυγα γι' τὴν "Αμερική, μ' ἕνα παλὸ κοινοῦ, και τώρα έγώ ρισα μ' ἕνα εκατομμύριο!..."

"Ο θεόκοιντος.—Τί διάβολο θὰ τὰ κάνεις τόσα...κοινοῦ;...

ΕΠΙΛΟΓΕΙΣ ΑΡΧΑΙΩΝ

ΤΑ ΣΗΜΑΔΙΑ ΤΩΝ ΣΟΥΔΑΝΕΖΩΝ

Τὴ διάφορες φυλὲς τοῦ Σουδάν διακρίνονται εύχερῶς μεταξὺ αὐτῶν απ' τὰ ἰδιαίτερα σημάδια ποδῶν χαραγμένα στὸ πρόσωπό τους. "Οἱ γενικῶς οἱ Σουδανέζοι σηματοδοτοῦν τὰ νεο-γεννητὰ με έυραφι στὸ πρόσωπο. "Η φυλὴ τῶν Μπεγγάρων εἶνε σηματοδομένη με τρεῖς κάθετες γραμμὲς στὸ πηγούνι. "Η φυλὴ τῶν Σαάνα με τρεῖς σχισμὲς ὀριζόντιες σὲ κάθε μάγουλο. "Η φυλὴ Γκουάλα με τρεῖς σχισμὲς κάθετες ἀπάνω σὲ κάθε μάγουλο. "Η φυλὴ τῶν Δαρφουρίνων τοῦ Νότου με δυὸ κάθετες χαρακίες σὲ κάθε μάγουλο πὺ τέμνονται καθέτως από μὴ ἄλλη μεγαλύτερη χαρακία. "Η φυλὴ τῶν Δανάλη με τέσσερες γραμμὲς ὀριζόντιες σὲ κάθε μάγουλο. Κι' ἡ φυλὴ τῶν Διζέμ τέλος με τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ σὲ κάθε μάγουλο.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

ΤΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ, ΠΑΤΡΟΣ

Ένα ιστορικό πεντάκτιστο του διασημού συγγραφέως. Ποιό μυθιστόρημά του θεωρούσε ως καλύτερο. Η «πρεμιέρα» της «Κυρίας με τὰς Καμελιάν». Η πρώτη κι η τελευταία συνεργασία του γιου του. Πώς αγόρασε ένα ρολόι 3.000 φράγκων! Τα έργα γράμματα του Δουμά, κλπ. κλπ.

—Δεν είνε κανένας στο σπίτι, παραπονέθηκε στη φίλη του. Μαθίλδη, για κ'ότι είνε κι' εσύ στο ντουλάπι. Δεν μπορώ να βρω ένα ποικάμιο...

Η Μαθίλδη Σω έγραφε παντού, μ'αδεν βρήκε τίποτα. Έτρεξε λοιπόν έξω κι' έπειδή ή ώρα ήταν ακόμα όχτώ, βρήκε κάποιο κατάστημα ανοιχτό. Μ'α ποικάμιο για τὸ γιγάντιο σῶμα τοῦ Δουμά δὲν βρισκόν-

τουσαν καὶ τόσο εὐκόλῃ. Ἡ φίλη του τότε, ὅποτε ἀπὸ ἀπελπισμένες ἐρευνες, κατὰφερε νὰ βρῇ ἓνα μὲλὲ ποικάμιο μὲ κόκκινα διαβόλαια, ποὺ καθάλλεκεν, ἀνάμεσα σὲ χίτρινες φλόγες, ἓνα σωρὸ κολασμένων! Ὁ Δουμάς, δταν εἶδε αὐτὸ τὸ φοιχτὸ ποικάμιο, οὐράλιζε ἀπὸ τὴ λύσσα του σὰν θηρίο. Μὰ τί μποροῦσε νὰ κάνει; Τὸ φόρεσε, στενάζοντας, ἔδεσε ἀπὸ πάνω μὴ κόκκινη γραβάτα καὶ πῆγε στὴν πρεσβεία.

—Ὅλος ὁ κόσμος γούρλωσε τὰ μάτια του καὶ θαύμαζε τὴν πρωτοτυπία μου! ἔλεγε κατόπιν γελώντας ὁ Δουμάς. Ἡ ἐπιτυχία μου ἦταν ἀπερίγραπτη!

Μὰ ἦταν κι' ἡ τελευταία. «Υστερ' ἀπὸ λίγες μέρες, ποὺ ἐπαύσαν στὸ «Σατλὲ» ἓνα δράμα του, ὁ Δουμάς ἀποκηρύχθηκε στὸ θεαρεῖο του... Ἐίχαν ἔρθε πειὰ τὰ γεράματα. Δὲν ἔγραφε τώρα, μὰ διάβαζε, περιέργως, ὅτι εἶχε γράψει. Μὰ μὲρα ὁ γυῖός του τὸν βρήκε βυθισμένο στὸ διάβασμα ἐνὸς βιβλίου.

—Τί διαβάζεις ἐκεῖ; τὸν ρώτησε.

—Τοὺς «Σωματοφύλακες»! τοῦ ἀπάντησε. Ἐβλεπε πολλὰ χρόνια τώρα, ποὺ ἤθελε νὰ διαβάσῃ αὐτὸ τὸ μυθιστόρημα, γιὰ νὰ δῶ τί ἀξίζει.

—Καὶ ποῦ εἶσαι;

—Στὸ τέλος.

—Λοιπὸν; Πῶς σοὺ φαίνεται;

—Ἐννε καλὸ!... Καλὸ!... τοῦ ἀπάντησε χαμογελώντας ὁ Δουμάς.

Μὴ ἄλλη μέρα τὸν βρήκε νὰ διαβάζῃ τὸν «Κόμητα Μοντεχρῆστο».

—Πῶς σοὺ φαίνεται; τὸν ρώτησε πάλι περιέργως ὁ γυῖός του.

—Μπᾶ! Δὲν ἀξίζει σὰν τοὺς «Τρεῖς Σωματοφύλακες»! τοῦ ἀπάντησε ὁ Δουμάς.

Τὶ παράξενος, ἀλήθεια, ποὺ ἦταν αὐτὸς ὁ γυῖός του ὁ Ἀλέξανδρος Π., ὅπως τὸν ἔλεγον οἱ ἐθνικοὶ Παρισινοὶ! Ὁ Δουμάς τὸν ἀνυπολόγιστον πολλαπλὸς φορὲς κ' ἡπερῆσαν, τὸν θαύμαζε.

Μὴ φορὰ, τὸ ἱστορικὸ βράδι τῆς «πρεμιέρας» τῆς «Κυρίας με τὰς Καμελιάν», ὁ Δουμάς βρήκε τὸ γυῖό του στὸ ἀριστοκρατικὸ κέντρο τῶν βουλευτῶν; ὅπου ἐσθλὰ ἔζη ἡ ἐκρηκτικὴ νεολαία τῆς κοσμοπόλεως.

—Θάρρην στὸ θέατρο, βέβαια... εἶπε ὁ πατέρας. Δὲν μπορεῖς νὰ λείψης ἀπὸ τὴν «πρεμιέρα» τοῦ ἔργου σου...

—Ἀδύνατον! τοῦ ἀπάντησε ὁ Ἀλέξανδρος Π. Εἰμαι καλεσμένος...

—Θὰ δευτηρήσῃς με τίποτα γυναικὲς;

—Μὲ μὴ γυναικί.

—Καὶ με ποῖα, παρακαλῶ, ἂν δὲν εἶμαι ἀδίκαιτος;

—Μὲ τὴ μαμά.

—Ἀ, ἔτσι! ἔκανε ὁ Δουμάς, καὶ σοβαρεύτηκε. Ἐχεις δικαίω...

Κι' ἀλήθεια, ἐκεῖνο τὸ βράδι ὁ Ἀλέξανδρος Δουμάς υἱὸς δειπνήσε

σ' ἓνα μικρὸ καὶ ἥσυχο διαμέρισμα τῆς ὁδοῦ Πιγκίλ, μετὴν Κατερίνη Λεμπάτ, τὴν μητέρα του.

Ὁ Ἀλέξανδρος Π. δὲν ἀποφάσισε ποτὲ νὰ ἐπιστῇ δουλειὰ στὸν ποικαμὶ τοῦ πατέρα του. Μὴ μὲρα ὁ Δουμάς τὸν παρότρυνε:

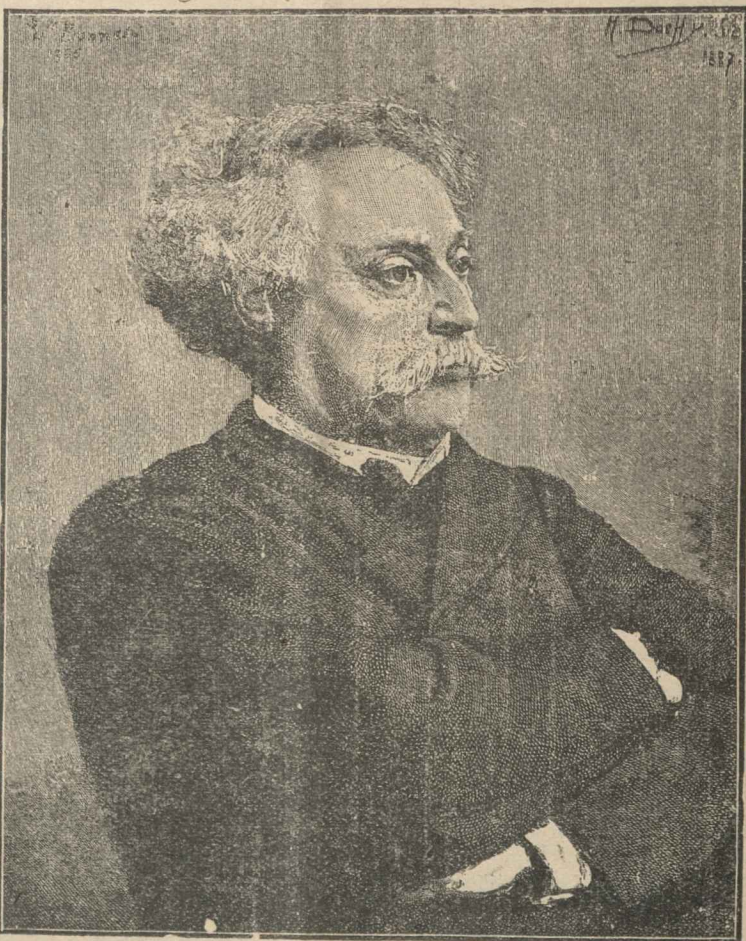
—Βοήθησέ με λιγάκι κι' ἐσύ!... Δὲν βλέπεις; Πίνγρια!

Ὁ γυῖός του τότε γάργαρε καὶ τοῦ ἔγραψε μὲ ἀπάθεια ἓνα ἄρθρο γιὰ τὴ γλυπτικὴ! Ἀδελφὴ ἦταν ἡ πρώτη καὶ ἡ τελευταία βοήθεια, ποὺ ἔδωκε στὸν πατέρα του.

Ὁ Δουμάς, ὡς τὰ τελευταία του χρόνια τῆς ζωῆς του, ἦταν γενναῖος, δωρὸς καὶ δὲν ἀνιόταν ποτὲ καὶ σὲ κανένα τὴ βοήθειά του. Ἐχε πάντα μπροστὰ στὸ γραφεῖο του ἓνα μικρὸ χάλκινο δίσκο με μερικὰ λαογραφικὰ ἢ μερικὰ πεντάφραγκα, ἀναλόγως τῆς οικονομικῆς του καταστάσεως. Ὅποιος λοιπὸν τοῦ ζητοῦσε λεπτὰ, ἄκουγε τὴν ἐξῆς σπερματικὴ ἀπάντησι:

—Ἀδελφὴ εἶνε ὅλη μου ἡ περιουσία. Ἐλῖτε νὰ τὴν μοιρασθῇ...

Κι' ἔκανε ἀμέσως δῖτι ἔλεγε.

Ὁ Ἀλέξανδρος Δουμάς, υἱὸς

εἶδε, τὸν Ὀκτώβριο τοῦ 1869, σημείωσε τὸ βράδι στὸ Ἡμερησίον τῆς ἡμέρας μὲ τὸν τίτλο: «Ὁ Δουμάς τὸν 1869». Πέρασε λοιπὸν τὸν χρόνον τοῦ 1870 ἔξω ἀπὸ τὸν Παρίσι κι' ὅταν κληρονομήσει τὸν πόλεμον, ἔλαμψε δὲχτηκε μετὰ τὸ γυῖό του στὴ Διέπτη.

Ἐπειτα, τὸν Δεκέμβριο, ἔγραψε στὸν Ἀλέξανδρο, ποὺ εἶχε γυῖο στὸ Παρίσι: «Ἐλῖτε νὰ σὲ δῶ, γιὰτὶ καταλαβαίνω πῶς θὰ πεθάνῃς...»

Ἐξοχὴ, ὅπως, ἥσυχα τὸ καλοκαίρι, παίζοντας ντάνο μετὰ τὸν γονιό του, τὴν Κυλέττα καὶ τὴν Ζαννίνα. Ὅταν δὲν τὸν παύσαν:

—Δὲν θὰ πιάσῃς πάλι τὴν λένιν, γιὰ νὰ μὰς γράψῃς κανένα ἄρθρο;

—Μὴ φοβῆσαι!... τοῦ ἀπαντοῦσε ὁ γυῖός του.

Ὁ γέρο-Δουμάς ἀπαντοῦσε:

—Μὴ φοβῆσαι!... Δὲν με ξαναβιάζει αὐτὴ ἡ τρέλλα. Εἶμαι πάλι καλὸ ἔτσι, ὅπως βρισκόμην τότε...

Τὸν Ὀκτώβριο, ὁμοίως, μετὰ τὰ πρῶτα χρόνια καὶ τὴν ἡμέρα τῆς ἀρχῆς τοῦ νὰ τσακίξῃ. Ὁ Δουμάς εἶχε τότε παράξενους γεροντικὸς

ΔΡΑΜΑΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΘΑΛΑΣΣΟΛΥΚΟΥ

ΡΥΧΘΗΚΕ με λύσσα, ὁ γεροθαλασσολύκος Φίτζ Στέφεν, δταν εἶδε τὴν κόρη του Σελεστίνῃ νὰ δακρύει.

—Ἦσουν ἀνιόνη καὶ τὰταδες! τῆς εἶπε ἀγριέμενος. Παραποῦλα ταπεινὴ, καθὼς ἦσουν, δὲν ἔπρεπε νὰ δώσῃς σημασία στὰ λόγια ἐνὸς εὐπατρίδου... Τὴν ὥρα τοῦ ἤθελε νὰ περῶσῃ μαζὶ σου, ὁ ἀρχιεὺς, καὶ γι' αὐτὸ σὲ πλάνευε...

Καὶ τώρα;... Τώρα, ὅλοι οἱ συγχωριανοὶ μου, ἀπὸ τὸν Μπαρλέρ, θὰ γελοῦν μετὰ τὴν μουντζούρα τῆς ἀτιμίας, μετὰ τὴν ὁποία κηλιδώσῃς τὸ λευκὸ καὶ τιμὸ μετόπῳ μου... Κατὰρὰ σὲ σέ- ναν, κόρη μου!... Κατὰρὰ καὶ σὲ κείνον τὸν ἄ- νανδρο ξελογιστὴ σου!... Κατὰρὰ καὶ στοὺς

ἄλλους!... Ἡ κόρη ἔκλεισε κατόπιν τὴν πόρτα τοῦ φτωχικοῦ καλυβιοῦ του, ὁ Φίτζ Στέφεν, καὶ πλανήθηκε ὕστερα στὴν ἔρημη ἀκρογιαλιά, τῆς ἀκρογιαλίας τοῦ θαλασσινὸ ἀγέρι. Κι' ἡ δυστυχισμένη κόρη του, ἀπορημένη στὸ πάτωμα, διπλωμένη, κούρνιασμένη στὰ δυνά, ἔκλειψε τὰς ὀφθαλμοὺς καὶ ἀνέγνωσε τὴν ἀπαιτείαν, ποὺ εἶχε πετάξει ἀπὸ τῆς μὰς βραδείας, ἀπὸ πρῶτα μάρανε μετὰ τὸ φιλί του τὸ φλο- γιστὸν τῆς ἀπαιτείας τῆς ἀνιόνης τῆς...

Ἦσαν λίγες μῆνες. Ὁ δύστυχος Φίτζ Στέφεν, ὁ πὺρρωμένος ἄνθρωπος τῆς Νορμανδίας, εἶχε γράσει τριάντα χρόνια μέσα ἀπὸ τὴν κόρη του, ὁ Σελεστίνῃ, ἡ κόρη τοῦ Μπαρλέρ, εἶχε γίνῃ ὁρατὴ ἀπὸ τὸν κόσμο. Κι' ἐνὸς ἔτους ἦσαν τὸ σπυρτὸ καὶ ὁ γυῖός της, καὶ ὁ ἀπαιτείας τῆς ἀνιόνης τῆς...

Ἦσαν λίγες μῆνες. Ὁ δύστυχος Φίτζ Στέφεν, ὁ πὺρρωμένος ἄνθρωπος τῆς Νορμανδίας, εἶχε γράσει τριάντα χρόνια μέσα ἀπὸ τὴν κόρη του, ὁ Σελεστίνῃ, ἡ κόρη τοῦ Μπαρλέρ, εἶχε γίνῃ ὁρατὴ ἀπὸ τὸν κόσμο. Κι' ἐνὸς ἔτους ἦσαν τὸ σπυρτὸ καὶ ὁ γυῖός της, καὶ ὁ ἀπαιτείας τῆς ἀνιόνης τῆς...

Ἦσαν λίγες μῆνες. Ὁ δύστυχος Φίτζ Στέφεν, ὁ πὺρρωμένος ἄνθρωπος τῆς Νορμανδίας, εἶχε γράσει τριάντα χρόνια μέσα ἀπὸ τὴν κόρη του, ὁ Σελεστίνῃ, ἡ κόρη τοῦ Μπαρλέρ, εἶχε γίνῃ ὁρατὴ ἀπὸ τὸν κόσμο. Κι' ἐνὸς ἔτους ἦσαν τὸ σπυρτὸ καὶ ὁ γυῖός της, καὶ ὁ ἀπαιτείας τῆς ἀνιόνης τῆς...

Ἦσαν λίγες μῆνες. Ὁ δύστυχος Φίτζ Στέφεν, ὁ πὺρρωμένος ἄνθρωπος τῆς Νορμανδίας, εἶχε γράσει τριάντα χρόνια μέσα ἀπὸ τὴν κόρη του, ὁ Σελεστίνῃ, ἡ κόρη τοῦ Μπαρλέρ, εἶχε γίνῃ ὁρατὴ ἀπὸ τὸν κόσμο. Κι' ἐνὸς ἔτους ἦσαν τὸ σπυρτὸ καὶ ὁ γυῖός της, καὶ ὁ ἀπαιτείας τῆς ἀνιόνης τῆς...

Ἦσαν λίγες μῆνες. Ὁ δύστυχος Φίτζ Στέφεν, ὁ πὺρρωμένος ἄνθρωπος τῆς Νορμανδίας, εἶχε γράσει τριάντα χρόνια μέσα ἀπὸ τὴν κόρη του, ὁ Σελεστίνῃ, ἡ κόρη τοῦ Μπαρλέρ, εἶχε γίνῃ ὁρατὴ ἀπὸ τὸν κόσμο. Κι' ἐνὸς ἔτους ἦσαν τὸ σπυρτὸ καὶ ὁ γυῖός της, καὶ ὁ ἀπαιτείας τῆς ἀνιόνης τῆς...

Ἦσαν λίγες μῆνες. Ὁ δύστυχος Φίτζ Στέφεν, ὁ πὺρρωμένος ἄνθρωπος τῆς Νορμανδίας, εἶχε γράσει τριάντα χρόνια μέσα ἀπὸ τὴν κόρη του, ὁ Σελεστίνῃ, ἡ κόρη τοῦ Μπαρλέρ, εἶχε γίνῃ ὁρατὴ ἀπὸ τὸν κόσμο. Κι' ἐνὸς ἔτους ἦσαν τὸ σπυρτὸ καὶ ὁ γυῖός της, καὶ ὁ ἀπαιτείας τῆς ἀνιόνης τῆς...

Ἦσαν λίγες μῆνες. Ὁ δύστυχος Φίτζ Στέφεν, ὁ πὺρρωμένος ἄνθρωπος τῆς Νορμανδίας, εἶχε γράσει τριάντα χρόνια μέσα ἀπὸ τὴν κόρη του, ὁ Σελεστίνῃ, ἡ κόρη τοῦ Μπαρλέρ, εἶχε γίνῃ ὁρατὴ ἀπὸ τὸν κόσμο. Κι' ἐνὸς ἔτους ἦσαν τὸ σπυρτὸ καὶ ὁ γυῖός της, καὶ ὁ ἀπαιτείας τῆς ἀνιόνης τῆς...

Ἦσαν λίγες μῆνες. Ὁ δύστυχος Φίτζ Στέφεν, ὁ πὺρρωμένος ἄνθρωπος τῆς Νορμανδίας, εἶχε γράσει τριάντα χρόνια μέσα ἀπὸ τὴν κόρη του, ὁ Σελεστίνῃ, ἡ κόρη τοῦ Μπαρλέρ, εἶχε γίνῃ ὁρατὴ ἀπὸ τὸν κόσμο. Κι' ἐνὸς ἔτους ἦσαν τὸ σπυρτὸ καὶ ὁ γυῖός της, καὶ ὁ ἀπαιτείας τῆς ἀνιόνης τῆς...

Ἦσαν λίγες μῆνες. Ὁ δύστυχος Φίτζ Στέφεν, ὁ πὺρρωμένος ἄνθρωπος τῆς Νορμανδίας, εἶχε γράσει τριάντα χρόνια μέσα ἀπὸ τὴν κόρη του, ὁ Σελεστίνῃ, ἡ κόρη τοῦ Μπαρλέρ, εἶχε γίνῃ ὁρατὴ ἀπὸ τὸν κόσμο. Κι' ἐνὸς ἔτους ἦσαν τὸ σπυρτὸ καὶ ὁ γυῖός της, καὶ ὁ ἀπαιτείας τῆς ἀνιόνης τῆς...

Ἦσαν λίγες μῆνες. Ὁ δύστυχος Φίτζ Στέφεν, ὁ πὺρρωμένος ἄνθρωπος τῆς Νορμανδίας, εἶχε γράσει τριάντα χρόνια μέσα ἀπὸ τὴν κόρη του, ὁ Σελεστίνῃ, ἡ κόρη τοῦ Μπαρλέρ, εἶχε γίνῃ ὁρατὴ ἀπὸ τὸν κόσμο. Κι' ἐνὸς ἔτους ἦσαν τὸ σπυρτὸ καὶ ὁ γυῖός της, καὶ ὁ ἀπαιτείας τῆς ἀνιόνης τῆς...

Ἦσαν λίγες μῆνες. Ὁ δύστυχος Φίτζ Στέφεν, ὁ πὺρρωμένος ἄνθρωπος τῆς Νορμανδίας, εἶχε γράσει τριάντα χρόνια μέσα ἀπὸ τὴν κόρη του, ὁ Σελεστίνῃ, ἡ κόρη τοῦ Μπαρλέρ, εἶχε γίνῃ ὁρατὴ ἀπὸ τὸν κόσμο. Κι' ἐνὸς ἔτους ἦσαν τὸ σπυρτὸ καὶ ὁ γυῖός της, καὶ ὁ ἀπαιτείας τῆς ἀνιόνης τῆς...

Ἦσαν λίγες μῆνες. Ὁ δύστυχος Φίτζ Στέφεν, ὁ πὺρρωμένος ἄνθρωπος τῆς Νορμανδίας, εἶχε γράσει τριάντα χρόνια μέσα ἀπὸ τὴν κόρη του, ὁ Σελεστίνῃ, ἡ κόρη τοῦ Μπαρλέρ, εἶχε γίνῃ ὁρατὴ ἀπὸ τὸν κόσμο. Κι' ἐνὸς ἔτους ἦσαν τὸ σπυρτὸ καὶ ὁ γυῖός της, καὶ ὁ ἀπαιτείας τῆς ἀνιόνης τῆς...

Ἦσαν λίγες μῆνες. Ὁ δύστυχος Φίτζ Στέφεν, ὁ πὺρρωμένος ἄνθρωπος τῆς Νορμανδίας, εἶχε γράσει τριάντα χρόνια μέσα ἀπὸ τὴν κόρη του, ὁ Σελεστίνῃ, ἡ κόρη τοῦ Μπαρλέρ, εἶχε γίνῃ ὁρατὴ ἀπὸ τὸν κόσμο. Κι' ἐνὸς ἔτους ἦσαν τὸ σπυρτὸ καὶ ὁ γυῖός της, καὶ ὁ ἀπαιτείας τῆς ἀνιόνης τῆς...

Ἦσαν λίγες μῆνες. Ὁ δύστυχος Φίτζ Στέφεν, ὁ πὺρρωμένος ἄνθρωπος τῆς Νορμανδίας, εἶχε γράσει τριάντα χρόνια μέσα ἀπὸ τὴν κόρη του, ὁ Σελεστίνῃ, ἡ κόρη τοῦ Μπαρλέρ, εἶχε γίνῃ ὁρατὴ ἀπὸ τὸν κόσμο. Κι' ἐνὸς ἔτους ἦσαν τὸ σπυρτὸ καὶ ὁ γυῖός της, καὶ ὁ ἀπαιτείας τῆς ἀνιόνης τῆς...

Ἦσαν λίγες μῆνες. Ὁ δύστυχος Φίτζ Στέφεν, ὁ πὺρρωμένος ἄνθρωπος τῆς Νορμανδίας, εἶχε γράσει τριάντα χρόνια μέσα ἀπὸ τὴν κόρη του, ὁ Σελεστίνῃ, ἡ κόρη τοῦ Μπαρλέρ, εἶχε γίνῃ ὁρατὴ ἀπὸ τὸν κόσμο. Κι' ἐνὸς ἔτους ἦσαν τὸ σπυρτὸ καὶ ὁ γυῖός της, καὶ ὁ ἀπαιτείας τῆς ἀνιόνης τῆς...

Ἦσαν λίγες μῆνες. Ὁ δύστυχος Φίτζ Στέφεν, ὁ πὺρρωμένος ἄνθρωπος τῆς Νορμανδίας, εἶχε γράσει τριάντα χρόνια μέσα ἀπὸ τὴν κόρη του, ὁ Σελεστίνῃ, ἡ κόρη τοῦ Μπαρλέρ, εἶχε γίνῃ ὁρατὴ ἀπὸ τὸν κόσμο. Κι' ἐνὸς ἔτους ἦσαν τὸ σπυρτὸ καὶ ὁ γυῖός της, καὶ ὁ ἀπαιτείας τῆς ἀνιόνης τῆς...

Ἦσαν λίγες μῆνες. Ὁ δύστυχος Φίτζ Στέφεν, ὁ πὺρρωμένος ἄνθρωπος τῆς Νορμανδίας, εἶχε γράσει τριάντα χρόνια μέσα ἀπὸ τὴν κόρη του, ὁ Σελεστίνῃ, ἡ κόρη τοῦ Μπαρλέρ, εἶχε γίνῃ ὁρατὴ ἀπὸ τὸν κόσμο. Κι' ἐνὸς ἔτους ἦσαν τὸ σπυρτὸ καὶ ὁ γυῖός της, καὶ ὁ ἀπαιτείας τῆς ἀνιόνης τῆς...

Ἦσαν λίγες μῆνες. Ὁ δύστυχος Φίτζ Στέφεν, ὁ πὺρρωμένος ἄνθρωπος τῆς Νορμανδίας, εἶχε γράσει τριάντα χρόνια μέσα ἀπὸ τὴν κόρη του, ὁ Σελεστίνῃ, ἡ κόρη τοῦ Μπαρλέρ, εἶχε γίνῃ ὁρατὴ ἀπὸ τὸν κόσμο. Κι' ἐνὸς ἔτους ἦσαν τὸ σπυρτὸ καὶ ὁ γυῖός της, καὶ ὁ ἀπαιτείας τῆς ἀνιόνης τῆς...

Ἦσαν λίγες μῆνες. Ὁ δύστυχος Φίτζ Στέφεν, ὁ πὺρρωμένος ἄνθρωπος τῆς Νορμανδίας, εἶχε γράσει τριάντα χρόνια μέσα ἀπὸ τὴν κόρη του, ὁ Σελεστίνῃ, ἡ κόρη τοῦ Μπαρλέρ, εἶχε γίνῃ ὁρατὴ ἀπὸ τὸν κόσμο. Κι' ἐνὸς ἔτους ἦσαν τὸ σπυρτὸ καὶ ὁ γυῖός της, καὶ ὁ ἀπαιτείας τῆς ἀνιόνης τῆς...

Ἦσαν λίγες μῆνες. Ὁ δύστυχος Φίτζ Στέφεν, ὁ πὺρρωμένος ἄνθρωπος τῆς Νορμανδίας, εἶχε γράσει τριάντα χρόνια μέσα ἀπὸ τὴν κόρη του, ὁ Σελεστίνῃ, ἡ κόρη τοῦ Μπαρλέρ, εἶχε γίνῃ ὁρατὴ ἀπὸ τὸν κόσμο. Κι' ἐνὸς ἔτους ἦσαν τὸ σπυρτὸ καὶ ὁ γυῖός της, καὶ ὁ ἀπαιτείας τῆς ἀνιόνης τῆς...

Ἦσαν λίγες μῆνες. Ὁ δύστυχος Φίτζ Στέφεν, ὁ πὺρρωμένος ἄνθρωπος τῆς Νορμανδίας, εἶχε γράσει τριάντα χρόνια μέσα ἀπὸ τὴν κόρη του, ὁ Σελεστίνῃ, ἡ κόρη τοῦ Μπαρλέρ, εἶχε γίνῃ ὁρατὴ ἀπὸ τὸν κόσμο. Κι' ἐνὸς ἔτους ἦσαν τὸ σπυρτὸ καὶ ὁ γυῖός της, καὶ ὁ ἀπαιτείας τῆς ἀνιόνης τῆς...

Ἦσαν λίγες μῆνες. Ὁ δύστυχος Φίτζ Στέφεν, ὁ πὺρρωμένος ἄνθρωπος τῆς Νορμανδίας, εἶχε γράσει τριάντα χρόνια μέσα ἀπὸ τὴν κόρη του, ὁ Σελεστίνῃ, ἡ κόρη τοῦ Μπαρλέρ, εἶχε γίνῃ ὁρατὴ ἀπὸ τὸν κόσμο. Κι' ἐνὸς ἔτους ἦσαν τὸ σπυρτὸ καὶ ὁ γυῖός της, καὶ ὁ ἀπαιτείας τῆς ἀνιόνης τῆς...

Ἦσαν λίγες μῆνες. Ὁ δύστυχος Φίτζ Στέφεν, ὁ πὺρρωμένος ἄνθρωπος τῆς Νορμανδίας, εἶχε γράσει τριάντα χρόνια μέσα ἀπὸ τὴν κόρη του, ὁ Σελεστίνῃ, ἡ κόρη τοῦ Μπαρλέρ, εἶχε γίνῃ ὁρατὴ ἀπὸ τὸν κόσμο. Κι' ἐνὸς ἔτους ἦσαν τὸ σπυρτὸ καὶ ὁ γυῖός της, καὶ ὁ ἀπαιτείας τῆς ἀνιόνης τῆς...

Ἦσαν λίγες μῆνες. Ὁ δύστυχος Φίτζ Στέφεν, ὁ πὺρρωμένος ἄνθρωπος τῆς Νορμανδίας, εἶχε γράσει τριάντα χρόνια μέσα ἀπὸ τὴν κόρη του, ὁ Σελεστίνῃ, ἡ κόρη τοῦ Μπαρλέρ, εἶχε γίνῃ ὁρατὴ ἀπὸ τὸν κόσμο. Κι' ἐνὸς ἔτους ἦσαν τὸ σπυρτὸ καὶ ὁ γυῖός της, καὶ ὁ ἀπαιτείας τῆς ἀνιόνης τῆς...

Ἦσαν λίγες μῆνες. Ὁ δύστυχος Φίτζ Στέφεν, ὁ πὺρρωμένος ἄνθρωπος τῆς Νορμανδίας, εἶχε γράσει τριάντα χρόνια μέσα ἀπὸ τὴν κόρη του, ὁ Σελεστίνῃ, ἡ κόρη τοῦ Μπαρλέρ, εἶχε γίνῃ ὁρατὴ ἀπὸ τὸν κόσμο. Κι' ἐνὸς ἔτους ἦσαν τὸ σπυρτὸ καὶ ὁ γυῖός της, καὶ ὁ ἀπαιτείας τῆς ἀνιόνης τῆς...

Ἦσαν λίγες μῆνες. Ὁ δύστυχος Φίτζ Στέφεν, ὁ πὺρρωμένος ἄνθρωπος τῆς Νορμανδίας, εἶχε γράσει τριάντα χρόνια μέσα ἀπὸ τὴν κόρη του, ὁ Σελεστίνῃ, ἡ κόρη τοῦ Μπαρλέρ, εἶχε γίνῃ ὁρατὴ ἀπὸ τὸν κόσμο. Κι' ἐνὸς ἔτους ἦσαν τὸ σπυρτὸ καὶ ὁ γυῖός της, καὶ ὁ ἀπαιτείας τῆς ἀνιόνης τῆς...

Ἦσαν λίγες μῆνες. Ὁ δύστυχος Φίτζ Στέφεν, ὁ πὺρρωμένος ἄνθρωπος τῆς Νορμανδίας, εἶχε γράσει τριάντα χρόνια μέσα ἀπὸ τὴν κόρη του, ὁ Σελεστίνῃ, ἡ κόρη τοῦ Μπαρλέρ, εἶχε γίνῃ ὁρατὴ ἀπὸ τὸν κόσμο. Κι' ἐνὸς ἔτους ἦσαν τὸ σπυρτὸ καὶ ὁ γυῖός της, καὶ ὁ ἀπαιτείας τῆς ἀνιόνης τῆς...

Ἦσαν λίγες μῆνες. Ὁ δύστυχος Φίτζ Στέφεν, ὁ πὺρρωμένος ἄνθρωπος τῆς Νορμανδίας, εἶχε γράσει τριάντα χρόνια μέσα ἀπὸ τὴν κόρη του, ὁ Σελεστίνῃ, ἡ κόρη τοῦ Μπαρλέρ, εἶχε γίνῃ ὁρατὴ ἀπὸ τὸν κόσμο. Κι' ἐνὸς ἔτους ἦσαν τὸ σπυρτὸ καὶ ὁ γυῖός της, καὶ ὁ ἀπαιτείας τῆς ἀνιόνης τῆς...

Ἦσαν λίγες μῆνες. Ὁ δύστυχος Φίτζ Στέφεν, ὁ πὺρρωμένος ἄνθρωπος τῆς Νορμανδίας, εἶχε γράσει τριάντα χρόνια μέσα ἀπὸ τὴν κό

τὸ ἀποτελεῖω! Νοιώθω τὸ αἷμα μου νὰ παγώνει στὶς φλέβες μου, ὅταν συλλογίζωμαι πὼς ὁ θεὸς μποροῦσε νὰ πάρῃ στὰ σοβαρὰ τὰ περήφανα αὐτὰ λόγια μου... "Ελα νὰ εὐχαριστήσου με τὸ Θεό, Φλώρα, Τσιγγάνα μου, ἔλα!

Καὶ τραβώντας τὴ ντόνα Κρούζ, πρὸς τὸ βωμό, γονάτισε μπρὸς σ' αὐτόν.

—Νεθέρ! Νεθέρ! φώναξε. "Ἐχω τὴν κόρη σου! "Ἐχω τὴν κόρη μαρ! Πῆς στὸ Θεὸ νὰ δῇ τὴ χαρὰ καὶ τὴν εὐγνωσύνη τῆς καρδιάς μου.

Ἀσφαλῶς, οὔτε ὁ καλύτερός της φίλος δὲν θ' ἀναγνώριζε ἐκεῖνη τὴ στιγμή τὴν πριγκίπισσα. Τὸ αἷμα της χρωμάτιζε ζω-ηρὰ τὰ χλωμά μάγουλά της. Ἦταν νέα, ἦταν ὠραία. Τὸ βλέμμα της ἔλαμπε καὶ τὸ λυγρὸ της κορμὶ κυμάτιζε καὶ ριγόυσε. Ἡ φωνή της εἶχε γλυκοὺς καὶ γοητευτικούς τόνους. Τὰ ρούχα της δὲν ἦσαν πειὰ μαύρα.

"Ἐμεινε μιά στιγμή θυτισμένη στὴν ἔκστασι της κι' ἐπειτα ρώ-ησε τὴ ντόνα Κρούζ:

—Εἶσαι χριστιανή, Φλώρα; Ναί, τὸ θυμάμαι... Ἡ Αὐγὴ γρά-φει στὸ Ἡμερολόγιό της πὼς εἶσαι χριστιανή... Πόσο καλὸς εἶνε ὁ θεὸς μας, ἔ; Δῶσε μου τὰ δυὸ χέρια σου καὶ νοιώσε τὴν καρδιά μου...

—Ἀ! ἔκανε ἡ φτωχὴ Ἀτσιγγάνα, πού εἶχε ἀναλυθῇ σὲ δά-κρυα. Ἀν εἶχα κι' ἐγὼ μιά μητέρα σὰν ἐσὺς, κυρία...

Ἡ πριγκίπισσα τὴν ἔσφιξε ἀκόμα μιά φορά στὴν ἀγκαλιά της.

—Σοὺ μιλοῦσε γιὰ μένα; τὴ ρώτησε. Γιατί κουθενιάζετε; ...Ξέρεις; εἶπε. Μοῦ φαίνεται πὼς με φοβό-ται... Θὰ πεθάνω, ἀν βασιτῆζει αὐτό... Θὰ τῆς μιλήσης γιὰ μένα, Φλώρα, μικρὴ μου Φλώρα, σὲ ἱκετεύω...

—Κυρία, ἀπάντησε ἡ ντόνα Κρούζ, τῆς ὁποίας τὰ μουσκεμένα μάτια χαμογελοῦ-σαν, δὲν εἶδατε ἐκεῖ μέσα πόσο σὰς ἀγα-πάει;

Κι' ἔδειξε μὲ τὸ δάχτυλό της τὰ σκόρπια φύλλα τοῦ Ἡμερολογίου τῆς Αὐγῆς.

—Ναί! Ναί! εἶπε ἡ πριγκίπισσα. Θὰ μπορέσω ποτὲ νὰ πῶ τί ἔνοιωσα, διαδύ-ζοντας τὰ χειρόγραφα αὐτά; Δὲν εἶνε με-λαγχολικὴ καὶ σοβαρὴ σὰν ἐμένα ἡ κόρη μου!... "Ἐχει τὴν πρόσχαρη καρδιά τοῦ πατέρως της. Ὁ πύργος, ὅπου γεννήθηκε, ἦταν μιά φυλακὴ κι' ὁμως γελοῦσα, χό-ρευα, ὡς τὴν ἡμέρα πού εἶδα ἐκεῖνον, ὁ ὁ-ποῖος ἦταν μοιραῖο νὰ πάρῃ στὸ βάθος τοῦ τάφου του ὅλη μου τὴ χαρὰ, ὅλα μου τὰ χαμόγελα...

"Ἐφερε γρήγορα τὸ χέρι της στὸ φλογι-σμένο μέτωπό της.

—Εἶδες ποτὲ μιά δυστυχισμένη γυναῖκα νὰ τρελλανίται; ρώτησε ἀπότομα.

Ἡ ντόνα Κρούζ τὴν ἐκύτταξε ἀνήσυχα.

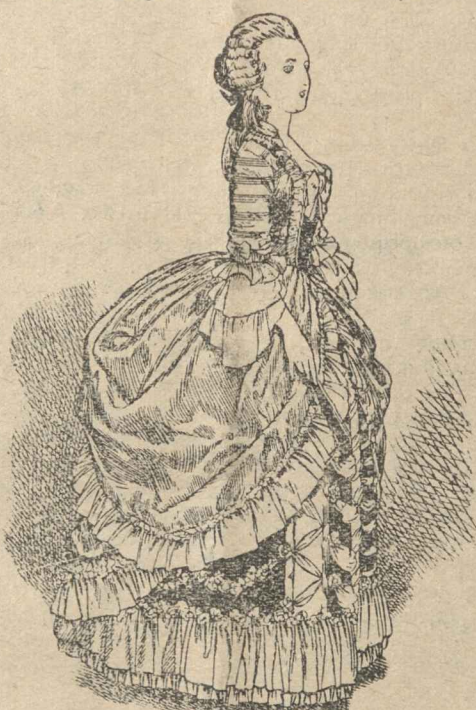
—Μὴ φοβάσαι, μὴ φοβάσαι τίποτε! τῆς εἶπε ἡ πριγκίπισσα. Ἡ εὐτυχία εἶνε γιὰ μένα ἕνα πρᾶγμα τόσο καινούργιο! Θὰ ἡ-θελα νὰ σὲ ρωτήσω, Φλώρα, ἀν πρόσεξες κάτι... Ἡ κόρη μου εἶνε σὰν ἐμένα. Ἡ εὐ-θυμία της χάθηκε ἀπὸ τὴν ἡμέρα πού ὁ ἔρωσ μπῆκε στὴν καρ-διά της. Στὶς τελευταῖες σελίδες τοῦ Ἡμερολογίου της ὑπάρ-χουν πολλὰ ἴχνη δακρύων...

Πῆρε ἀπ' τὸ χέρι τὴν Ἀτσιγγάνα γιὰ νὰ ξαναγυρίσῃ στὴν πρώτη της θέσι. Σὲ κάθε στιγμή, γύριζε τὸ κεφάλι της πρὸς τὸ κρεββάτι, ὅπου κοιμόταν ἡ Αὐγὴ, μὰ κάποιο ἀόριστο αἶσθημα φαινόταν νὰ τὴν ἀπομακρύνῃ ἀπ' αὐτό.

—Μ' ἀγαπάει, ὦ! βέβαια, ἐξακολούθησε. Μὰ τὸ χαμόγελο, πού εἶδε γιὰ πρώτη φορά στὴ ζωὴ της, τὸ χαμόγελο, πού ἀντί-κρουσε ἀπὸ τὸ βάθος τῆς κούνας της, ἦταν τοῦ ἀνθρώπου ἐκεῖ-νου... Ποιὸς τῆς ἔδωσε τὰ πρῶτα μαθήματα; Αὐτὸς ὁ ἀνθρώ-πος! "Ὡ! ἔλεος, Φλώρα μου, ἀγαπημένη μου... Μὴ τῆς πῆς πο-τὲ πόση ὀργή, ζήλεια καὶ μνησικακία νοιώθω ἐναντίον τοῦ ἀν-θρώπου αὐτοῦ!

—Δὲν μιλάει ἡ καρδιά σας, κυρία, ψιθύρισε ἡ ντόνα Κρούζ. Ἡ πριγκίπισσα τῆς ἔσφιξε τὸ μπράτσο μὲ μι' ἀπότομη δύνα-μι καὶ φώναξε:

—Μιλάει ἡ καρδιά μου! Μιλάει ἡ καρδιά μου!... "Ἐβγαίνουν μαζὺ περίπατο στοὺς ἀγρούς τις ἐορτὲς καὶ τὶς Κυριακές. Γινό-ταν παιδι γιὰ νὰ παίξῃ μαζὺ της. "Ἐτοί πρέπει νὰ φέρεται ἕνας ἀντρας; Μονάχα μιά μητέρα τὰ κάνει αὐτά!... "Ὅταν γύριζε κοντὰ της μετὰ τὴν ἐργασία του, τῆς πῆγαινε πότε ἕνα παιγνί-δι, πότε ἕνα γλύκισμα... Τὶ περισσότερο θὰ ἔκανα ἐγὼ, ἀν ἦμουν φτωχὴ, σὲ μιά χώρα ξένη, μαζὺ μὲ τὸ παιδί μου;... Τὰ ἔκανε αὐ-τὰ καὶ ἔξερε καλὰ πὼς μοῦ ἔπαρνε, πὼς μοῦ ἔκλεβε ὅλη της τὴν ἀγάπη.

—"Ὡ! κυρία! θέλησε νὰ τὴ διακόψῃ ἡ ντόνα Κρούζ.

—Θέλεις νὰ τὸν ὑπερασπιστῇς; ἔκανε ἡ πριγκίπισσα, ρίχνον-τας ἕνα δύσπιστὸ βλέμμα. Εἶσαι μὲ τὸ μέρος του; Τὸ βλέμμα-ε-ξακολούθησε μὲ μιά πικρὴ ἀπογοήτευσι—τὸν ἀγαπᾷς κι' ἐστὶν πε-ρισσότερο ἀπὸ μένα!

Ἡ ντόνα Κρούζ ἔφερε τὸ χέρι τῆς πριγκίπισσας, πού τὸ κρα-τούσε μέσ' στὸ δικό της ὡς τὴν καρδιά της. Δυὸ δάκρυα κυλ-ήσαν ἀπ' τὰ μάτια τῆς πριγκίπισσας.

—Αὐτὸς ὁ ἀνθρώπος! Αὐτὸς ὁ ἀνθρώπος! τραῖισε μέσ' ἀπ' τοὺς λυγμούς της. Εἶμαι χήρα καὶ δὲν μοῦ ἔμενε, παρὰ μόνο ἡ καρδιά τῆς κόρης μου... Μοῦ τὴν πῆρε κι' αὐτή... Αὐτὸς ὁ ἀν-θρώπος... Ὁ Λαγκαρντέρ...

Ἡ ντόνα Κρούζ ἔμενε ἄφωνη μπροστὰ σ' αὐτὴ τὴν ὑπεράτη ἀδικία τῆς πριγκίπισσας, γιατί τὴν καταλάβαινε πολὺ καλὰ αὐ-τὴ ἡ τρελλὴ κόρη, πού χθὲς ἀκόμα ἤθελε νὰ παίξῃ μὲ τὸν δρό-μα τῆς ζωῆς! Μέσ' στὴν καρδιά της ἔκλεινε σπόρους ἀπὸ ὅλες τὶς παραφορές καὶ ζηλότυπες ἀγάπες...

Ἡ πριγκίπισσα εἶχε ξανακαθῆσαι στὴν πολυθρόνα της. Σα-ναπῆρε τὰ χειρόγραφα τοῦ Ἡμερολογίου τῆς Αὐγῆς καὶ τὰ κύτταξε καὶ τὰ ξανακύτταξε ὄνειροπολώντας.

—Πόσες φορές, πρόσφερε τέλος ἀργὰ, τῆς ἔσωσε τὴ ζωή;

Καὶ ἔκανε σὰν νὰ ἤθελε νὰ κυττάξῃ πάλι, ἀπ' τὴν ἀρχὴ τὰ χειρόγραφα, μὰ στάθηκε στὶς πρῶτες τους σελίδες.

—Γιὰ ποῖο λόγο; ψιθύρισε μὲ τόνο συντηρημένο, "Ἐγὼ μόνο μιά φορά τῆς ἔσωσα τὴ ζωή. Εἶν' ἀλήθεια, εἶν' ἀλήθεια αὐτό—ἐξακολούθησε, ἐνῶ τὸ βλέμμα της ἔπαρνε ἀγρίως λάμψεις—εἶπε περισσότερο δική του, παρὰ δική μου!

—Μὰ σεῖς εἶστε ἡ μητέρα της, κυρία, τὴν διέκοψε γλυκὰ ἡ ντόνα Κρούζ.

Ἡ πριγκίπισσα ἔριξε ἐπάνω της τὸ ἀν-συχὸ καὶ πονεμένο βλέμμα της.

—Τὶ ἐννοεῖς μ' αὐτό; τὴ ρώτησε. Θέλεις νὰ με παρηγορήσης; Εἶνε καθήκον ἔ; Ἡ ἀγαπᾶ μιά κόρη τὴν μητέρα της; Ἀν ἡ κόρη μου μ' ἀγαποῦσε ἀπὸ καθῆκον, νοιώ-θω πὼς θὰ πέθαινα...

—Κυρία! Κυρία!... Ἐξαναστάσει λοιπόν τὶς σελίδες, ὅπου μιλάει γιὰ σὰς!... Πιστο-γὴ! Τὶ ἀγάπη γεμάτη σεθασίω!

—Αὐτὸ σκεφτόμουν κι' ἐγὼ, Φλώρα, μικρὴ μου καλὴ καρδιά! Μὰ ὑπάρχει ἕνα πρᾶγμα, πού μ' ἐμποδίζει νὰ ξανασιδιάσω αὐτὲς τὶς γραμμές, τὶς ὁποῖες μὲ τόσο πάθος ἀίλησα... Εἶνε ἀυστηρὴ ἡ κόρη μου!... "Υπάρχουν ἀ-πειλὲς ἐκεῖ μέσα! "Ὅταν ὑποψιάζεται ὅτι τὸ ἐμπόδιο μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ φίλου της εἶμ' ἐγὼ, ἡ μητέρα της, ὁ λόγος της γίνετα διαπεραστικός σὰν σπαθί. Τὸ διαφύλαξε αὐτὸ μαζὺ... Θυμάσαι τί λέει... Μιλάει γιὰ τὴ πε-ρήφανες μητέρες...

Ἡ πριγκίπισσα ἔνοιωσε ἕνα ρίγος σ' ὅλο της τὸ κορμί.

—Μὰ σεῖς δὲν εἶστε ἀπὸ τὶς μητέρες αὐτῆς, εἶπε ἡ ντόνα Κρούζ.

—Ἡμουν! ψιθύρισε ἡ πριγκίπισσα, κρὶ-θώντας τὸ πρόσωπό της μέσα στὰ χέρια της.

Στὴν ἄλλη ἀκρὴ τῆς κάμαρης, ἡ Αὐγὴ ντὲ Νεθέρ μετακί-νηθε στὸ κρεββάτι της. Λόγια, πού μόλις ἀκούγονταν, ἔ-φυγαν ἀπὸ τὰ χεῖλη της. Ἡ πριγκίπισσα ἀνασκήρθηκε. "Ἐπειτα σηκώθηκε καὶ διέσχισε τὴν κάμαρη, πατώντας στὶς ἀκρες τῶν ποδιῶν. "Ἐγνεψε συγχρόνως στὴν ντόνα Κρούζ νὰ τὴν ἀνακου-θήσῃ, σὰν νὰ εἶχε τὴν ἀνάγκη τῆς προστασίας της.

Ἡ πριγκίπισσα γονάτισε μπρὸς τὸ κρεββάτι τῆς Αὐγῆς. Ἡ ντόνα Κρούζ ἔμενε ὀρθία στὰ πόδια τοῦ κρεββατιοῦ. Ἡ φτωχὴ μητέρα δὲν χόρταινε τώρα νὰ κυττάξῃ τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς κόρης. Μὲ δυσκολία ἔπνιγε τοὺς λυγμούς, πού ἤθελαν νὰ βρῶν ἀπὸ τὸ στήθος της. Ἡ Αὐγὴ ἦταν χλωμή. Στὸν παραγμένο τὸ πνο της, εἶχαν λυθῇ τὰ μαλλιά της κι' ἔπεφταν ἐπάνω στὸν τὸν τοῖχο. Ἡ πριγκίπισσα τὰ πῆρε μέσα στὶς χούφτες της κι' ἀνα-μπησε τὰ χεῖλη της σ' αὐτά, κλείνοντας τὰ μάτια της.

—Ἐρρίκε! ψιθύρισε ἡ Αὐγὴ μέσα στὸν ἦτονο της. Ἐρρίκε, φ-λε μου...

Ἡ πριγκίπισσα ἔγινε τόσο χλωμή, ὥστε ἡ ντόνα Κρούζ ὀφ-ησε γιὰ νὰ τὴ συγκρατήσῃ. Μὰ ἡ πριγκίπισσα τὴν ἀπομακρ-νε. "Ἐπειτα, μ' ἕνα χαμόγελο γεμάτο ἀγωνία, εἶπε:

—Θα τὸ συνηθίσω αὐτό. Φτάνει μόνο νὰ ἐρχόταν καὶ τὸνομα μου στὰ χεῖλη της.

Περῖμενε... Μὰ τὸ ὄνομά της δὲν ἀνέθηκε στὸ στόμα τῆς κυ-ρίας της. Ἡ Αὐγὴ εἶχε τὰ χεῖλη της μισάνοιχτα κι' ἀνέπνεε μὲ δυσκολία.

—Θὰ κάνω ὑπομονή, ψιθύρισε ἡ φτωχὴ μητέρα. Μιά ἄλλη φ-ρὰ ἴσως θὰ μὲ ὀνειρευτῇ κι' ἐμένα...

Ἡ ντόνα Κρούζ γονάτισε στὸ πλάι της. Ἡ πριγκίπισσα τῆς

αποκλῶσε καὶ ἡ ἐγκαρτέρησί της ἔδινε μιά ὑπέρτατη ὡμορ-μὰ σὲ τὸ πρόσωπό της.

—Ξέρεις, Φλώρα, τῆς εἶπε, τὴν πρώτη φορά πού σὲ εἶδα, ἔα-ραστῆκα πολὺ, πού δὲν ἔνοιωσα τὴν καρδιά μου νὰ ὀρμᾷ ἀπὸ τὴν ἐλπίδα. Καὶ ὁμως εἶσαι τόσο ὠραία!... "Ἐχεις τὸν τύπο τῆς Ἰταλικῆς ὁμορφιάς, πού φανταζόμουν πὼς θάῆρσικα καὶ τὴν κόρη μου. Μὰ κύτταξε τὸ μέτωπό της!... Κύτταξέ το!...

Καὶ παραμέρισε μὲ ἀπειρὴ τρυφερότητα τὰ κύματα τῶν μαλ-λῶν, πού μουσκεύαζαν τὸ πρόσωπο τῆς Αὐγῆς.

—Δὲν τὸ ἔχεις ἐσὺ αὐτό, ξανάπε, ἀγγιζόντας τοὺς κροτάφους τῆς κόρης. Αὐτὸ τὸ μέτωπο, μονάχα οἱ Νεθέρ τὸ ἔχουν.

Ἐπὶ τὴν εἶδα καὶ αὐτὸς ὁ ἀνθρώπος, μοῦ εἶπε: «Μὰ ἡ κόρη μου ἡ καρδιά μου δὲν ἐδίωξε οὔτε στιγμή. Μοῦ φάνηκε πὼς ἡ κοιλία τοῦ Νεθέρ, κατεβαίνοντας ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς, μοῦ ἔλε-πε ἐπὶ αὐτὸς: «Εἶνε ἡ κόρη σου!»

Τὰ μάτια της κύτταζαν ἀγόρτατα τὸ πρόσωπο τῆς Αὐγῆς.

—Ἐπὶ τὸ Νεθέρ κοιμόταν, ἐξακολούθησε, τὰ βλέφαρά του ἔπαρταν εἰς καὶ εἶδα συχνὰ αὐτὴ τὴ γραμμὴ πού βλέπεις τώρα στὴν κόρη μου, γύρω ἀπ' τὰ χεῖλη του. Μὰ τὸ χαμόγελό της ποτέ οὐκ ἐντέλει ὁμοιο μὲ τὸ δικό του. Τὸ βλέμμα της, τὸ δὲ! Ὡ! Αὐτὴ ἡ φλόγα τῆς ματιᾶς τοῦ Νεθέρ!... Τὶ νὰ τὶς κά-νεις ἀποδείξεις; Τὶ ἄλλες ἀποδείξεις χρειάζονται ἀπ' αὐτῆς!... Ὅπως ἔβαλε τὸνομά μας στὸ πρόσωπο αὐτοῦ τοῦ παιδιοῦ... Ὅπως σπασε τὸ Λαγκαρντέρ... Πιστεύω τὴν καρδιά μου...

Ἡ πριγκίπισσα μιλοῦσε πολὺ σιγὰ. Ὡστόσο, καθὼς πρόφε-ρε τὸ ὄνομα τοῦ Λαγκαρντέρ, ἡ Αὐγὴ ἀνασκήρθηκε ἐλαφρά.

—Θα ἐμπήσῃ, εἶπε ἡ ντόνα Κρούζ.

Ἡ πριγκίπισσα σηκώθηκε καὶ ἡ στάσι της ἐξέφραζε κάτι σὰν ὕμνον.

Ἐπὶ εἶδε πὼς ἡ κόρη της θάνοιγε τὰ μάτια της, ρίχτηκε πρὸς τὰ πόδια...

—Ὅχι ἀμέσως! εἶπε μὲ φωνὴ ἀλλοιωμένη. Μὴν τῆς πῆς ἀμέ-σως πὼς εἶμαι ἐδῶ... Χρειάζον-ται προφυλάξεις...

Ἡ Αὐγὴ ἀπλῶσε τὰ χέρια της, τὰ μάτια της ἀνοίξαν, τὸ βλέμμα της ἔκανε τὸ γύρο τοῦ δωματίου καὶ μιά ἐκπληκτικὴ ζω-ογραφίστηκε στὰ χαρακτηριστικὰ τῆς.

—Ἀ! ἔκανε. "Ἐδῶ εἶσαι, Φλώ-ρα... Θυμάμαι... Δὲν ὀνειρευτή-κα λοιπόν;

Ἐπὶ τὰ δυὸ χέρια της στὸ μέτωπό της.

—Αὐτὴ ἡ κάμαρη, ἐξακολου-ήσε, δὲν εἶν' ἐκεῖνη πού εἶμα-στε χθὲς τὴ νύχτα... Ὀνειρευτή-κα... Μὰ εἶν' ἀλήθεια πὼς εἶδα

τὴν μητέρα μου;

—Ναί, εἶν, ἀλήθεια πὼς εἶδες τὴ μητέρα σου, τῆς ἀπάντησε ἡ ντόνα Κρούζ.

Ἡ πριγκίπισσα, πού εἶχε τραθηχτῇ ὡς τὸ βωμό, εἶχε τὰ μᾶ-τα της γεμάτα δάκρυα χαρᾶς. Ἦταν δική της ἡ πρώτη σκέ-ψη τῆς κόρης της. Ἡ κόρη της δὲν εἶχε μιλήσει ἀκόμα πρὸς τὸ Θεὸ γιὰ νὰ τὴν ἐγκαρτήσῃ.

—Μὰ γιατί εἶμαι ἔτσι κοιμένη; ἀναρωτήθηκε ἡ Αὐγὴ. Σὲ αὐτὴ κίνησι πού κάνω ὑποφέρω καὶ ἡ ἀναπνοή μου ἐσκιζέι τὸ στήθος μου. Ὅταν βρισκόμουν στὸ μοναστήρι τῆς Μαδρίτης, ἔπαιπα ἀπὸ τὴ μεγάλη μου ἀρρώστεια, θυμάμαι πὼς ἦμουν ἔ-τσι. Εἶχα τὸ κεφάλι μου ἀδειανὸ καὶ δὲν ἔξερω ποῖο βάρος στὸ στήθος μου. Κάθε φορά πού προσπαθοῦσα νὰ σκεφθῶ, τὰ θα-νασιμένα μάτια μου ἔβλεπαν φωτιές καὶ τὸ φτωχὸ μου κεφάλι κινάτο ἐντομὸ νὰ σπάσῃ.

Καὶ συγχρόνως τὸ βλέμμα της διευθύνθηκε πρὸς τὴ πριγκί-πισσα, σὰν νὰ ἤθελε νὰ τῆς πῇ: «Ἐσεῖς πρέπει νὰ τῆς μιλήσε-τε... Ἐλάτε!»

Μὰ ἡ πριγκίπισσα ἔμενε στὴ θέσι της, δειλὴ, μὲ τὰ χέρια ἐ-κτεταμένα, σὲ μιά στάσι ἀφωνῆς λατρείας.

—Δὲν ἔξερω πὼς νὰ τὸ πῶ αὐτό, ψιθύρισε ἡ Αὐγὴ, μὰ μοῦ φαί-νεται πὼς ἕνα βάρος συντρίβει τὴ σκέψι μου... Προσπαθῶ διαρ-κῶς νὰ τρυπήσω τὰ σκοτάδια, πού ἀπλώνονται γύρω ἀπ' τὸ πτωχὸ μου μυαλό καὶ νὰ θυμηθῶ... Μὰ δὲν μπορῶ!... Δὲν μπο-ρῶ!

Τὸ κεφάλι της ξανάπεσε στὸ μαξιλάρι της, ἐνῶ ρωτοῦσε:

—Ἡ μητέρα μου εἶνε θυμωμένη ἐναντίον μου;

Καθὼς τὸ εἶπε αὐτό, τὸ βλέμμα της φωτίστηκε ἔξαφνα. Φαί-νεται πὼς θυμήθηκε τὰ πάντα, μὰ γιὰ μιά στιγμή μόνο. "Ι-

σκιοὶ θάλωσαν καὶ πάλι τὴ σκέψι της καὶ τὸ βλέμμα πού εἶχε ἀνάψει μέσ' στὰ ὠραία της μάτια, ξανάσβησε.

Ἡ πριγκίπισσα εἶχε ἀνασκήρτησι, ἀκούγοντας τὰ τελευ-ταῖα λόγια τῆς κόρης της. Μὲ μιά κίνησι ἐπιτακτικὴ, ἔκανε τὴ ντόνα Κρούζ, πού ἐτοιμαζόταν ν' ἀπατήσῃ, νὰ σωπάσῃ. Πλη-σίασε στὸ κρεββάτι μὲ τὸ γοργὸ κι' ἀνάλαφρο ἐκεῖνο βῆμα, πού θὰ εἶχε τὸν καιρὸ, πού ἦταν ἀκόμα νέα μητέρα καὶ ἡ κραυγὴ τοῦ παιδιοῦ της τὴν προσκαλοῦσε κοντὰ στὸ λίκνο της. Ἀγκάλιασε ἀπὸ πίσω τὸ κεφάλι τῆς κόρης της κι' ἀπόθεσε στὸ μέτωπό της ἕνα παρατεταμένο φίλημα. Ἡ Αὐγὴ χαμογέλασε... Ἐπειδὴ τὴ φίλησε, ψιθύρισε:

—Μητέρα μου, σὲ ὀνειρεύτηκα... Σὲ ἔβλεπα νὰ κλαῖς ὅλη τὴ νύχτα στ' ὄνειρό μου... Γιατί ἡ Φλώρα εἶν' ἐδῶ... Ἡ Φλώρα δὲν ἔχει καθόλου μητέρα... Τί συνέθι ἀπόψε;...

Τοῦ κακοῦ ὁμως τὸ μυαλό της προσπαθοῦσε νὰ τρυπήσῃ τὰ σκοτάδια πού τὸ τύλιγαν. Στὸ τέλος ὑποχώρησε νικημένη στὴν ὀδυνηρὴ κούρασι πού τὴ συντρίβε.

—Νὰ σὲ δῶ, μητέρα μου! εἶπε. "Ελα κοντὰ μου... Πάρε με στὰ γόνατά σου...

Ἡ πριγκίπισσα, γελώντας καὶ κλαίγοντας, κάθησε στὸ κρεββάτι καὶ πῆρε τὴν κόρη της στὴν ἀγκαλιά της. Πὼς νὰ πε-ριγρήψῃ κανεὶς αὐτὸ πού ἐνοιῶθε ἡ φτωχὴ μητέρα τὶς στιγμὲς ἐκεῖνες; Δὲν ὑπάρχει καμμιά γλῶσσα πού νὰ μπορῇ νὰ ἐκ-φράσῃ αὐτὸ τὸ θεοῦ ἔγκλημα: Τὸν ἐγωισμό τῆς μητρικῆς καρ-διάς.

Ἡ πριγκίπισσα εἶχε τὸ θησαυρὸ της δολοκλήρο. Ἡ κόρη της ἦταν στὰ γόνατά της, ἀδύνατη στὸ ὄμμα καὶ στὸ πνεῦμα... Ἡ-ταν ἕνα παιδί, ἕνα φτωχὸ παιδί... Ἡ πριγκίπισσα ἔβλεπε βέ-βαια τὴ Φλώρα, πού δὲν μπο-ροῦσε νὰ συγκρατήσῃ τὰ δά-κρυά της, μὰ ἡ πριγκίπισσα ἦταν τρελλὴ ἀπὸ εὐτυχία... Ἀ-κινε τὴν Αὐγὴ μέσας στὴν ἀγ-καλιά της, ψιθυρίζοντας χωρὶς θέλη, κάποιο τραγοῦδι ποῦχε

μὲ ἀπέραντη γλυκύτητα. Καὶ ἡ Αὐγὴ εἶχε χάσει τὸ κεφάλι της μέσα σὸν κόρφο της. Τὸ θέα-μα ἦταν γοητευτικὸ κι' ἦταν ἀκόμα σπαρτακτικό.

Ἡ ντόνα Κρούζ γύρισε ἀλ-λοῦ τὰ μάτια της.

—Μητέρα, εἶπε ἡ Αὐγὴ, νοιώθω τὶς σκέψεις μου νὰ πετᾶνε ὀ-λόγυρά μου καὶ δὲν μπορῶ νὰ τὶς συγκεντρώσω. Μοῦ φαίνεται πὼς ἐσὺ μ' ἐμποδίζεις νὰ βλέπω καθαρά.

—Εἶσαι ἀπάνω στὴν καρδιά μου, παιδί μου, ἀγαπημένο μου παιδί, ἀπάντησε ἡ πριγκίπισσα, τῆς ὁποίας ἡ φωνὴ εἶχε χιλιούς γλυκοὺς τόνους. Μὴ ζητᾷς τίποτε ἄλλο ἀπ' αὐτό. Ἀνα-παύσου ἀπάνω στὸ στήθος μου... Γίνομαι εὐτυχισμένη ἀπὸ τὴν εὐτυχία πού μοῦ δίνεις.

—Κυρία! Κυρία! εἶπε ἡ ντόνα Κρούζ, κλύθοντας ὡς τὸ αὐτὴ τῆς πριγκίπισσας. Ἡ ἀφύπνισις της θὰ εἶνε τρομερή!

Ἡ πριγκίπισσα ἔκανε μιά κίνησι ἀνυπομονησίας, "Ἡθελε ν' ἀποκοιμηθῇ μέσα στὴν ἀλλόκοτη αὐτὴ ἡδονή, ἡ ὁποία ὥστόσο, τῆς βασάνιζε τὴν ψυχὴ. Γιὰ ποῖο λόγο νὰ τῆς ὑπενηθυμίζουν ὅτι ὅλ' αὐτὰ δὲν ἦσαν, παρὰ ἕνα ὄνειρο;

—Μητέρα, εἶπε ἡ Αὐγὴ, ἀν μοῦ μιλοῦσε, θὰ ἐξαθαρίζε ἡ σκέψι μου. Ἀν ἔξερες πόσο ὑποφέρω!

—Υποφέρεις; Ἐανσεῖτε ἡ πριγκίπισσα, σφίγγοντας τὴν πα-ράφορα ἐπάνω στὸ στήθος της.

—Ναί, ὑποφέρω. Φοβάμαι φριχτὰ, μητέρα μου, καὶ δὲν ἔξερω... δὲν ἔξερω!...

Λυγμοὶ ἔπν

Η ΜΑΣΤΙΓΕΣ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΝΩΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ

Η ΚΛΕΠΤΟΜΑΝΕΙΣ ΚΑΙ Η ΛΩΠΟΔΥΤΡΙΕΣ

Σε πένες κατηγορίες διακρίνονται οι πελάτες. Οι ντέτεκτιβ των μεγάλων καταστημάτων. Μερικές περιπτώσεις κλεπτομανίας στο «Πρεντάν». Τι κλέβουν ή άρστοκρατίσες. Η άφηνήσεις ενός ειδικού ντέτεκτιβ. Τα πιστοποιητικά των κλεπτομανών. Στά... άνακουφιστήρια. Τ' άδεια πορτοφόλια. Περιέργα ανέκδοτα, κλπ.

ΛΑ τά μεγάλα καταστήματα του Παρισιού, του Λονδίνου, της Νέας Υόρκης διακρίνουν την πελατεία τους στις έξι κατηγορίες: Πρώτα στους καλούς πελάτες, σ' εκείνους δηλαδή που πηγαίνουν κατ' ευθείαν στο ειδικό τμήμα του καταστήματος για να βρουν εκείνο που θέλουν ν' αγοράσουν, ζητούν να δουν ούδ' τρία είδη, διατάζουν λίγα δευτερόλεπτα στην έκλογη και τέλος διαλέγουν, πληρώνουν και φεύγουν. Άμέσως κατόπιν στους αναποφάσιστους, που δεν είναι βέβαια και πελάτες, μάλλον τρομερά χασομέρηδες, αρχίζοντας ατέλειωτες συζητήσεις με τον υπάλληλο του καταστήματος για το είδος που θέλουν ν' αγοράσουν. Έπειτα, στους απαιτητικούς, ή μάλλον στις απαιτητικές, που θέλουν να δουν όλα τα είδη και να δοκιμάσουν όλα όσα υπάρχουν στο κατάστημα! Τέλος δε στις κακές πελάτισσες: σ' εκείνες δηλαδή που δεν έχουν σκοπό να ψωνίσουν τίποτα και ικανοποιούν μόνο τη γυναικεία περιέργειά τους. Όριστε μια τέτοια σκηνή:

—Δείτε μου, σάς παρακαλώ, μερικές δαντέλλες...

Η πωλήτρια τσακίζεται να περιποιηθή τη κομψή κι' εύγενική κυρία. Τριάντα ως σαράντα σχέδια άραδιάζονται άμέσως άπάνω στον πάγκο. Κανένα όμως δεν άρέσει της κυρίας.

—Δεν έχετε άλλα; ρωτάει.

Κι' αρχίζει τις κρίσεις, τις επικρίσεις, τα σχόλια και του κόσμου τις φιλοφρονέσεις! Όταν τέλος ή πωλήτρια, ύστερα από μιά ώρα, κατεβάσει όλα τα κουτιά του μαγαζιού, ή κυρία δηλώνει με περιφρονητικό ύφος:

—Ξέρετε, είδα άλλοι φτηνότερες και καλύτερες δαντέλλες...

Και φεύγει. Άκούτε; Φεύγει!...

Μά εκτός απ' αυτούς τους χαρκτηριστικούς τύπους των πελατών, υπάρχουν επίσης και δυο άλλες περιφημες κατηγορίες, στις οποίες ανήκουν μόνο γυναίκες, μόνο πελάτισσες: Αυτές είναι ή κλεπτομανείς και ή λωποδύτριες!

Η κλεπτομανία έχει αποδειχθή πια από τους νευρολόγους και τους ψυχιάτρους ότι είναι μια επικίνδυνη αρρώστια, ή οποία κυριεύει πολλές γυναίκες και τις άναγκάζει να λεηλατούν κυριολεκτικώς τα καταστήματα. Δεν ευχαριστούνται ποτέ ν' αγοράσουν ένα πράγμα. Προτιμούν να το κλέψουν! Από μιά τελευταία στατιστική, βλέπουμε ότι μονάχα στο Παρίσι συλλαμβάνονται κάθε χρόνο 2.000 — 3.000 κλεπτομανείς! Όλες τους είναι ντυμένες κομψότατα κι' ανήκουν στις καλύτερες οικογένειες του Παρισιού. Ποτέ σχεδόν δεν είναι γυναίκες του λαού. Κι' αυτό είναι πολύ περίεργο...

Αυτή λοιπόν ή άρρώστια άνάγκαζε όλα τα μεγάλα καταστήματα να λάβουν τά μέτρα τους και να οργανώσουν μια ύπηρεσία από εξηλεκτισμένους ντέτεκτιβ, οι οποίοι κυκλοφορούν άδιάφοροι ανάμεσα στο πλήθος των πελατών και παρακολουθούν άγρυπνα τις κινήσεις τους. Δεν τους έξρει δέ κανείς, εκτός από μερικούς έμπιστους υπαλλήλους του καταστήματος. Νά μια τέτοια σκηνή, που συ-

Η γυναίκα με τα... τρία χέρια! Μιά Παριζιάνα λωποδύτρια, που χρησιμοποιούσε ένα ψεύτικο χέρι, για να κλέβει το ένα από τα δικιά της κάτω από το έπαινοφόρο της και να το βάζει σ' ένα τσαντάκι της κλοπής...

νέθη έδω και λίγες μέρες έξω από ένα μεγάλο Παρισιό κατάστημα:

—Ένα ταξί περιμένει στο πεζοδρόμιο. Μια κυρία βγαίνει από το κατάστημα κι' ανοίγει την πορτιέρα του ταξί, όταν άξαφνα κάποιος χέρι τη σταματάει άπτότομα.

—Συγγνώμη, κυρία, έλάτε μαζί μου.

Η κυρία γυρίζει να δει ποιος είναι αυτός που της μιλάει. Μα γιατί έχει χάσει το χρώμα της;

—Δεν σάς γνωρίζω, κύριε! του άπαντάει λιγάκι παρρησιαστικά.

—Έλάτε μαζί μου! της ξαναλέει ο άγνωστος.

Πολύ καλά... τραυλίζει ή κυρία.

Σ' ένα νεύμα του άγνωστου, το ταξί φεύγει άδικο...

—Μήπως έχετε τύψεις, κυρία μου; την ρωτάει πάλι σοβαρά ο άγνωστος.

—Δεν σάς καταλαβαίνω...

—Παρακαλώ, άκολουθήστε με...

—Με ποιά δικαίωμα;...

—Με το δικαίωμα που έχει κάθε άστυνομικός να συλλαμβάνει τις λωποδύτριες!

Η κομψή κυρία κοκκινίζει, χαμηλώνει τά μάτια της και καταλαβαίνει ότι έχασε το παιγνίδι! Στο άστυνομικό τμήμα της γίνεται ή σχετική έρευνα από μιά γυναίκα της άστυνομίας. Σε λίγο, πάνω στο τραπέζι, άραδιάζονται δυο ζευγάρια μεταξωτά κάλτσες, ένα μπουκαλάκι με έκλεκτο άρώμα, ένα μεταξωτό φόρεμα και δυο μεταξωτά «ντισσού».

Η κυρία προσπαθεί να δικαιολογήσεται:

—Δεν φταίω: εγώ!... Δεν τό έκανα έπιτήδεια... Είμαι άρρωστη! Όρίστε το πιστοποιητικό μου...

Κι' αλήθεια, ένας γνωστός ψυχίατρος του Παρισιού βεβαιώνει ότι ή βαρύνου ντέ Μπρισάκ πάσχει από κλεπτομανία!

Οι άστυνομικοί τότε άφήνουν ή λείθερη την κομψή βαρύνου, γιατί ο νόμος δεν προβλέπει την τιμωρία των κλεπτομανών κι' έπιστρέφουν τά κλοπιμαία στο κατάστημα.

Ο φίλος μου Σάρλ Λαρόκ, ο καλύτερος ντέτεκτιβ του καταστήματος «Πρεντάν», μου διηγήθηκε ένα βράδυ μερικές από τις πιο ενδιαφέρουσες περιπτώσεις κλεπτομανίας τις οποίες και σάς άναφέρω:

Τό άπόγευμα της 22 Φεβρουαρίου το 1930, ή άστυνομία του βουαζόν Ζάκ Ντυπνόν κατέβηκε από το πολυτελές άμάξι της και μπήκε στο «Πρεντάν». Όλοι οι υπάλληλοι έτρεξαν να τεθούν στις διατάγες της. Η άμορφη κ. Ντυπνόν έβλεξε ένα σωρό είδη της τουαλέτας, διευθύνθηκε στο τσεύδι, πληρώσε κι' έφυγε πάλι με τό ίδιο έπαισημο ύφος. Η κ. Ντυπνόν ήταν από τις φιλίες του. Έρχεται για να πληρώσει τό λογαριασμό «Άλ-...» ή κλεπτομανία είναι κατ' έξοχην γυναικεία άρρώστια! Τα ίδια λοιπόν έπεισόδια συμβαίνουν καθημερινώς και στο άλλο τόνο κόσμο. Είναι ή άρρώστια, από την οποία υποφέρουν και οι γυναίκες των Άμερικανών «βασιλέων»!

Στις 15 Μαρτίου το 1931 πάλι ή δεσποινίς Μαριζ ντέ Ροσέλ, ή κόρη του γνωστού Παρισιού χρηματιστού Λουί ντέ Ροσέλ, ή οποία έ-

παινό στο «Πρεντάν» έπi μιά έβδομάδα συνεχώς, δίχως ν' αγοράζί τίποτα, άγόρασε τέλος ένα «κραγιόν» για τά χείλη κι' έπαισώθηκε ν' άνεβή στ' αυτόκινητό της, όταν... ύποχρεώθηκε να την συλλαμβάνει! Είχε ξεχάσει να πληρώσει μιά γούνα «ρενάρ», ή οποία 10.000 φράγκων, την οποία είχε κρύψει κάτω από τό βαλόνι μαντώ της. Η δεσποινίς ντέ Ροσέλ άδηγήθηκε λοιπόν στο άστυνομικό τμήμα. Από τις άνακρίσεις όμως έξακριβώθηκε ότι ή άμορφη κόρη του Παρισιού χρηματιστού έπασχε από κλεπτομανία κι' ότι είχε πέσει στα χέρια ενός έπικίνδунου άρτοκρατικού λωποδύτη, ο οποίος την έβάζε να «εργάζεται» για τήν άρρωστίά του!...

Η Μαριζ ντέ Ροσέλ είχε λεηλατήσει με μιά κοσμηματοπωλεία τά περισσότερα μεγάλα καταστήματα του Παρισιού!...

Στις 25 Νοεμβρίου του ίδιου χρόνου, μιά πολύ γνωστή «βεν-...» των εύθιμων κύκλων της Μονμάρτης, ή Λουλουί Σαρ-... έπεσε έφθηκε το «Πρεντάν», συνδεδεμένη από τόν τραπέ-... ή Πάλ Μορνιέ. Η Γαλλίδα χορεύτρια άναστάτωσε όλο τό κατάστημα, πήρε τέλος ένα ζευγάρι γάντια και έτοιμάσθηκε να φύγ. Μα στην έξοδο του καταστήματος, άναγκάστηκε να πληρώσει τό «Πρεντάν».

Ο Πάλ Μορνιέ έγινε κατακόκκινος από τό θυ-... του.

—Τι συμβαίνει; ρώτησε.

—Η δεσποινίς έέχασε να πληρώσει τά πράγματα, που έχει κρύψει κάτω από τό γούνα της! του άπάντησε.

Ο τραπέζης τά έχασε, άλλαξε όλα τά χρώματα της ίδριος, έπαισώθηκε να συνοδεύσει τη φίλη του στην... άστυνομία. Πράγματι δέ ή Λουλουί Σαρμίζ είχε κλέψει ένα σωρό μεταξωτά είδη τουαλέτας, τά οποία είχε κρύψει σε είδικές τσέ-... της πύθρα του μαντώ της! Κι'

ή άστυνομία της τραπέζης, για ν' απο-... το σκάδαλο, άναγκάστηκε να πληρώσει την άξία τους.

«Ήταν κι' αυτή μιά κλεπτομα-...»

Εκτός όμως απ' αυτές τις άνεπι-... έπαισώθηκε των μεγάλων καταστημάτων, υπάρχουν, όπως είπα, άσπέρμα, κι' ή λωποδύτριες. Ένας ίδιωντικός άστυνομικός των μεγάλων Παρισιών καταστημάτων, ο Μαριζ Πράις, μου έλεγε ότι ύστερα από κάθε μεγάλη κλοπή ή άστυνομία στήν άστυνομία συγκεντρώνει στα σολόνια τά καταστήματα καλούν τους ύ-... «W. C.». Όλες ή σωλήνες τους έρευνάμενες από άδεια πορτοφό-... κι' άδεια τσαντάκια. Καταλα-... έχετε τώρα τί συμβαίνει. Η λωποδύτριες ή οποίες τά έκλεψαν από διαφόρους πελάτες, άδειάζουν τό περιεχόμενό τους στην τσέπη τους κι' έπειτα τά έξαφανίζουν μ' αυτόν τόν άπλοάστατο τρόπο. Κάποτε βρέθηκαν 30 τσαντάκια σ' ένα μόνο άμερίσιμα «W. C.».

—Ποιές είναι ή πιο έπιτήδεια λωποδύτριες; ρώτησα τόν άστυ-... νικό.

—Η Άγγλιδες! μου άπάντησε. «Δουλεύουν» με μιά μέθοδο, με μιά άσφάλεια καταπληκτική. Η Παριζιάνας ώστόσο είναι έ-... έπαισώθηκε. Στο πρώτο στάδιο του έπαγγελμάτος, κλέβουν μι-... άντικείμενα, κάλτσες και γάντια, που κρύβονται εύκολα.

—Αν έρηκε μιά λωποδύτρια, μπορεί νά κλέξει κι' ένα ό-... λωποδύτη τότε μεταξωτό.

—Κι' οι άνδρες; τόν ρώτησα περίεργος.

—Οι άνδρες; έκανε κατάπληκτος ο άστυνομικός. Τι δουλειά έχουν οι άνδρες σ' αυτά τά καταστήματα; Άν έρθη κανείς ως πεί, δεν έρχεται για νά κλέψει. Είναι τό θύμα της γυναικάς του.

—Τις φιλίες του. Έρχεται για νά πληρώσει τό λογαριασμό «Άλ-...» ή κλεπτομανία είναι κατ' έξοχην γυναικεία άρρώστια!

Τά ίδια λοιπόν έπεισόδια συμβαίνουν καθημερινώς και στο άλλο τόνο κόσμο. Είναι ή άρρώστια, από την οποία υποφέρουν και οι γυναίκες των Άμερικανών «βασιλέων»!

ΖΕΟ ΓΚΑΣΚΩ

ΠΕΡΙΕΓΑ ΓΝΩΜΙΚΑ

«Όχι κι' αν δείξεις ένα γαϊδούρι, ποτέ δεν θα τό κλέψης άλλοι».

«Αν είσαι όρνιθα, γέννα αϊγά, κι' αν είσαι κόκκορας, λάλα!»

«Αν μπορεί ποτέ νά ξυπνήσει ένας κοιμισμένος έναν άλλο κοιμισμένο!»

Τι έβρισαν πού διηκεί, μιά σταγόνα νερού άξίζει περισσότερο από μιά μαργαριτάρι.

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ ΘΕΑΣ ΤΥΧΗΣ

34^η ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΟΥ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ ΜΑΣ

(Οι κερδισάντες άριθμοί)

Στις 6 μ. μ. της περασμένης Τετάρτης 18 Ιουλίου έγινε εις τά Γραφεία μας ή 34^η κλήρωση διά την διανομή των δώρων του Έβδομαδιαίου Λαχείου του «Μπουκέτου», παρουσιάζων πολλών δημοσιογράφων και έκλεκτού κόσμου. Από την κληρωτίδα, εις την οποίαν είχαν τεθή όλοι οι άριθμοί, οι δημοσιευθέντες εις τά φύλλα του «Μπουκέτου», άνε-... σύρθησαν κατά σειράν οι έξις άριθμοί:

Ο άριθμός 18001, ο οποίος κερδίζει όλόκληρον την σειράν των βιβλίων της Βιβλιοθήκης του «Μπουκέτου».

Οι κάτωθι έννέα άριθμοί, οι οποίοι κερδίζουν ανά έν βιβλίον του πε-... ρφήμου μυθιστορήματος του Πάλ Φεβάλ «Ο Καπετάν Φάντασμα»: 6825, 13529, 11012, 15088, 23257, 19453, 17933, 12214 και 23725.

Επίσης πάντες οι άριθμοί οι λήγοντες εις 01 (ήτοι εις τά δύο τε-... λευταία ψηφία του 1ου άριθμού 18001), κερδίζουν ανά έν Ήμερολό-... γιον του «Μπουκέτου», της άρεσκείας των τυχερών άναγνωστών μας.

Η 35^η κλήρωση του Έβδομαδιαίου Λαχείου μας θα γίνη και πάλι εις τά Γραφεία μας, την 25^{ην} Ιουλίου. Όσοι έπαυμένοι, δύνανται νά παρευρεθούν.

Επίσης όσοι εκ των άναγνωστών των έπαρχιών κερδίζουν βιβλία, πρέπει νά μάζ στείλουν τά σχετικά δελτία με τούς κερδίζοντας άρι-... θμούς, αναγράφοντας επί του δελτίου τό όνομά των καθαρά, θα πα-... ραλάβουν δέ τά βιβλία των από τά Ύποπρακτορεία της έπαρχίας των, εις τά οποία θ' άποσταλή — επί τούτω — μετά σχετικού όνομαστικού καταλόγου, και έπεξηγηματική εγκύκλιος.

ΟΙ ΤΥΧΕΡΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΩΡΑ

Οι κ. κ. Β. Βασιλείου Πειραιεύς, Κ. Λασαμής Φλώρινα, Π. Χρυσού-... λης Χαλάνδρι, Γεω. Κάντζης Μαρα-... θώνος 55 Άθήναι, Δ. Καλονοίδης Κου-... κιάς Άθήναι, Ι. Κογκούλης Σαλαμίνος 63 Άθήναι, Π. Κωνσταντίνους Λαύ-... ριον, Ιωάν. Σαρρέας Καλαμάκας, Μ. Μπότση Σκέπται, Χο. Σκιαδαρέσης Προέδρα, Ι. Χαλβατζής Χαλκίς, Φο. Σκιαρής Βόλος, Σωκρ. Σκαμτόγλης Άλκαμίνους 25 Άθήναι, Χο. Μανου-... σάκης Άγίου Φανουρίου 48 Άθήναι, Κ. Παλαιολόγος Καρόλου 13 Άθήναι, εκέρδισαν ανά έν Ήμερολόγιον του «Μπουκέτου».

Η 36^η ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΟΥ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ ΜΑΣ

(Τά Δώρα)

Εις την 36^{ην} κλήρωσιν του Έβδομαδιαίου Λαχείου μας, ο 1ος άρι-... θμός θα κερδίσει όλόκληρον την σειράν των βιβλίων της Βιβλιοθήκης του «Μπουκέτου». Έννέα κατά σειράν άριθμοί θα κερδίζουν από ένα βιβλίον του περφημου μυθιστορήματος «Ο Καπετάν Φάντασμα». Επί-... σης πάντες οι άριθμοί οι λήγοντες εις τά δύο τελευταία ψηφία του 1ου άριθμού θα κερδίζουν από ένα Ήμερολόγιον του «Μπουκέτου», όποιον-... ήποτε έτους θέλουν, εκ των έπισκευόμενων εις την Βιβλιοθήκην του «Μπουκέτου».

Οι έν Άθήναις κερδίζοντες θα φέρουν τό φύλλον με τό έν αυτό δελτίον στά Γραφεία μας και θα παίρνουν τά δώρα των. Οι έν τας έ-... παρχίας θ' άποκόπουν και θα μάζ στέλνουν τά δελτία των και θα λα-... βάνουν τά δώρα των με τό Ταχυδρομείον ή μέσω των Ύποπρακτορείων μας. Κάθε άναγνώστης δύναται νά αγοράζή και δυο και τρία φύλλα, για νά έχη περισσότερες έλπίδες κέρδους. Τά αποτελέσματα των κλη-... ρώσεων δημοσιεύονται κάθε έβδομάδα στα φύλλα του «Μπουκέτου».

Οι κερδίζοντες πρέπει νά απεύσιν νά παραλάβουν τά δώρα τους έντός τριών μηνών. Άλλως δεν εϊπαινόμεθα σχετικάς.

ΚΙ ΛΙΓΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

ΔΙΚΑΣΤΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Από λωποδύτες κουνειόμαζον...

—Ξέρεις, φίλε μου, έπειτα θύμα μας... δικαστικής πλάνης! λέει ο ένας.

—Πως συνέβη αυτό; τόν ρωτάει ο άλλος.

—Με άθώωσαν χθές, που δικαιοδύον για την κλοπή της κυρά Μπινέ.

Ο πρόεδρος.—Μά γιατί έβλεψες τά έμπρησμένα, χωρίς νά περιόξεις τά χρώματα;...

Ο κατηγορούμενος.—Άγ! γιατί πρόεδρος! Και σεις, άκόμα με ρωτάτε γι' αυτό; Δεν φτάνουν ή φωνές που έβουσα από τη γυναι-... κά μου;...

ΑΓΓΛΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΕΒΕΛΙΝΑ - ΜΑΡΙΑ

ΚΕΠΤΙΚΗ, μυστικά θλιμμένη, ή λαϊδή Μαρία Δώδλεϊ, κάθισε στο γραφείο της, και με χέρι τρεμουλιαστό, άρχισε να γράφει την έξης επιστολή :

«Αγαπημένη μου μητέρα...»

Βλέπω στα γράμματά σου ότι παραπονιέσαι δι-
αρκώς μαζί μου... Σου γράφω, λές, όλες τις δια-
σκέδασεις μου, όλα τα ταξίδια μου κατά το έ-
ξομό μου, χωρίς όμως να σου κάνω ούτε νύξη για την
ιδιαιτέρη συζυγική ζωή μου !... Με ρωτάς δια-
ρκώς αν είμαι πραγματικά ευτυχισμένη, αν με αγα-
πάει κι' αν με προσέχει ο σύζυγός μου, κλπ. κλπ.

«Αχ, καλή μου μητέρα, πόσο είνε δευδερκή ή
στοργική καρδιά σου... Διαισθάνεσαι από μακριά
τον πόνο της άσπαστης κόρης σου, και γι' αυτό στα γράμματά
για την ευτυχία μου !...»

«Έχεις δίκιο, μητέρα μου... Δεν είμαι ευτυχισμένη... 'Ο Θεός να με φυ-
λάξη απ' το να κατηγορήσω τον σύζυγό μου... Είνε ο ευγενέστερος κι' ο αγα-
πότερος των ανθρώπων απέναντί μου... Μά... άς σου γράψω μερικά αλλόκοτα
πράγματα, που μου συμβαίνουν, κι' ελπίζω έτσι ν' ανακουφισθώ...»

«Ελπίζω, άλ-
λωστε, και στις φρόνιμες συμβουλές σου, για να καθοδηγηθώ στο μέλλον...»

«Αέσωος κοινωνική με χάριζε πριν από τον σύζυγό μου... Κι' αν με πω-
τρέψτηκε ο λόρδος Δώδλεϊ, αυτό οφειλόταν στη βαθεία και εαυτική αγάπη, την
οποία ένοιωσε για μένα, όταν για πρώτη φορά με άπικρυσε στη Βενετία...»

«Όλοι μας είμαστε ευτυχισμένοι, όταν ζήσουμε
την αγάπη, την αγάπη, την αγάπη...»

«Όλοι μας είμαστε ευτυχισμένοι, όταν ζήσουμε
την αγάπη, την αγάπη, την αγάπη...»

«Όλοι μας είμαστε ευτυχισμένοι, όταν ζήσουμε
την αγάπη, την αγάπη, την αγάπη...»

«Όλοι μας είμαστε ευτυχισμένοι, όταν ζήσουμε
την αγάπη, την αγάπη, την αγάπη...»

«Όλοι μας είμαστε ευτυχισμένοι, όταν ζήσουμε
την αγάπη, την αγάπη, την αγάπη...»

«Όλοι μας είμαστε ευτυχισμένοι, όταν ζήσουμε
την αγάπη, την αγάπη, την αγάπη...»

«Όλοι μας είμαστε ευτυχισμένοι, όταν ζήσουμε
την αγάπη, την αγάπη, την αγάπη...»

«Όλοι μας είμαστε ευτυχισμένοι, όταν ζήσουμε
την αγάπη, την αγάπη, την αγάπη...»

«Όλοι μας είμαστε ευτυχισμένοι, όταν ζήσουμε
την αγάπη, την αγάπη, την αγάπη...»

«Όλοι μας είμαστε ευτυχισμένοι, όταν ζήσουμε
την αγάπη, την αγάπη, την αγάπη...»

«Όλοι μας είμαστε ευτυχισμένοι, όταν ζήσουμε
την αγάπη, την αγάπη, την αγάπη...»

«Όλοι μας είμαστε ευτυχισμένοι, όταν ζήσουμε
την αγάπη, την αγάπη, την αγάπη...»

«Όλοι μας είμαστε ευτυχισμένοι, όταν ζήσουμε
την αγάπη, την αγάπη, την αγάπη...»

«Όλοι μας είμαστε ευτυχισμένοι, όταν ζήσουμε
την αγάπη, την αγάπη, την αγάπη...»

«Όλοι μας είμαστε ευτυχισμένοι, όταν ζήσουμε
την αγάπη, την αγάπη, την αγάπη...»

«Όλοι μας είμαστε ευτυχισμένοι, όταν ζήσουμε
την αγάπη, την αγάπη, την αγάπη...»

«Όλοι μας είμαστε ευτυχισμένοι, όταν ζήσουμε
την αγάπη, την αγάπη, την αγάπη...»

«Όλοι μας είμαστε ευτυχισμένοι, όταν ζήσουμε
την αγάπη, την αγάπη, την αγάπη...»

«Όλοι μας είμαστε ευτυχισμένοι, όταν ζήσουμε
την αγάπη, την αγάπη, την αγάπη...»

«Όλοι μας είμαστε ευτυχισμένοι, όταν ζήσουμε
την αγάπη, την αγάπη, την αγάπη...»

«Όλοι μας είμαστε ευτυχισμένοι, όταν ζήσουμε
την αγάπη, την αγάπη, την αγάπη...»

«Όλοι μας είμαστε ευτυχισμένοι, όταν ζήσουμε
την αγάπη, την αγάπη, την αγάπη...»

«Όλοι μας είμαστε ευτυχισμένοι, όταν ζήσουμε
την αγάπη, την αγάπη, την αγάπη...»

φωμένη σε μία φωτογραφία και να την κοιτάζει βοθριμένος σε απί-
ρανη μελαγχολία !...

—Θεέ μου !... 'Η φωτογραφία μου !... Ξεφώνισε με λαχτάρα ή λα-
δη Δώδλεϊ, λίγες στιγμές κατόπιν.

Υποψιασμένη ότι θα ανακάλυπτε επιτέλους την μυστηριώδη αντίλη-
της, είχε συρθεί απαράτηρη ως εκεί, και να τώρα που είδε στα χέρια
του σύζυγού της την ίδια της εικόνα...

Μα κι' ο 'Εδγαρ ξάπνησε με φόβη από τον αγωνιώδη ρευσμα-
του, ακούγοντας την κραυγή της συζύγου του. Με νεκρική βλοσυρά στο
πρόσωπο, τινάχτηκε όρθος, έσφιξε με πάθος στην καρδιά του τη φω-
τογραφία, και κουνώντας σπασμωδικά το χέρι του, σάν ναδιωχνε πο-
πο φάντασμα, φώναξε δπλόκοφα :

—Τι θέλεις, 'Εβελίνα !... Φάνηκε έπιτοκος, το ξέρω... Μά σπρη-
ρεσέ με... Έσένα μονάχα αγαπούσα πάντα...

—Φίλε μου, αποκρίθηκε γλυκά ή συζύγος του, ήσυχασε... Είμαι ή
Μαρία σου !...

—Όχι... Όχι... Δεν θέλω καμιά Μαρία !... Ξεφώνισε ξανά επί-
νος έντονος.

—Έστω... 'Η 'Εβελίνα, αφού προτιμάς το όνομα αυτό... Μά, πρής
Θεού, ήσυχασε... Δεν βλέπεις πόσο σ' αγαπώ ; Πόσο τρέμω για σένα ;

Ο 'Εδγαρ συγκλονίστηκε εκείνη τη
στιγμή. 'Ο ιδρώτας έθρεξε το μέτωπό του
αφρόνότερος και ξεφρονίζοντας θερμά,
έπρεσε λιπόθυμος στην αγκαλιά της...

Σαπλοκίμενος σε λίγο στο κρεβάτι του
και με τα μάτια του μισοκλεισμένα από
την ομίχλη του θανάτου, που προσέγγιζε,
έγνεψε στην ξετρελλωμένη από τη θύση
σύζυγό του να σάψει πλά κοντά του. Κι' ά-
ννώ εκείνη κρεμόταν με αγωνία από τη
χείλη του, ο λόρδος φθόγγισε άγνά :

—Αγαπημένη μου Μαρία, συγχώρεσέ
με... Είμαι ένοχος απέναντί σου... Κατα-
χρόστρια την αγνοία της αθώας σου ψυ-
χης και σε μεταχειρίστηκα για όργανο έ-
καιοποίησης ενός δανισμού πάθος μου.

Ναι, νόμισα πως θα γελούσαν από την
καταληκτική ομοιότητα σου με την προ-
τη μου γυναίκα, κι' ή τρελή μου αγάπη
για κείνη μ' έσπρωξε στο γάμο μου μαζί
σου !...

Λαχανιασμένη ή λαϊδή Δώδλεϊ, δεν γα-
νέωσε την άτεραντη πλάκα, που σπάρ-
ξε την ψυχή της εκείνη τη στιγμή. Κι' έ-
νώ σκυμμένη έπάνω του, σκούπιζε στα-
γάτα τον ιδρώτα από το μέτωπό του, έ-
κείνος εξακολούθησε, με την τρεμώδη
φωνή του :

—Ένα χρόνο ύστερα από το γάμο μου
έχασα την 'Εβελίνα... Και δύο χρόνια δι-
αρκώς κατόπιν πλανόμιον έδω κι' έβλε-
πα να παρηγορηθώ για το χαμό της Σ' αν-
τίκριστα μία μέρα κι' είδα σε σένα. Α-
παράλληλη σε όλα της, εκείνη... 'Ηταν
εκείνη το πρωτότυπο κι' έσύ το θαυμά-
πιστό αντίγραφο της... Λάτρευα την 'Ε-
βελίνα, λατρεύοντας έσένα, όταν σε πα-
τρέψτηκε. Νοιώθεις τώρα τη διαγωγή μου
απέναντί σου, φταχή, αγαπημένη μου μη-
τέρα !... Με σπάρανε ή τύχη, γιατί σε
Ξεγέλοισα... Με φαρμάκωνε ο χαμός κι' έ-
παινα να ήμουν επίτηδες...

—Πότε το κακό δεν έκανε, φίλε μου ! έλεε σιγανά ή
λαϊδή, Γιατί να σε συγχωρήσω, λοιπόν ;... Ένα παινίδι της φθο-
νης μόρας ήταν κι' αυτό, που γρήγορα θα περάσει !...

—Εβγαλε ένα στεναγμό οδυνηρό ο λόρδος και τα μάτια του σπάρ-
γίζονταν πλά θολά στις γόγγυς τους. Ανασπάρσε με μία στενή προ-
πάθεια το κεφάλι του κι' απ' τα στεγνά χείλη του βγήκαν ψιθυριστά ή
έξης θλιβερές φράσεις :

—Συγχώρεσέ με, αγάπη μου, για δύο λόγους... Πρώτα γιατί έπα-
τησα μία άλλη στο πρόσωπό σου... Κι' ύστερα... γιατί σ' αφήνω να
ρο... γίγεις... Πήρα δηλητήριο... Ανέκτανος να υποφέρω την απάτη...
Μά φρόντισα να είσαι συ ή μόνη κληρονόμος μου !...

—Όταν τα δάκρυα της λαϊδής Δώδλεϊ έθρεξαν σε λίγο το χέρι του
σύζυγού της, εκείνος δεν ένοιωσε πια τη φέρση τους...

Τό χέρι του ήταν παγωμένο...
Ο λόρδος Δώδλεϊ είχε ξεψυχήσει...

—Όταν τα δάκρυα της λαϊδής Δώδλεϊ έθρεξαν σε λίγο το χέρι του
σύζυγού της, εκείνος δεν ένοιωσε πια τη φέρση τους...

Τό χέρι του ήταν παγωμένο...
Ο λόρδος Δώδλεϊ είχε ξεψυχήσει...

—Όταν τα δάκρυα της λαϊδής Δώδλεϊ έθρεξαν σε λίγο το χέρι του
σύζυγού της, εκείνος δεν ένοιωσε πια τη φέρση τους...

Τό χέρι του ήταν παγωμένο...
Ο λόρδος Δώδλεϊ είχε ξεψυχήσει...

—Όταν τα δάκρυα της λαϊδής Δώδλεϊ έθρεξαν σε λίγο το χέρι του
σύζυγού της, εκείνος δεν ένοιωσε πια τη φέρση τους...

Τό χέρι του ήταν παγωμένο...
Ο λόρδος Δώδλεϊ είχε ξεψυχήσει...

—Όταν τα δάκρυα της λαϊδής Δώδλεϊ έθρεξαν σε λίγο το χέρι του
σύζυγού της, εκείνος δεν ένοιωσε πια τη φέρση τους...

Τό χέρι του ήταν παγωμένο...
Ο λόρδος Δώδλεϊ είχε ξεψυχήσει...

—Όταν τα δάκρυα της λαϊδής Δώδλεϊ έθρεξαν σε λίγο το χέρι του
σύζυγού της, εκείνος δεν ένοιωσε πια τη φέρση τους...

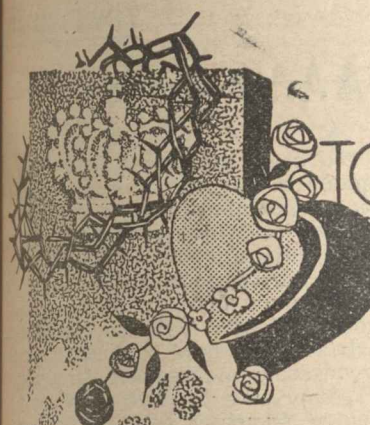
Τό χέρι του ήταν παγωμένο...
Ο λόρδος Δώδλεϊ είχε ξεψυχήσει...

—Όταν τα δάκρυα της λαϊδής Δώδλεϊ έθρεξαν σε λίγο το χέρι του
σύζυγού της, εκείνος δεν ένοιωσε πια τη φέρση τους...

Τό χέρι του ήταν παγωμένο...
Ο λόρδος Δώδλεϊ είχε ξεψυχήσει...

—Όταν τα δάκρυα της λαϊδής Δώδλεϊ έθρεξαν σε λίγο το χέρι του
σύζυγού της, εκείνος δεν ένοιωσε πια τη φέρση τους...

ΕΝΑΣ ΕΡΩΣ ΜΕ ΑΚΑΝΘΙΝΟ ΣΤΕΜΜΑ

ΤΟ ΜΝΟΙ/ΤΟΡΗΜΑ ΤΗ/ ΚΑΡΔΙΑ/ ΜΟΥ

(Αύθεντική διογραφία της Α. Β. Υ. της πριγκηπίσσης
'Ασπασίας, χήρας τεύ αλχημονήτου βασιλέως 'Αλεξάνδρου)
(Copyright ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ—'Απαγορεύεται ή αναδημοσίευσις)

και λογικές, έμπιστευθήκε και πάλιν ο 'Αλέξανδρος στην 'Α-
σπασία.

—Αγάπη μου, της είπε με τρυφερότητα, καταλαβαίνω γιατί
διατάξεις κι' αναβάλλεις διαρκώς το ταξίδι αυτό. Τό κάνεις
γιατί δεν θέλεις να λείψης στιγμή από κοντά μου. Θά ήμουν
τυφλός, θά ήμουν άχάριστος αν δεν τό καταλάβαινα αυτό κι' αν
δεν έκτιμούσα την αγάπη και την άφοσίωσί σου όσο αξίζουν.

—'Αλλά πρέπει να γίνη το ταξίδι αυτό, αγάπη μου. 'Εγώ ο ι-
διος σου λέω, ότι δεν πρέπει να διατάξεις πλέον. Δεν θά προ-
φτάσης να εγκατασταθής στο Παρίσι καλώς-καλώς και θά ρθώ να
σε συναντήσω...

—'Η 'Ασπασία δεν μιλούσε.
—Λοιπόν; ρώτησε ο 'Αλέξανδρος. Διατάξεις ακόμα;
—Όχι, απάντησε ή 'Ασπασία.

—Νομίζεις πως θέλω να σε στερηθώ, έστω και για λίγες ή-
μέρες;

—Όχι, 'Αλέξανδρε. Δεν τό σκέφτηκα ποτέ αυτό.
—Ετοιμάσου λοιπόν, αγαπημένη μου.

—Μά είμαι έτοιμη πρό καιρού.
—Ειδοποίησε και τη μαμά σου.
—Κι' αυτή έχει έτοιμασθή.

—'Όλα είν' έτοιμα δηλαδή. Και μόνον απόφασις χρειάζεται.
Δεν είν' έτσι, 'Ασπασία;

—Ναι, 'Αλέξανδρε. Καλά τό έμάντηψες. 'Αλλά αυτή τη φορά
τό πήρα απόφασι. Θά φύγω με τη μαμά και θά σε περιμένω στο
Παρίσι. Θά σε περιμένω ανυπόμονα.

—Δεν θά με περιμένεις και πολύ, αγάπη μου. Μόλις μου δο-
θή καιρός θά τρέξω άμέσως κοντά σου. Αυτό άλλωστε τό εδή-
λωσα και στον πρωθυπουργό και τό δέχτηκε, τό θρήκε σωστό.

—Κι' αυτή έχει έτοιμασθή.
—'Όλα είν' έτοιμα δηλαδή. Και μόνον απόφασις χρειάζεται.
Δεν είν' έτσι, 'Ασπασία;

—Ναι, 'Αλέξανδρε. Καλά τό έμάντηψες. 'Αλλά αυτή τη φορά
τό πήρα απόφασι. Θά φύγω με τη μαμά και θά σε περιμένω στο
Παρίσι. Θά σε περιμένω ανυπόμονα.

—Δεν θά με περιμένεις και πολύ, αγάπη μου. Μόλις μου δο-
θή καιρός θά τρέξω άμέσως κοντά σου. Αυτό άλλωστε τό εδή-
λωσα και στον πρωθυπουργό και τό δέχτηκε, τό θρήκε σωστό.

—Κι' αυτή έχει έτοιμασθή.
—'Όλα είν' έτοιμα δηλαδή. Και μόνον απόφασις χρειάζεται.
Δεν είν' έτσι, 'Ασπασία;

—Ναι, 'Αλέξανδρε. Καλά τό έμάντηψες. 'Αλλά αυτή τη φορά
τό πήρα απόφασι. Θά φύγω με τη μαμά και θά σε περιμένω στο
Παρίσι. Θά σε περιμένω ανυπόμονα.

—Δεν θά με περιμένεις και πολύ, αγάπη μου. Μόλις μου δο-
θή καιρός θά τρέξω άμέσως κοντά σου. Αυτό άλλωστε τό εδή-
λωσα και στον πρωθυπουργό και τό δέχτηκε, τό θρήκε σωστό.

—Κι' αυτή έχει έτοιμασθή.
—'Όλα είν' έτοιμα δηλαδή. Και μόνον απόφασις χρειάζεται.
Δεν είν' έτσι, 'Ασπασία;

—Ναι, 'Αλέξανδρε. Καλά τό έμάντηψες. 'Αλλά αυτή τη φορά
τό πήρα απόφασι. Θά φύγω με τη μαμά και θά σε περιμένω στο
Παρίσι. Θά σε περιμένω ανυπόμονα.

—Δεν θά με περιμένεις και πολύ, αγάπη μου. Μόλις μου δο-
θή καιρός θά τρέξω άμέσως κοντά σου. Αυτό άλλωστε τό εδή-
λωσα και στον πρωθυπουργό και τό δέχτηκε, τό θρήκε σωστό.

—Κι' αυτή έχει έτοιμασθή.
—'Όλα είν' έτοιμα δηλαδή. Και μόνον απόφασις χρειάζεται.
Δεν είν' έτσι, 'Ασπασία;

—Ναι, 'Αλέξανδρε. Καλά τό έμάντηψες. 'Αλλά αυτή τη φορά
τό πήρα απόφασι. Θά φύγω με τη μαμά και θά σε περιμένω στο
Παρίσι. Θά σε περιμένω ανυπόμονα.

—Δεν θά με περιμένεις και πολύ, αγάπη μου. Μόλις μου δο-
θή καιρός θά τρέξω άμέσως κοντά σου. Αυτό άλλωστε τό εδή-
λωσα και στον πρωθυπουργό και τό δέχτηκε, τό θρήκε σωστό.

—Κι' αυτή έχει έτοιμασθή.
—'Όλα είν' έτοιμα δηλαδή. Και μόνον απόφασις χρειάζεται.
Δεν είν' έτσι, 'Ασπασία;

—Ναι, 'Αλέξανδρε. Καλά τό έμάντηψες. 'Αλλά αυτή τη φορά
τό πήρα απόφασι. Θά φύγω με τη μαμά και θά σε περιμένω στο
Παρίσι. Θά σε περιμένω ανυπόμονα.

—Δεν θά με περιμένεις και πολύ, αγάπη μου. Μόλις μου δο-
θή καιρός θά τρέξω άμέσως κοντά σου. Αυτό άλλωστε τό εδή-
λωσα και στον πρωθυπουργό και τό δέχτηκε, τό θρήκε σωστό.

—Κι' αυτή έχει έτοιμασθή.
—'Όλα είν' έτοιμα δηλαδή. Και μόνον απόφασις χρειάζεται.
Δεν είν' έτσι, 'Ασπασία;

—Ναι, 'Αλέξανδρε. Καλά τό έμάντηψες. 'Αλλά αυτή τη φορά
τό πήρα απόφασι. Θά φύγω με τη μαμά και θά σε περιμένω στο
Παρίσι. Θά σε περιμένω ανυπόμονα.

Ο Βασιλεύς 'Αλέξανδρος, κατά την μετα-
βασι τον στην Θεσσαλονίκη, μετά τον γάμο
του, δεχόμενος μία ανθοδέσμη από νεοράν
κόρη της Μακεδονικής πρωτεύουσας.

Κατόπιν όλων αυτών θά υπέθετε κανείς,
ότι ή σύζυγος του 'Αλεξάνδρου, ή «μυρονα-
κή» σύζυγος του 'Αλεξάνδρου, όπως είχαν
ερη βοήθεια και νόμιμο να την άποκαλούν
τότε, ανεχώρησε μετά λίγες ήμέρες για την
Γαλλική πρωτεύουσα. Κι' όμως το ταξίδι
κι αυτό στο Παρίσι άργησε ακόμη και δεν
πραγματοποιήθηκε παρά τό επόμενο έτος
του γάμου του βασιλέως, τό 1920 δηλαδή,
και για την ακρίβεια, τό καλοκαίρι του
1920.

Η σύζυγος του βασιλέως, συνοδευμένη
από την μητέρα της, άποκαίρεθηκε τον 'Α-
λέξανδρο κι' έφυγε για τό Παρίσι, με τό α-
πόφασις της γραμμένης.

—Αν και έπρόκειτο δε για ένα ταξίδι
όλων ήμερών, αν κι' έπρόκειτο να μετα-
βή ο 'Αλέξανδρος και να συναντήση την σύ-
ζυγό του στη Γαλλική πρωτεύουσα, εντά-
τοις ή στιγμή το χαρίσμο των υπήρξε συ-
γκινητική.

Η 'Ασπασία ένηγκαλίσθη τον σύζυγό της
και, με όγρά τά φράση της ματιά, του ύ-
πεθύμισε την όδοσού του:

—Μην ξεχνάς τί μου ύποσχέθηκες, το
είπες. Θά σε περιμένω να ρθής, όσο μπορείς
πρό γρήγορα. Θά μετρώ τις ήμέρες, τις ή-
μέρες...

—Αν και έπρόκειτο δε για ένα ταξίδι
όλων ήμερών, αν κι' έπρόκειτο να μετα-
βή ο 'Αλέξανδρος και να συναντήση την σύ-
ζυγό του στη Γαλλική πρωτεύουσα, εντά-
τοις ή στιγμή το χαρίσμο των υπήρξε συ-
γκινητική.

Η 'Ασπασία ένηγκαλίσθη τον σύζυγό της
και, με όγρά τά φράση της ματιά, του ύ-
πεθύμισε την όδοσού του:

—Μην ξεχνάς τί μου ύποσχέθηκες, το
είπες. Θά σε περιμένω να ρθής, όσο μπορείς
πρό γρήγορα. Θά μετρώ τις ήμέρες, τις ή-
μέρες...

—Αν και έπρόκειτο δε για ένα ταξίδι
όλων ήμερών, αν κι' έπρόκειτο να μετα-
βή ο 'Αλέξανδρος και να συναντήση την σύ-
ζυγό του στη Γαλλική πρωτεύουσα, εντά-
τοις ή στιγμή το χαρίσμο των υπήρξε συ-
γκινητική.

Η 'Ασπασία ένηγκαλίσθη τον σύζυγό της
και, με όγρά τά φράση της ματιά, του ύ-
πεθύμισε την όδοσού του:

—Μην ξεχνάς τί μου ύποσχέθηκες, το
είπες. Θά σε περιμένω να ρθής, όσο μπορείς
πρό γρήγορα. Θά μετρώ τις ήμέρες, τις ή-
μέρες...

—Αν και έπρόκειτο δε για ένα ταξίδι
όλων ήμερών, αν κι' έπρόκειτο να μετα-
βή ο 'Αλέξανδρος και να συναντήση την σύ-
ζυγό του στη Γαλλική πρωτεύουσα, εντά-
τοις ή στιγμή το χαρίσμο των υπήρξε συ-
γκινητική.

Η 'Ασπασία ένηγκαλίσθη τον σύζυγό της
και, με όγρά τά φράση της ματιά, του ύ-
πεθύμισε την όδοσού του:

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΜΙΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ!..

ΚΕΙΝΟ τὸ θράδυ, ἡ Μαργκό θὰ ἔμενε μόνη. Ἡ Λούσυ εἶχε θρῆ συντροφιά: τὸν Πῶλ Μπερτιέ, τὸν ὡμορφο καὶ χαρούμενο πάντα πρωταθλητὴ τοῦ τένις. Τὴ εὐτυχισμένη ποὺ ἦταν! Τυχερὴ γυναίκα!...

Ἡ Μαργκό σηκώθηκε ἀργά, πήρε τὰ λουλούδια τῆς ἀπὸ τὸ τραπέζι καὶ τράβηξε γιὰ τὸ θάθος τοῦ θερινοῦ κήπου. Τὰ ποτὰ τὴν εἶχαν ζαλίσει. Τὰ χεῖλη τῆς ἦσαν γλυκά, φλογισμένα, εἶχαν μιά μεθυστικὴ εὐωδιά, λές κι ἦταν τὸ ἄρωμα κάποιου φιλοῦ...

— «Αἱ! Ναί... Κάποιου φιλοῦ. Πόσο θὰ ἤθελε νὰ δοκιμάσῃ ἕνα φίλ, ἕνα τρελλό ἔρωτικό φίλ! Μὰ ποῖος θὰ φιλοῦσε τὴν Μαργκό; Ποῖος; Δὲν εἶχε κανένα φίλο. Κι' ὁμοῦς ἦταν πῶς ὡμορφὴ ἀπὸ τὴ Λούσυ. Μὰ ἡ φίλη τῆς ἦταν τρελλή, εὐθυμὴ, κούταζε τοὺς ἄνδρες μ' ἕνα πονηρὸ γέλιο στὴ ματιά τῆς. Ἡ Μαργκό εἶχε μιά παρθενικὴ δειλία, μιά σοβαρότητα ποὺ τοὺς φόβιζε. Κι' ὥστόσο ἦταν ὡμορφὴ! ὡμορφὴ!...

— «Ὅταν ἔφθασε στὴν ὄχθη τῆς λίμνης, κάθισε μὲ νωχέλεια σὲ μιά ψάθινη πολυθρόνα καὶ κάρφωσε τὴ ματιά τῆς στ' ἀσημένια νερά. Ἐνὰ πελώριο καλοκαιρινὸ φεγγάρι κυλοῦσε ἀργὰ στὸν γαλανὸ οὐρανό.

— Καληπέρα, δεσποινὶς Μαργκό... Γιατὶ ἔτσι μόνη; ἄκουσε ἀξαφνὰ νὰ τῆς λήξῃ μιά φωνή.

Ἡ Μαργκό κατάλαβε ποῖος ἦταν. Ναί... ἀπ' τὴ φωνή: ἦταν ὁ Ροζέ, ὁ φίλος τοῦ Πῶλ Μπερτιέ, τοῦ περιφημοῦ τεννιστοῦ.

— «ὦ, νά, ἔμεινα ἔτσι μόνη... τοῦ ἀπάντησε ἡ Μαργκό μ' ἕνα χαμόγελο.

— Τί ρομαντικὴ πού εἰσάσατε!

— «Αἱ, μπᾶ! Τί θὰ πῇ ρομαντικὴ, Μ' ἀρέσει νὰ κουτᾶζω τὴ λίμνη ποὺ καθρεφτίζει αὐτὸ τὸ ὑπέροχο φεγγάρι. Κι' ἐσεῖς; Πῶς ἔτσι μόνος;

— Πῶς κάπου... τῆς ἀπάντησε ὁ Ροζέ.

— Ραντεβού, ἔ; τὸν ρώτησε μ' ἕνα πονηρὸ γέλιο ἡ Μαργκό.

— «ὦ, δὲν μπορεῖ νὰ σᾶς κρύψῃ κανεὶς τίποτα!... ἔκανε ὁ Ροζέ.

Κι' ἔπειτα πρόσθεσε:

— Μὲ συγχωρεῖτε... Δὲν εἶνε σωστὸ νὰ μὲ περιμένουν. Καληνύχτα σας.

— Καλὴ διασκέδασι! τοῦ φώναξε παιγνιδιάρικα ἡ Μαργκό. Κι' ὕστερα, ὅταν ὁ Ροζέ χάθηκε στὸ θάθος τῆς δεινροστομίας, σηκώθηκε ξαφνικά, μπῆκε σὲ μιά θάρκα καὶ πέρασε στὴν ἀπέναντι μεριά τῆς λίμνης.

Τὸ Καζίνο ἦταν κατὰφωτο. Γύρω, οἱ ἀπέραντοι κήποι τοῦ ἦσαν φωτισμένοι ἀπὸ γιαντινὴ καὶ πολυχρόμα φαναράκια.

Ἡ Μαργκό, μεθυσμένη ἀπὸ τὸ ἄρωμα τῶν λουλουδιῶν, προχώρησε σ' ἕνα δρομάκι, κάθισε κατόπιν μονάχη μπροστὰ σ' ἕνα τραπέζι, κάτω ἀπὸ ἕνα δέντρο. Ἦπιε πάλι ἕνα ποτὸ κι' ὅπως ἦταν ἔτσι κρυμμένη στὴ σκιά, ἄργισι νὰ κουτᾶζῃ τριγύρω τῆς τὸν κόσμο. «Αἱ, πόσοι ἔρωτες! Πόσα εἰδύλλια! Πόσα κρυφὰ φίλια!

— «Αἱ γὰρ μέ, ἔντις; ταγκό! φώναξε μιά στιγμὴ τὸ μεγάφωνο τῆς ὀρχήστρας.

Τὰ φῶτα χαμήλωσαν κι' οἱ κήποι θυθίστηκαν σ' ἕνα δεισιπρόθετο ἡμίφως. Ἡ παθητικὴ μελωδία τοῦ ταγκό, λίκνισε λίγη ὥρα τὸν ρεμβασμό τῆς. Ἐπειτα, ζαλισμένη, σηκώθηκε πάλι καὶ τράβηξε γιὰ τὴν ἄλλη μεριά τοῦ κήπου. Περπατοῦσε ἀργά καὶ κάθε τόσο ἄκουγε τὰ ἑρωτικά ζευγαράκια νὰ ψιθυρίζουν:

— Σ' ἀγαπῶ, Γκαμπύ!

— ὦ, Ραούλ, ἀγάπη μου!

— Θάρκες αὐριο;

— Ναί, θὰ σὲ περιμένω στὴ θάρκα.

— Γκαμπύ, τὰ χεῖλη σου!

— ὦ, Ραούλ, τί ὡμορφὰ ποὺ εἶνε τὰ φίλια σου!

Ἡ Μαργκό προσπέρασε γρήγορα γιὰ νὰ μὴν ἀκούῃ... Μὰ τί εἶχε; Τί εἶχε; Τὸ κεφάλι τῆς ἦταν βαρὺ κι' ἡ

Ἡ Μαργκό, μεθυσμένη ἀπὸ τὸ ἄρωμα τῶν λουλουδιῶν, προχώρησε σ' ἕνα δρομάκι...

καρδιά τῆς χτυποῦσε δυνατά, σὰν νὰ ἤθελε νὰ σπάσῃ. Πέρασε κάτω ἀπὸ μιά πέργκολα καὶ προχώρησε στὰ σκοτεινά. Μὰ ποὺ πῆγαινε;

— «Αἱ, Μαργκό, ἀγάπη μου, μικρούλα μου Μαρούζ! Ἡρθε! Σ' εὐχαριστῶ. Ἀ, πῶς χτυπάει ἡ καρδιά σου! Μὰ μίλησε λοιπόν. Μὴ φοβάσαι. Δὲν μᾶς εἶδε κανεὶς. Ὁ ἄνδρας σου μόλις τώρα σηκώθηκε ἀπὸ τὸ πόκερ. Θὰ πῆγε φαίνεται στὸ ξενοδοχεῖο. Μὰ δὲν θὰ σὲ κρατήσω πολὺ... Τὸ ξέρω πῶς τὸν φοβάσαι... Μὰ μιά στιγμὴ, ἕνα φιλάκι, ἕνα τρελλὸ φιλάκι στὰ χεῖλη...

Καὶ δυὸ φλογερὰ χεῖλη, λαίμαργα καὶ φιληθονα, τῆς ἔκλεισαν τὸ στόμα. Δυὸ δυνατὰ χέρια τῆς ἔσφιξαν τὸ κορμί, παρὰ πορὰ. Ἡ Μαργκό δὲν εἶχε πειὰ τὴ δύναμι νὰ φωνάξῃ. Δὲν μπορούσε νὰ πάρῃ τὴν ἀνάσα τῆς. Μιά γλυκεῖα νύμφη τῆς εἶχε παρὰ τοῦ κορμίου. Κι' ἔκεινα τὰ φλογερὰ χεῖλη, πῶς τὴν φιλοῦσαν! Νόμιζε πῶς θὰ τρελλαθῇ!...

Ἡ Μαργκό σὲ λίγο ἄρχισε νὰ τρέμῃ ἀπὸ τὸ φόβο τῆς. Μὰ ἦταν τρελλή; Ἐκλεθε τὸν ἔρωτα μιάς ἄλλης! Ναί, μιάς ἄλλης! Ἐκεῖνα τὰ φίλια καὶ τὰ χάδια δὲν ἦσαν δικὰ τῆς. Ἦσαν γιὰ μιά ἄλλη... Μὰ τί τὴν ἐννοοῦσε; Ἡθελε νὰ χαρῇ τὸν ἔρωτα κι' ἐκεῖνη! Ἡθελε νὰ νοιώσῃ λίγη χαρὰ, λίγη εὐτυχία. Μιά περιπέτεια, μιά τρέλλα! Ναί, ἦταν τόσο παράξενη αὐτὴ ἡ περιπέτεια. Εἶχε ὅλο τὸν κίνδυνο τῆς κλοπῆς κι' ὅλη τὴ γλυκύτητα τοῦ ἐνόχου ἔρωτος. Καὶ ἡ Γκαμπύ, μ' ἕνα βαθὺ ἀνταρχισμα, ἔγειρε πρὸς τὰ πίσω τὸ κεφάλι καὶ ξανδόωσε τὰ χεῖλη τῆς στὸν ἄγνωστο.

— Τρέμεις, ἀγάπη μου; ψιθύρισε ὁ ἔντος. Φοβάσαι; Ἀ! Τί περὶ φερὴ πού εἶσαι, ἀγάπη μου. Δός μου τὰ χεῖλη σου ἀκόμη μιά φορά. Καὶ τώρα φεύγω, Μαρούζ. Νά φεύγω. Μὰ φίλησέ με. Ἀκόμη! Ἀκόμη! ἔτσι... Ἀ! Μαρούζ, ἀγάπη μου!...

Ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ ἀκούσθηκαν θήματα ἐκεῖ κοντὰ τους. Ὁ ἄγνωστος τὴν φίλησε, θιαστικά, ἀκόμη μιά φορά.

— Ἀντίο, Μαρούζ, ἀντίο! Ὁρθοῦ αὐριο! Νὰ μὲ περιμένῃς...

Καὶ χάθηκε μέσα στὸ σκοτάδι.

Ἡ Μαργκό ἀπόμεινε σὰν χαμένη. Δὲν μπορούσε νὰ σκεφθῇ, νὰ κινηθῇ, νὰ μιλήσῃ. Εἶχε σαστίσει ἀπὸ τὰ φίλια καὶ τὰ χάδια. Μὰ ἦταν ἀλήθεια, λοιπόν; Ἦταν ἀλήθεια; Μήπως ἦταν ὄνειρο; Θεέ μου! Τί συγκίνηση!

Κι' ὁ νοῦς τῆς πῆγε στὴ Λούσυ. Ναί... Τί εὐτυχισμένη ποὺ ἦταν! Κι' ἡ Μαργκό δάκρυσε ἀπὸ τὴν πίκρα τῆς. Πόσο ἤθελε νὰ τὴν ἀγαποῦσε κι' αὐτὴν κάποιος. Νά! Ὁ Ροζέ ποὺ ἦταν μάλιστα πῶς ὡμορφος ἀπὸ τὸν Πῶλ Μπερτιέ. Μὰ ὁ Ροζέ ἀγαποῦσε μιά ἄλλη. Κι' ἡ Μαργκό ἔμενε μόνη, μόνη, ὁλομόνη! Τί παράξενη περιπέτεια! Ποῖος νὰ ἦταν ἄραγε ὁ ἄγνωστος; Θεέ μου! Ἀν τὴν ἀγαποῦσε κάποιος μὲ τόσο πάθος, μὲ τόσο τρέλλα, θὰ ἦταν ἡ πῶς εὐτυχισμένη γυναίκα τοῦ κόσμου.

Αὐτὲς ἡ σκέψεις περνοῦσαν σὰν ἀστράτη ἀπὸ τὸ μυαλό τῆς. Τὸ αἷμα τῆς εἶχε ἀνεβῇ στὸ κεφάλι καὶ τὰ μάτια τῆς ἄστραφταν μέσα στὰ σκοτεινά. Ἡ Μαργκό ἔκαιγε ἀπὸ τὸν πυρετό. Κι' ἔτρεμε σύγκορμη ἀπὸ θαλασσιὰ φρικιὰσεις. Θεέ μου! Μὰ τί εἶχε κάνει λοιπόν; Εἶχε κλέψῃ τὰ φίλια καὶ τὰ χάδια μιάς ἄλλης γυναίκας. Μιδὲς παντρεμένης! Ποιὰ ἦταν ἄραγε αὐτὴ ἡ Μαρούζ;

Ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ, ἄκουσε ἐραφικά διπλά τῆς μιά σαρκαστικὴ φωνή:

— «Αἱ, σ' ἔπιασα λοιπόν, κυρία! Καὶ λὰ σὲ ὑποπευθόμουν ἐγώ! Ἀπιστή! Ἀπιστή!

Κι' ὁ ἄγνωστος ποὺ εἶχε πλησιάσει τῆς ἀστράψε ἕνα ἡχηρὸ χαστοκὶ στὸ πρόσωπο. Τὸ μάγουλο τῆς Μαργκό φλογίσθηκε.

— Θεέ μου! στέναξε, μὲ μιά πνιγμένη κραυγὴ κι' ἔκανε νὰ φύγῃ, νὰ χαθῇ μέσα στὸ σκοτάδι. Ὁ ἄγνωστος ὅμως τὴν ἄρπαξε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὴν τράβηξε πρὸς τὸ φῶς.

— Ἀφήστε με! Ἀφήστε με! στέναξε

ΕΚΤΑΚΤΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΕΛΛΗΝΕΣ ΛΟΓΙΣΙ ΚΑΙ Η ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ ΤΩΝ

(Ἀπὸ ἕνα σπάνιο καὶ δυσεῖρετο περιοδικὸ τοῦ παλαιοῦ καλοῦ καιροῦ, παίρνουμε τὸ παρακάτω κομμάτι, σχετικὰ μὲ τὴ ζωὴ καὶ τὴς ἰδιοτροπίας τῶν Ἑλλήνων λογίων καὶ δημοσιογράφων τῆς ἐποχῆς. Εἴμαστε βέβαιοι ὅτι θὰ διαβάσετε μ' ἐνδιαφέρον τὶς πληροφορίες αὐτές, τὶς ἐπελῶς ἀγνωστες καὶ περίεργες).

Ἄν, Παράσχος εἶνε ἀδύνατον νὰ ζήσῃ, ἂν δὲν πῇ ἕναν καφεῖ...

Ἄν, Παράσχος εἶνε ἀδύνατον νὰ ζήσῃ, ἂν δὲν πῇ ἕναν καφεῖ...

Ἄν, Παράσχος εἶνε ἀδύνατον νὰ ζήσῃ, ἂν δὲν πῇ ἕναν καφεῖ...

Ἄν, Παράσχος εἶνε ἀδύνατον νὰ ζήσῃ, ἂν δὲν πῇ ἕναν καφεῖ...

Ἄν, Παράσχος εἶνε ἀδύνατον νὰ ζήσῃ, ἂν δὲν πῇ ἕναν καφεῖ...

Ἄν, Παράσχος εἶνε ἀδύνατον νὰ ζήσῃ, ἂν δὲν πῇ ἕναν καφεῖ...

Ἄν, Παράσχος εἶνε ἀδύνατον νὰ ζήσῃ, ἂν δὲν πῇ ἕναν καφεῖ...

Ἄν, Παράσχος εἶνε ἀδύνατον νὰ ζήσῃ, ἂν δὲν πῇ ἕναν καφεῖ...

Ἄν, Παράσχος εἶνε ἀδύνατον νὰ ζήσῃ, ἂν δὲν πῇ ἕναν καφεῖ...

Ἄν, Παράσχος εἶνε ἀδύνατον νὰ ζήσῃ, ἂν δὲν πῇ ἕναν καφεῖ...

Ἄν, Παράσχος εἶνε ἀδύνατον νὰ ζήσῃ, ἂν δὲν πῇ ἕναν καφεῖ...

Ἄν, Παράσχος εἶνε ἀδύνατον νὰ ζήσῃ, ἂν δὲν πῇ ἕναν καφεῖ...

Ἄν, Παράσχος εἶνε ἀδύνατον νὰ ζήσῃ, ἂν δὲν πῇ ἕναν καφεῖ...

Ἄν, Παράσχος εἶνε ἀδύνατον νὰ ζήσῃ, ἂν δὲν πῇ ἕναν καφεῖ...

Ἄν, Παράσχος εἶνε ἀδύνατον νὰ ζήσῃ, ἂν δὲν πῇ ἕναν καφεῖ...

Ἄν, Παράσχος εἶνε ἀδύνατον νὰ ζήσῃ, ἂν δὲν πῇ ἕναν καφεῖ...

Ἄν, Παράσχος εἶνε ἀδύνατον νὰ ζήσῃ, ἂν δὲν πῇ ἕναν καφεῖ...

Ἄν, Παράσχος εἶνε ἀδύνατον νὰ ζήσῃ, ἂν δὲν πῇ ἕναν καφεῖ...

Ἄν, Παράσχος εἶνε ἀδύνατον νὰ ζήσῃ, ἂν δὲν πῇ ἕναν καφεῖ...

Ἄν, Παράσχος εἶνε ἀδύνατον νὰ ζήσῃ, ἂν δὲν πῇ ἕναν καφεῖ...

Ἄν, Παράσχος εἶνε ἀδύνατον νὰ ζήσῃ, ἂν δὲν πῇ ἕναν καφεῖ...

Ἄν, Παράσχος εἶνε ἀδύνατον νὰ ζήσῃ, ἂν δὲν πῇ ἕναν καφεῖ...

Ἄν, Παράσχος εἶνε ἀδύνατον νὰ ζήσῃ, ἂν δὲν πῇ ἕναν καφεῖ...

Ἄν, Παράσχος εἶνε ἀδύνατον νὰ ζήσῃ, ἂν δὲν πῇ ἕναν καφεῖ...

Ἄν, Παράσχος εἶνε ἀδύνατον νὰ ζήσῃ, ἂν δὲν πῇ ἕναν καφεῖ...

Ἄν, Παράσχος εἶνε ἀδύνατον νὰ ζήσῃ, ἂν δὲν πῇ ἕναν καφεῖ...

Ἄν, Παράσχος εἶνε ἀδύνατον νὰ ζήσῃ, ἂν δὲν πῇ ἕναν καφεῖ...

Ἄν, Παράσχος εἶνε ἀδύνατον νὰ ζήσῃ, ἂν δὲν πῇ ἕναν καφεῖ...

Ἄν, Παράσχος εἶνε ἀδύνατον νὰ ζήσῃ, ἂν δὲν πῇ ἕναν καφεῖ...

Ἄν, Παράσχος εἶνε ἀδύνατον νὰ ζήσῃ, ἂν δὲν πῇ ἕναν καφεῖ...

Ἄν, Παράσχος εἶνε ἀδύνατον νὰ ζήσῃ, ἂν δὲν πῇ ἕναν καφεῖ...

Ἄν, Παράσχος εἶνε ἀδύνατον νὰ ζήσῃ, ἂν δὲν πῇ ἕναν καφεῖ...

ΤΑ ΝΤΕΡΤΙΑ ΤΟΥ ΑΓΓΕΛΗ

ΒΛΑΜΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΟΧΙ ΚΑΡΔΙΑ !...

Στὸν κάλο λὲς καὶ μὲ πατᾶς,
ὅταν ἀγάπες μου ζητᾶς !...
Εὐτυχισμένα ἂν ὀρέσῃς στὸ πλάι μου νὰ ζήσης,
ζήτα μου χάδια καὶ φίλια,
ζήτα μου χέλια κι' ἀγκαλιά,
ἕνα μονάχα πρόσθεσε, καρδιά μὴ μοῦ ζητήσεις...

Πότε τὴ μιά στὴ γαλανή,
καὶ πότε στὴ μελαχροινή,
ὀλόκληρη τὴ μοίρασες μὲς στὸν φλόγαν τὴν πλάνη.
Κι' αὐτὸ τὸ λίγο, ποὺ βαθεῖα
τ' ἀκούεις, ὅε, νὰ χτυπά, ξανθιά,
γιὰ τὸ τραπέζι τοῦ ἔρωτος, οὔτε μεζὲς δὲν φτάνει...

Αὐτὸ τὸ λίγο τὸ μικρό,
ποὺ ἀκόμα μένει τρυφερό,
γιὰ τὴν κυκλοφορία μου πάλαιψα νὰ τὸ σώσω.
Μὴν κάνεις πῶς μοῦ τὸ ζητᾶς,
κι' ἄσε γλυκὰ νὰ μὲ κουτᾶς,
γιατὶ τὸ ριχνὸν στὰ σκυλιά, παρὰ νὰ σοῦ τὸ δώσω !

Ζήτα μου χέλια δυνατά,
κι' ἔχω — πρὸς γνώσι σου — ἀπ' αὐτά.
Καὶ μὴ φοβάσαι νὰ τὸ πῇς, γιατί δὲν εἶσαι ἡ πρώτη.
Ζήτα μου σπῆλα, νεφραδιά,
— χαμένα κι' ὅσατα κορμιά !...
κι' ἀφοῦ γι' ἀγάπη μοῦ μιλᾶς, ρώτα με γιὰ σηκίτι...

Ὅποτε παρὰ τις καρδιές,
κι' ἐγὼ τὰ λέω αὐτὰ λαδιές,
ἀφοῦ ὅταν τις γυρεύετε τὸ κάνετε, ὅε μοῦθους,
μόνο καὶ μόνο ἀπὸ σκοπὸ,
ἀπάνω μ' ἕνα εὖ ἀγαπᾶς,
γιὰ νὰ στραγγίξετε ἀπ' αὐτὲς τὸ αἷμα μου, κακοθῆρες !...

Η ΣΧΟΛΙΑΡΟΠΟΥΛΑ

Τὸ μεσημέρι ὅταν σχολῶναι,
κι' ἀπὸ τὸν καφενὲ περνᾶς,
μὲ τὴν ποδιά τὴ κανονέ, ποὺ ἀνοίγει σὰν καμπάνα,
ἀπὸ τὴ μέση τὴ σφιχτή,
μέχρι τὴ γάμπια τὴ στρωτή,
δὲν ξέρω, ἀλλὰ μοῦ φαίνεται ὅσον ὀρτωμαῖνα !...

Ἐκεῖνη ἡ μάνα σου ἡ καυτή,
ποὺ μονάχη σὲ παρατεῖ,
μέσα στοὺς δρόμους νὰ γυρνᾷς, ὅπου νὰ ξεσκολίσῃς,
δὲν τὸ φαντάστηκε ποτέ,
ὅτι μπορεῖ — ἔλα, Χριστέ ! —
νὰ μ' ἀντικρύσῃς ξαφνικά καὶ νὰ μὲ συμπαθήσῃς !...

Ἀς ἔχει χάρι ἀγκαλιά,
ποὺ ἐστὶν χυτᾶται χαμηλά,
ἀλλέως, δίχως χωράκι, ἐντὸς τῆς ἐδδομάδος,
ἀποδοῦναι καὶ ξυγνῆ,
θὰ διάβαζε στὰ χρονοῦ,
ἐ'Απαγωγὴ τοῦ Ἀγγελοῦ ἀπὸ ἀσκακιῶδες !...

Καὶ τώρα, λέγε μου καὶ σύ,
ἔτσι νὰ δ

Η ΤΡΕΛΛΕΣ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΖΩΓΡΑΦΩΝ

ΤΑ ΔΥΟ ΠΟΡΤΡΑΙΤΑ ΤΟΥ ΧΑΡΛΕΜ

'Ο Βάν Ντάικ

άτελιέ του Φράντς Χάλς και ζήτησε να δει τον μεγάλο ζωγράφο. 'Ο Φράντς Χάλς, εκείνη την ώρα, έπιανε άφθονη μπίρα στην ταβέρνα κι' έπαιζε ζάρια με τους φίλους του. Κάποιος λοιπόν έτρεξε να τον φωνάξει, μα ο ξένος άνυπομονούσε και γκρίνιαζε κάθε τόσο:

—Μά τί ζωγράφος είναι αυτός, που αφήνει έναν πελάτη σάν κι' έμένα, να τον περιμένει τόση ώρα; 'Εγώ δεν είμαι συνηθισμένος να περιμένω! 'Εγώ κάνω άκόμη και τους βασιλείς να με περιμένουνε!...

—Μά ποιός είσαστε λοιπόν, κύριέ μου, έσείς, που δεν μπορείτε να περιμένετε μια στιγμή τον τριάντοδο Φράντς Χάλς; τον ρώτησε χαμογελώντας ή άμορφη γυναίκα του ζωγράφου.

—Δεν μπορώ να σάς το πώ, ωραία μου κυρία! της άπάντησε ο ξένος. 'Ηρθα για να με ζωγραφίσει ο άνδρας σας. 'Ε, λοιπόν! Μπορείτε να με ρωτήσετε αν έχω μαζί μου τις λίρες, που χρειάζονται γι' αυτή την προσωπογραφία; Μά όσο για τ' όνομά μου, τί σάς νοιάζει; 'Ο άνδρας σας θα ζωγραφίσει έναν άνθροπο κι' όχι το όνομα ενός βασιλιά ή βασιλίσσας...

Κι' ο μυστηριώδης έπισκέπτης άρχισε να παίζει νευρικά τα δάχτυλά του πάνω στο τραπέζι.

'Αέφανα όμως άνοιξε ή πόρτα και μπήκε μέσα μουρμουρίζοντας θυμωμένος ο Φράντς Χάλς:

—Ποιός είναι λοιπόν αυτός ο ένοχλητικός κύριος, που δεν μπορεί να κάνει τον κόπο να ξαναπεράσει αύριο; φώναξε στη γυναίκα του.

—Είπ' ένας έντιμος άστός, που δεν έχει καιρό για χάσιμο! του άπάντησε ο άγνωστος. Μ' έπιασε το καπρίτσιο ν' άποκτησώ μια προσωπογραφία από το χέρι σας. Μά θέλω να την πάρω σήμερα κι' όχι αύριο. 'Ακούτε; Μήπως τάχα δεν είμαι έλευθερος να πάω να με ζωγραφίσουν όποτε θέλω;

—Κι' εγώ δεν είμαι άφέντης και κύριος να ζωγραφίζω τον κόσμο όποτε θέλω;

—'Αφήστε τις φλυαρίες, κύριε. Πιάστε γρήγορα τη δουλειά σας.

—Δεν δέχομαι διαταγές! φώναξε ο Φράντς Χάλς. Θα ξαναγυρίσω στην ταβέρνα.

—Μια στιγμή, παρακαλώ. Πόσο σάς δίνουν, κύριε, για ένα πορτραίτο;

'Ο Φράντς Χάλς, για να ξεφορτωθή γρήγορα τον άληγρο ξένο, του φώναξε απότομα, με μια άγρια περιφρόνησι:

—Χίλιες λίρες, μετρητές στο χέρι!

—Πάει καλά, έκανε με άπάθεια ο ξένος. 'Εγώ, κύριέ μου, θα σάς δώσω δυο χιλιάδες. Μά θέλω το πορτραίτο μέσα σε μια ώρα!

—Δυο χιλιάδες λίρες; φώναξε ή γυναίκα του ζωγράφου, κατάπληκτη μπροστά σ' εκείνη την ανέλπιστη εύνοια της τύχης.

Κι' άμέσως έτρεξε να ετοιμάσει το καθάλλετο και τα πινέλλα του ζωγράφου. 'Επειτα του έβαλε στο χέρι την παλέττα και του ψιθύρισε σ' αυτό:

—'Ο Θεός μας στέλνει αυτόν τον ξένο! 'Εμπρός, λοιπόν. Τί περιμένεις;

Μά ο Φράντς Χάλς, έξω φρενών, γκρίνιαζε μπρός στον ξένο:

—Τί περιμένω; Να δώ τις δυο χιλιάδες λίρες πάνω στο τραπέζι.

'Ο μυστηριώδης ξένος, μ' ένα αινιγματικό χαμόγελο, πέταξε πάνω στο τραπέζι ένα βαρύ πουγγί.

—Γυναίκα μου, μέτρησέ τις, είπε τότε υπερήφανα ο Φράντς Χάλς. 'Εγώ στο μεταξύ θα έτοιμάσω τα πινέλλα

'Ο ξένος θαύμασε το πορτραίτο του...

και πριν άποτελειώσει το μέτρημα, θα έγω τραθήξει κιόλας την πρώτη πινέλλα.

Κι' ο ζωγράφος, γυρίζοντας προς τον άγνωστο πελάτη του, τον πρόσταξε:

—Καθήστε τώρα, αξιότιμε κύριε, για να σάς ζωγραφίσω! Μά όσο δούλευε ο Φράντς Χάλς, ο ξένος δεν καθόταν ήσυχα ούτε μια στιγμή. Κάθε τόσο σηκώνόταν κι' έσκυβε από τον όμο του ζωγράφου, για να δει πώς έπήγαινε ή δουλειά.

Μά κάθε τόσο πάλι ο Φράντς Χάλς τον έστελνε πίσω στη θέση του, φωνάζοντας:

—Δεν μπορώ να ζωγραφίσω με το μοντέλλο στην πλάτη μου! Καθήστε ήσυχος σε μια μεριά. Θέλω να σάς έχω μπροστά στα μάτια μου! Δεν μπορώ έτσι να ζωγραφίσω!

—Μπορείτε! Και μάλιστα θαυμάσια! του άπαντούσε ο ξένος. Κύριέ μου, βλέπω ότι είσαστε ένας δάσκαλος!

'Ο Φράντς Χάλς τότε έξεπούσε σ' έναν ήχηρο γέλιο και σήκωνε άδιάφορα τους ώμους του.

—'Ενας είναι μονάχα δάσκαλος στη ζωγραφική! του είπε στο τέλος. Ξέρετε ποιός είναι; Τον λένε Βάν Ντάικ!

'Ο άγνωστος όμως σήκωσε κι' αυτός άδιάφορα τους ώμους του.

—'Εγώ ήρθα σε σάς και σάς λέω «μείστερο», γιατί τό άζειζετε!

'Ο Φράντς Χάλς πήρε θάρρος από τα έγκώμια του ξένου και πριν περάσει μια ώρα, το πορτραίτο του ευνόρου άστού ήταν κιόλας έτοιμο.

'Ο ξένος τότε προχώρησε όλόχαρος, θαύμασε το πορτραίτο του κι' ύστερα κάθισε μπροστά στο καθάλλετο και είπε μ' ένα αινιγματικό χαμόγελο στο Φράντς Χάλς:

—Σας είπα δάσκαλο! 'Ε, λοιπόν! Είσατε δάσκαλος στη ζωγραφική. Μά τώρα, κάνετε μου μια χάρι: Φέрте μου ένα καθαρό πίνακα. 'Ηρθε ή σειρά μου να σάς ζωγραφίσω. Μέσα σε μια ώρα θα έχετε το πορτραίτο σας, δίχως να ξοδέψετε ούτε μια λίρα.

—Πάει! Μπλέξαμε μ' έναν τρελλό! φώναξε με απόγνωση ο Φράντς Χάλς στη γυναίκα του.

—'Αφήστε τα λόγια... Πηγαίνετε να καθήσετε άπάντι μου! τον πρόσταξε ο ξένος.

—Δεν μπορώ να χάνω τον καιρό μου με τρελλούς! διαμαρτυρήθηκε ο ζωγράφος. Με περιμένουν στην ταβέρνα οι φίλοι μου!

—'Αφήστε τους να περιμένουν. Και τώρα καθήστε κι' εμένα, που σάς λέω! Νά, άρχισα κιόλας να ζωγραφίζω.

—Γεια σου, τρελλέ! του φώναξε ο Φράντς Χάλς, κι' έκανε να περάσει το κατώφλι της πόρτας του. Μά δεν πρόφτασε.

Την ίδια στιγμή, ο ξένος μ' ένα πήδημα βρέθηκε κοντά του και του έφραξε την πόρτα.

—'Ε! ούρλαε. Θα με κάνεις να χάσω την ύπομονή μου! Κι' όταν δεν βλέπω μπροστά μου, δεν ξέρω τί κάνω!...

'Η γυναίκα του Φράντς Χάλς, φοβήθηκε τότε ότι θα πήγαιναν χαμένες ή δυο χιλιάδες λίρες και τρομοκρατημένη, παρακάλεσε το ζωγράφο:

—'Ελα, Φράντς! 'Ακουσε λοιπόν τί σου λέει ο ξένος μας. Μια ώρα περνά γρήγορα...

Κι' ύστερα, πιά σιγά:

—Θα χάσουμε τις δυο χιλιάδες λίρες!...

'Ο Φράντς Χάλς, πράσιος από τη λύσσα του και ξεθυμάνας από το θυμό του, κάθισε στη θέση, που ήταν πριν ο ξένος του. Κι' ενώ εκείνος άρχισε να τον ζωγραφίζει, ο Φράντς Χάλς μουρμούριζε, τρίζοντας τα δόντια του:

—Πρώτη φορά στη ζωή μου έ...

'Ο Φράντς Χάλς

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ

180	7%	10+20=1/46	7%
6423	2%	29	2%
22	2%	29	2%
22	2%	29	2%

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΠΙΝΑΚΙΔΕΣ

Η ΚΑΠΝΟΠΑΡΑΓΩΓΗ ΚΑΙ Η ΔΙΑΘΕΣΙΣ ΚΑΠΝΩΝ.

Σύμφωνα με τα επίσημα στατιστικά δεδομένα του 'Υπουργείου των Οικονομικών κατά το Καπνικό έτος 1933—34, ή έσοδα των καπνών μας άνήλθε εις 39.257.290 οκάδες, ενώ το 1932—33 ήταν 21.522.290 οκάδες.

Κατά καπνικάς περιφέρειας, ή έσοδεία αυτή κατανέμεται ως εξής:

Θράκη	οκάδες	3.597.199
Μακεδονία 'Ανατολική	»	14.360.186
Μακεδονία Κεντρ. και Δυτική	»	5.449.478
Θεσσαλία και Φθιωτιδοφ.	»	6.726.079
Στερεά 'Ελλάς και 'Ηπειρος	»	5.220.686
Πελοπόννησος	»	2.150.231
Νήσοι και 'Αττικοβοιωτία	»	1.756.985

Σύνολον οκάδες 39.257.244

Εξ όλου, τα πωληθέντα ποσά καπνών κατά το παρελθόν πεντάμηνον διάστημα, κατά περιφερειακά έσοδείας, κατανέμεται ως εξής:

Θράκη	οκάδες	3.400.000
Μακεδονία 'Ανατολική	»	12.250.000
Μακεδονία Δυτική	»	12.250.000
Μακεδονία Κεντρική	»	4.150.000
Θεσσαλία και Φθιωτιδοφωκίς	»	3.800.000
Αιτωλοακαρνανία και 'Ηπειρος	»	3.750.000
Νήσοι, 'Αττικοβοιωτία	»	1.350.000
Πελοπόννησος	»	2.300.000

Σύνολον οκάδες 31.000.000

Μετα μ' έναν τέτοιο τρελλό. Αυτός ο άνθρωπος θα με σταυρώσει!...

—'Επειτα, όταν πέρασε λίγη ώρα και χάνεψε το θυμό του, θέρε να σηκωθεί για να δει τί είχε φτιάξει ο άγνωστος. 'Εκείνος όμως, με άγρια φωνή, τον κάρφωσε στη θέση του.

—'Α! Θεότρελλε! έξοπασε ο Φράντς Χάλς. 'Εσύ δεν μ' ένοιάζεις εδώ και λίγη ώρα; 'Α! Που να σε πάρη ο διάβολος, τρελλοσταναά! 'Ακούς εκεί! Δεν θέλει να τον ένοχλώ!... Θα με πιάσει αυτός ο άνθρωπος!...

—Δεν μπορώ να ζωγραφίσω, όταν στέκονται από πίσω μου! διαμαρτυρήθηκε ο ξένος.

'Ο Φράντς Χάλς έσκασε στα γέλια.

—Μπρά! έκανε. Ζωγραφίζεις λοιπόν κι' εσύ; Μά τότε είσαι καλλιτέχνης! 'Ακούς, γυναίκα; Δεν θέλει να τον ένοχλούν! Λες κι' μπορώ στο καθάλλετο στέκεται ο μεγάλος δάσκαλός μου, ο Βάν Ντάικ!

Σε λίγο όμως ο ξένος είχε τελειώσει το πορτραίτο και τότε, γυρίζοντας προς το ζωγάφο, του είπε:

—Τώρα μπορείς να δεις. Τελείωσα το πορτραίτο σου! 'Ο Φράντς Χάλς πήδηξε από τη θέση του, όλόχαρος.

—'Ε, γυναίκα, έλα να γελάσουμε μαζί μπροστά στις μουρμούρες του ξένου μας! φώναξε, άρπάζοντας τη γυναίκα του από το χέρι.

—Όταν όμως έφτασε μπροστά στο καθάλλετο, στάθηκε, κατάπληκτος. 'Επειτα, γλώμισσε και γυρίζοντας απότομα, γονάτωσε μπροστά στον ξένο και του φίλησε τα χέρια.

—'Αριστουργήματα σάν κι' αυτά, του είπε, ένας μονάχα στον κόσμο ξέρει να ζωγραφίζει: ο δάσκαλός μου, ο Βάν Ντάικ!

—'Ε, λοιπόν, κύριέ μου, φαίνεται ότι είσαστε ο Βάν Ντάικ!

—'Εγώ είμαι! του άπάντησε χαμογελώντας ο ξένος.

—Κι' εγώ, που σάς πήρα τα λεφτά για το πορτραίτο σας! του φώναξε σαστισμένος ο Φράντς Χάλς. Μά τότε τί πρέπει να σάς δώσω για το πορτραίτο μου;

—Την άγάπη σου, Φράντς! του φώναξε ο Βάν Ντάικ, κι' άπλωσε την άγκαλιά του.

—Κι' ενώ οι δυο μεγάλοι ζωγράφοι φιλιόνταν, ή γυναίκα του Φράντς Χάλς έτρεξε να πάρει τις δυο χιλιάδες λίρες.

—'Αντοι οι ζωγράφοι, είναι όλοι τους για δέλεαρ μουρμούρισε 'Ο Φράντς Χάλς. 'Ενας έφτιαξε το πορτραίτο μου πίσω τις λίρες στον θεότρελλο δάσκαλό μου!

Κι' έκανε το σταυρό της, σαστισμένη.

LORENZO ARDORE

ΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»
έχει την πρώτη κυκλοφορία
εξ όλων των 'Αθηναϊκών πε-
ριοδικών, έδωδεμυαίων κλπ.

'Απ' το σύνολο των πωληθέντων καπνών, ή 2.800.000 οκάδες ήσαν από τις 5.000.000 οκάδες που παρέμειναν απ' την έσοδεία του 1932—33. 'Επομένως απ' την έσοδεία του 1933—34 πωλήθηκαν 28.200.000.

—ΤΑ ΚΡΑΤΙΚΑ ΕΣΟΔΑ.

Το Γενικό Λογιστήριο εξέδωσε τελευταίως μια προσωρινή κατάσταση για τα έξοδα και τα έσοδα του Κράτους κατά το πρώτο δίμηνο του τρ. οικονομικού έτους (δηλ. από 1ης 'Απριλίου έως 31 Μαΐου).

'Η κατάσταση αυτή φανερώνει, ότι κατά το δίμηνο αυτό διάστημα έθεβασιώθησαν φόροι 1.581 έκατομ. δραχμών και εισπράχθησαν 1.264 έκατομ. δραχμές. 'Ετσι το υπόλοιπο που μένει για εισπραξι είναι 317 έκατομ. δραχμές.

Και αναλυτικώς:

'Εθεβασιώθησαν 467 εκ. άμεισο φόροι και εισπράχθησαν 242 έκατομ.

Οι έμμεσοι φόροι απέδωσαν 655 έκατομ. και τα μονοπώλια 90 έκατομ.

Το πρώτο αυτό δίμηνο του τρ. οικονομικού έτους, συγκριτικά με το αντίστοιχο δίμηνο του περασμένου έτους, απέδωσε συνολικά 89 έκατομ. περισσότερα.

Κατά κατηγορίας ή αύξησης των εισπράξεων κατανέμεται ως εξής:

'Εκ των άμέσων φόρων 41 έκατομ., εκ των έμμεσων φόρων 13 έκατομ., εκ των μονοπωλίων 5 έκατομ., εκ των τελών χαρτοσήμου 3,5 έκατομ.

—ΑΙ ΕΝΑΕΡΙΟΙ ΣΥΓΚΟΙΝΩΝΙΑΙ.

Πέρασαν ήδη τρία χρόνια από τότε που άρχισε ή λειτουργία των έναερίων συγκοινωνιών. 'Η πρόοδος των άεροπορικών συγκοινωνιών μας κι' ή θαυμασία, αλλά και σταθερή αύξηση της έμπιστοσύνης του κοινού προς την 'Εταιρεία αυτήν, είναι πράγμα αναμφισβήτητο. Κι' είναι αναμφισβήτητο, γιατί τον λόγο των έχουν οι ψυχροί, οι άσυγκλήτοι αριθμοί, που ούτε άδικούν, ούτε κολακεύουν κανέναν.

'Ιδου οι περιλαμπροι αυτοί αριθμοί, οι τιμητικοί και για την άξιέπαιστη και δραστήρια αυτή 'Εταιρεία και για το φιλοπρόοδο κοινόν:

Τα άεροπλάνα της 'Εταιρείας έχουν διανύσει 1.093.000 χιλόμετρα από την έναρξη της λειτουργίας των έναερίων γραμμών ως την ήμέρα που συμπληρώθηκαν τρία χρόνια από αυτήν.

'Η κανονικότης των δρομολογίων της, ενώ στα πρώτα δυο χρόνια ήταν 77 % — 89 %, κατά τον τρίτο χρόνο έφτασε σε 98%.

'Επίσης και ως προς την μεταφορά επιβατών σημειώθηκε σημαντική αύξησης. Διότι, ενώ τον πρώτο χρόνο τα άεροπλάνα της Ε.Ε.Ε.Σ. μετέφεραν 598 επιβάτες, κατά τον τελευταίο χρόνο μετέφεραν 7.249 επιβάτες.

'Αλλά μεγαλύτερη ακόμη αύξηση σημειώθηκε στην μεταφορά έμπορευμάτων. 'Ενώ το βάρος των έμπορευμάτων που μετέφερονταν με άεροπλάνα της Ε.Ε.Ε.Σ. κατά τον πρώτο χρόνο ήταν 41.734 χιλιόγραμμα, κατά τον τελευταίο χρόνο έφτασε τα 187.786 χιλιόγραμμα.

'Ανάλογος με την αύξηση της μεταφοράς έμπορευμάτων είναι και ή αύξησης της μεταφοράς ταχυδρομικών ασκευών και άποσκευών.

'Εκείνο όμως που, τιμώ ιδιαίτερος την άξια αυτή 'Εταιρεία και άποσπώ τον θαυμασμό, το σεβασμό και την έμπιστοσύνη του καθενός προς αυτήν, είναι το εκπληκτικό γεγονός, το άπαραμίλλο κατορθώμα να εξασφαλίση 100 % την ζωή των επιβατών της.

—ΕΝΑ ΛΑΜΠΡΟΝ ΜΕΤΡΟΝ.

'Ο ύπουργός της Παίδεας και ο ύφυπουργός των Οικονομικών, εξακρίβωσαν, έπειτα από πολύωρη συνεργασία, ποιά από τα κληροδοτήματα δεν εξεπλήρωσαν τους σκοπούς των διαθετών τους και άπεφάσισαν όπως συγκεντρωθούν αυτά, μαζί με όλα γενικώς τα κληροδοτήματα, που ο σκοπός τους δεν μπορεί να εκπληρωθή και να διατεθούν για τις εκπαιδευτικές ανάγκες του Κράτους.

'Η ιδέα είναι λαμπρή και ή άπόφασις υπέροχος. Ευχόμεθα μόνον να πραγματοποιηθή τάχιστα.

Τό
χαμόγελό μου
ἀσθένεια
δέν γνητρόν

Ένα νέον

Πρώτα δέν τολ-
μούσα νά γελά-

σω. Τώρα δέν ἀφίνω εύκαιρία πού νά
μή δείξω τὰ ώραϊα μου δόντια, τὰ
ὁποῖα μοῦ ἐχάρισε ἡ χρῆσις τῆς

ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑΣ

ΣΜΑΛΤΟΔΟΝ

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΠΑΝΤΟΥ - ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ
ΣΠΥΡΟΥ ΚΑΙ ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ - ΖΕΑΣ 98 - ΠΕΙΡΑΙΑ

